

Carpații

Deposito legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus + REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popesco

RUGĂCIUNE

de Aron Cotrus

Doamne al cerului și al pământului,
dă-mi duh să fiu, pe bine și pe rău:
argat îndelungrăbdător al cuvântului,
al îndreptărilor Tale și-al harului Tău!...

Din drumul meu, dă tihna la o parte,
și dă-mi tărie, de -orice joc și jind,
și de toate bucuriile deșarte,
ca de haine și podoabe diavolești, să mă desprind!

Fă ca mâșterile zile ce mi-au mai rămas, —
cu pas neșovăelnic și fierbinte,
— ca și cînd aș fi mereu la 'ntăiul pas, —
să le duc, prin spinii vieții, înaintea...

Anii, pentru alții lungi, cețoși și grei,
cu toată greutatea lor, aruncă-i, Doamne,
pe bătrânii și subrezii umeri ai mei,
prin negurile nesfârșitei mele toamne!...

Tu mustră-mă mereu, și crâncen mă învață,
cum pe-atăția alții i-ai mai învățat:
să nu mă leg de lume și de viață,
cu suflet sterp, de om ce crede-se bogat!...

Fă ca nici trufie, nici fărâdelege,
în mine brazdă caldă să-și găsească,
și neghina, spic netrebnic să nu lege,
pe-ogorul meu de osteneală pămîntească!...

Deslănțue în fața mea, cu limbi de foc, furtuna,
și-n bezna oarbă-alungă-mi dela poartă,
cu fulgere și grindini, pentru totdeauna,
orice ispită dulce și deșertă!...

Peste orice măsuri, învață-mă să vreau
și-n bezna oarbă-alungă-mi dela poartă,
celor ce merinde și răsuflăt aprig n'au,
năvalnic să treacă, prin prăpăd, către mîine!...

O'un pas în aste vremi ce-au fost să vină,
cu altul: în mîile de ani, cari au fost, —
în luptă cu viața: flămîndă jivină-
doar. Tu mi-ești, o Doamne drum drept și-adă-
post!...

ION MOTA-VASILE MARIN

por Trajano Popesco

OTZA y Marin, los dos jóvenes abogados rumanos caídos el 13 de enero de 1937 en el frente nacional de Majadahonda, en la cruzada española contra el bolchevismo, no eran ni aventureros, ni mercenarios, sino, al contrario, dos personalidades de la joven intelectualidad rumana de entonces.

Pertenecían al movimiento nacionalista rumano del Arcángel San Miguel o la Guardia de Hierro, siendo las más que proeminentes figuras de este grupo político, la quintaesencia de la espiritualidad cristiana y heroica de él.

Forjados en los sufrimientos de la primera guerra mundial, habían vivido la alegría de ver cumplido el sueño milenario de los rumanos: la unidad territorial del país, dentro de las fronteras de nuestros antepasados dacios, es decir, desde la llanura del Tiza hasta el Dniester y de Maramures-Bucovina hasta el Danubio con la Silistra de Mircea el Viejo.

Eran también muy conscientes del deber legado por los caídos en el frente de combate: consolidar y guardar el patrimonio conseguido después de siglos de tanteos y vicisitudes históricas.

La situación política interior de la Gran Rumania en los años 1919-1927 no era de la más tranquilizadora. A los problemas surgidos por la adaptación de las provincias reincorporadas a la madre patria, se unían las inquietudes provocadas por las amenazas constantes del comunismo reinante en la vecina Rusia y las agitaciones de los agentes infiltrados, la mayoría reclutados entre los judíos que nos "regaló" el tratado de Versalles.

Los políticos rumanos, aterrados a los principios políticos de una monarquía constitucional y democracia parlamentaria liberal, no intuían el peligro, pareciendo adormecidos por la hipnosis de la realización de la Gran Rumanía.

La juventud fue la que despertó al país de este letargo. Ella tomó la iniciativa de preparar al pueblo rumano para capacitarlo a oponerse y a rechazar el terrible enemigo que surgía: la dominación judío-comunista.

En 1922 Motza conoce a Corneliu Zelea Codreanu, y reconoce en él al "CAPITAN" de la juventud rumana. En 1923 es elegido presidente del centro estudiantil "Petru Maior", el más importante de Transilvania, y el mismo año preside en Iasi el Congreso de los jefes de los centros estudiantiles del país, en el cual el día 10 de diciembre de 1922 fue proclamada para siempre como día de fiesta

de los estudiantes de Rumania, glorificando así la acción patriótica de los estudiantes de la generación del año 1922.

La situación política interna seguía inquietante. La reforma agraria, prometida en los frentes a los campesinos soldados por el rey Fernando y practicada con rigurosidad al finalizar la guerra, no tuvo en la aplicación el resultado deseado, por no ser apoyada por medidas legales para cortar la fragmentación ulterior de los lotes, debido al gran número de miembros en las familias y el suministro en condiciones económicas adecuadas de la maquinaria, los utensilios y animales necesarios para el campo, lo que provocaba un débil rendimiento y un mal estar general entre los campesinos.

La masa trabajadora tenía también sus problemas y descontentos. La industrialización del país con capital extranjero encarecía los productos y pagaba mal a los trabajadores y los rumanos se convertían en esclavos de los judíos que lo acaparaban todo.

El comercio, la prensa, las profesiones libres, abogados, médicos, farmacéuticos, ingenieros, etc., eran ya en el 75 por 100 en las manos de los intrusos judíos.

La vida rumana sana se sofocaba lentamente, siendo sustituida por otra de injuria, inmoralidad, perversión moral y física, patrocinada por el rey Carol II y sus acólitos enemigos de nuestro pueblo, los judíos protegidos por la amante judía del rey, la famosa Magda Lupescu.

Todos conspiraban para transformar al país rumano en el "Israel" de Europa.

Cuando el 27 de junio de 1927, Cornelio Zelea Codreanu fundó la Legión del Arcángel San Miguel, Ion Motza se incorporó en las filas de la Guardia de Hierro, como la mayoría de los pertenecientes a la generación del 1922.

Juntos pronto consiguieron la armonía nacional y social de la juventud estudiantil y trabajadora, que unidos en espíritu y destino, formaron un bloque invencible, al que ni las persecuciones de los gobiernos ni el marxismo pudieron aniquilar.

Con la subida al trono el 8 de junio de 1930, por un golpe de Estado que derrocó la Regencia y el Reino de su hijo Miguel I, Carol II, desertor del ejército rumano en 1918, aventurero lleno de vicios y totalmente amoral, se inició, para esta juventud, la más cruel etapa de la historia de nuestro país.

Persecuciones, torturas, encarcelamientos, campos de concentración y toda clase de ilegalidades se desataron contra los seguidores del Movimiento Legionario Rumano, pero nada pudo frenar el ímpetu revolucionario nacionalista de sus miembros.

En todo este período de tiempo Ion Motza y Vasile Marin desempeñaron una laboriosa actividad, periodística y abogacía, como defensores de los perseguidos y contra las injusticias del régimen carlista.

Fundó la revista "Dacia Nueva" y tomó la dirección del periódico "Libertatea", de Orastie, colaborando con sus vigorosos artículos en todas las revistas y gacetas nacionalistas de la época.

La efervescencia nacional rumana crecía a la vez que las ideas nacionalistas se imponían en la Europa central, como un antídoto del materialismo marxista. Visto el crecimiento continuo del prestigio de la Legión y la imposibilidad de fragmentar el Movimiento, como lo había hecho con todos los demás partidos políticos rumanos, el diabólico rey Carol II decidió copiar parte de su doctrina patriótica y de su sistema de organización, creando una nueva organización juvenil rumana, con el fin de sustituir a la Legión poco a poco por el confusionalismo o por ventajitas pecuniarias.

Así nació en 1935 la organización juvenil "O. E. T. R.", "Oficio de Educación de la Juventud Rumana" (Oficiul de Educatie al Tineretului Roman), bajo el mando directo del rey Carol II y con obligatoriedad de participación de todos los escolares rumanos de ocho a veinte años y para todo el profesorado. Dos años más tarde, cuando el rey abolió la Constitución y proclamó otra "ad hoc" que autorizaba al dictador criminal, esta organización tomó el verdadero aspecto político que escondía y funcionó hasta el 6 de septiembre de 1940 bajo el nombre de "Straja Taru" (la "Defensa del País").

Al estallar la guerra civil española en 1936 miles de legionarios rumanos pidieron la constitución de un cuerpo legionario de voluntarios para luchar en el frente nacional, pero las leyes rumanas en vigor entonces y la falta de medios materiales impidieron la constitución y el envío de esta ayuda militar masiva.

La guerra de España llegó a ser la guerra de Rumania. En las más remotas aldeas del país se seguía con ansiedad las batallas sobre mapas improvisados, cada victoria nacional era motivo de júbilo para el pueblo rumano.

Las relaciones oficiales eran favorables a la República Española, pero, en cambio, el pueblo rumano apoyaba con sus votos y plegarias el esfuerzo de los nacionales.

La caída de España en las garras del marxismo significaba también la caída de la Europa occidental y la destrucción de la civilización cristiana.

Ion Motza solicitó a Cornelio Zelea Codreanu el permiso para participar en la lucha con una delegación simbólica formada por personalidades de la élite legionaria, "se ametralla la cara de Cristo. No podemos quedar impasibles", escribía él continuamente.

La liberación del Alcázar de Toledo fue la posibilidad legal de formalizar el deseo de los legionarios, y el 24 de noviembre de 1936, bajo el mando del General Príncipe Cantacuzeno, salieron para el frente español con la misión de entregar al valiente defensor del Alcázar, el General Moscardó, un valioso sable de honor. Ion Motza, abogado y vicepresidente del Movimiento Legionario; Vasile Marin, jefe provincial de Bucarest; padre Dumitrescu, príncipe Alexandro Cantacuzeno, secretario de Embajada; George Clime, ingeniero, y los abogados Banica Dobre y Nicolae Totu.

Cumplida la misión, se alistaron como simples soldados, a pesar de que todos eran oficiales del Ejército rumano, para luchar un mes en las primeras líneas del frente contra el bolchevismo.

El general príncipe Cantacuzeno no fue aceptado, debido a su avanzada edad —más de setenta años—. Los demás fueron repartidos en el VI Batallón del Tercio, Compañía 21 y salieron en seguida para el frente de Madrid.

El 13 de enero de 1937, Ion Motza y Vasile Marin cayeron luchando heroicamente en el frente de Majadahonda y otros dos fueron gravemente heridos.

La misión del equipo legionario había terminado.

Ion Motza cumplió su testamento: "He amado siempre a Cristo y muero, Cornelio, feliz defendiéndolo".

El 31 de enero de 1937, en el prefacio de la obra de Motza "Cabezas de Madera", Cornelio Zelea Codreanu escribe: "A tu estirpe no le ha sido suficiente ni tus escritos, ni tu sufrimiento, a los cuales miró impasiblemente a lo largo de catorce años. Ahora tú le has dado la prueba suprema. Has derramado tu sangre, tu sangre debilitada por los golpes, las cárceles y las persecuciones sufridas, y lo has hecho de una manera terrible... Duermes tranquilo, Motza... los legionarios vencerán".

El marqués de Prat y Bouiz de Nantouillet, ministro de España entonces en Rumania, confirma en su libro "Efecto de la Revolución Nacional de España en Rumania": "La muerte de Motza y Marin han causado una enorme conmoción en todo el país rumano... Esta conmoción no era sólo sentimental y patriótica, sino al contrario, ha aumentado la simpatía para la Legión dándole una fuerza política increíble, que hizo temblar los viejos partidos políticos democráticos".

Efectivamente, como la había previsto Codreanu, asesinado vilmente el 30 de noviembre de 1936, los legionarios vencieron el 6 de septiembre de 1940, derrocando al tirano Carol II y transformando Rumania en Estado Nacional Legionario.

Fue efímero, porque las traiciones internas y los intereses de las grandes potencias en la segunda guerra mundial vendieron nuestras tierras en Yalta y Potsdam a los comunistas vencedores con los tanques "made U.S.A.".

Más de seis millones de rumanos han pagado con sus vidas el criminal pacto de Yalta y los que viven con la milenaria paciencia que les caracteriza, se preparan para el ajuste de cuenta y enfrentamiento de mañana, porque nuestra estirpe, con las pruebas dadas durante más de dos milenios, no puede y no debe desaparecer, por la voluntad suya y la ayuda de Dios.

"El sacrificio de Majadahonda —como escribía el profesor C. Sasu en el 25 aniversario de la muerte de Ion Motza y Vasile Marin— es una flor pequeña, pero muy valiosa de las montañas y campiñas rumanas, nacida del sufrido corazón del pueblo rumano, ofrendada espontáneamente en la mesa de Castilla, como signo de amor eterno al eterno genio de un pueblo noble que se encontraba en tristes dificultades entonces y para enaltecer la chispa divina bajada del cielo en la humanidad para salvarlo de sus caldas periódicas en las garras del mal".

Majadahonda:

ANIVERSARIO DE LAS MUERTES DE MOTA Y MARIN

● El pasado día 13 de enero tuvo lugar en Majadahonda, como todos los años, la conmemoración del aniversario de la muerte de Ion Mota y Vasile Marin, legionarios rumanos que dieron la vida por Dios y por Rumania en España. Ellos ya manifestaban que Dios era el mismo en su patria que en la nuestra, y que los enemigos de la civilización cristiana eran también los mismos allí que entre nosotros.

El monumento que se alza en el pueblo madrileño reúne a unos cientos de amigos y camaradas que recuerdan la fecha. No son muchos, bien es verdad, ya que las nuevas coyunturas políticas han hecho dar bandazos a quienes antes asistían con seguridad y con fervor. Siempre, eso sí, quedan algunos leales, entre ellos el general Villalba, presidente de la Hermandad Hispano-Rumana Majadahonda, y los exiliados rumanos, miembros de aquella Guardia de Hierro fundada por Cornelio Zelea Codreanu, que viven entre nosotros desde el día en que el comunismo abatió su patria.

Blas Piñar, presidente de Fuerza Nueva, asistió este año, una vez más, con militantes y simpatizantes de nuestra agrupación política. Los discursos, al final, marcaron la línea y el espíritu que sigue anidando en los que se conservan fieles al sacrificio de los que entregaron todo, hasta la vida, por ayudar a librarnos del comunismo. Antes, en la iglesia parroquial del pueblo, se celebró la misa, que ya es habitual, en sufragio de sus almas, y en el monumento, entre un frío intenso, fueron depositadas las coronas de flores.

Los himnos de la Guardia de Hierro rumana y el «Cara al Sol» cerraron el acto sencillo, pero lleno de emotividad, celebrado en medio de la confusión política que asola nuestro país.

Reproducción "Fuerza Nueva", Nr. 970, 21-I-1978.

Mota y Marin, en Casa Verde.

El equipo legionario.

Entierro de Mota y Marin, en 1936, en Bucarest.

ION MOTA - VASILE MARIN

41 ani de la moarte

La 13 Ianuarie din acest an s'a comemorat din inițiativa Asociației româno-spaniole "Amigos de Majadahonda" cea de a 41-a aniversare a morții eroice a legionarilor Ion Mota și Vasile Marin, căzuți la 13 Ianuarie 1937, în luptele de eliberare a Madridului, în cruciada anticomunistă spaniolă.

Au participat peste 150 de persoane, prieteni spanioli, legionari, membri ai Comunității Românilor din Spania, precum și un detașament în uniformă, de luptători ai Partidului "Fuerza Nueva".

Între personalitățile asistente am remarcat pe Dl Blas Piñar, conducătorul Partidului "Fuerza Nueva" de tradiție falangistă-franhistă cu Doamna, Dna Mimi Nieto Antușen fost primar al Majadahonda, Dl George Demetrescu, președintele Comunității Românilor din Spania, precum și alte personalități civile și militare.

Din partea spaniolilor a ținut o vibrată cuvântare Dl General Villaba, președintele Asociației "Amigos de Majadahonda" iar din partea Românilor, Dl Traian Popescu a ținut următoarea cuvântare:

Mota și Marin, iubii camarazi ce și-au sacrificat tinerele voastre vieți alături de ale sutelor de mii de spanioli și italieni de mii de italieni și germani, într-o apoteotică cruciadă europeană contra celor fără Dumnezeu, cu umilități venim în acest început al anului 1978, în a XII-a aniversare a morții voastre, pentru a vă cere iertare.

Să ne lertați toți: să ne lertați pentru că nu am știut

pense în apărarea Crucii și ale pământurilor greș de stăpânite ale latinității, pe care voi ați apărât-o fără șovăire, contra slavismului mongoloid care le amenința.

Mota și Marin, Spanioli, Italiani, Germani, europeni creștini, căzuți în Crucida spaniolă, să ne lertați și să nu ne disprețuiți, pentru că nu tot ce va oferim în această a XII-a aniversare a morții voastre sunt vești rețe. Din sudul.

Ca și voi acum 41 de ani, tineretul din Răsărit începe să se miște pentru a scutura jugul comunist de ale cărui minciuni, crime și teroare, sunt deja sătui. Aici avem prima dovadă care ne scoate din România, confirmând prin evenimentele din luna August 1977 în minele de cărbuni de la Petroșani, prima reacție pozitivă a masei muncitorești românești, că nemulțumirile au trecut de la faza murmurărilor și au ajuns la stadiul frământărilor liberatoare.

Este manifestul adresat de Mișcarea Legionară Română de rezistență, masei muncitoare de la Reșița la 24 Decembrie 1974.

Cei care au cunoscut "Paradisul comunist" sunt acei ce ridicându-se ca un flux gigantic, vor mătura comunismul din Europa, salvând în mod definitiv civilizația noastră creștină.

Mota, Marin, camarazi spanioli, italieni și germani,

PREZENT!

să plătim fructul sublimării voastre sacrificiu... pacea, bunăstarea și liniștea pe care ne-ați dăruit-o în cei patru-năci de ani trecuți.

Căncăruț roșu, scrântire mentală a secolului nostru, a știut să roșăie lauri victoriei voastre și a reușit ca Spania să fie astăzi amănințată în unitatea ei în integritatea ei teritorială, în libertatea ei.

Pericolele care se cern astăzi în jurul ei și al Europei, sunt înăspălmântătoare.

Lipsa de înțelegere și amoralitatea politică a "insularilor" învingători în al doilea război mondial, au sacrificat în mod incomptent jumătate din continental nostru și caută formule dialectice pentru a dăru și restul, Molochului marxist, pe care voi l-ați combătut până la ultima voastră picătură de sânge.

Reșiți, infiltrați din nou între noi, grație concediilor democratice ale timpului, preparați sângeroasele ucidări destinate să steargă amintirea apoteotică voastră faptă, care l-au alungat aproape patruzeci de ani din aceste meleaguri.

Au ajuns până aici, până la acest sfânt loc al înfrățirii de sânge româno-spaniolă, până la această cruce simplă unde vați dai sufletul, apărând Credința în Cristos, pe care voi să-l răstigniți a doua oară.

Drăcoșul semn al secolului și ciocanului mănăște deja pietrele granitice ale monumentului vostru de eroi, în sinistra provocare pentru că el este simbolul unității euro-

CONSTATARI

de Faust Bradescu

RTICOLUL dlui Nicolae Penescu din "Cuadralul Românesc" (ian. 1978) asupra Comitetului Național Român în Exil, va provoca multe discuții și polemici, deoarece e plin de contradicții, pretenții și oportunism. Tonul paternalist și profetic întrebunțat, cu intonații de autoritate ce știe să-și ia răspunderea, va ridica o seamă de proteste din partea numeroșilor pretendenți la Președinția acestei instituții. Noi, legionarii, vom combate deasemenea bizară concepție a dlui Penescu care, declarându-se contra discriminării abuzive și inconsistente, introduce cu dela sine putere principiul discriminării.

Pentru moment, articolul în cauză ne deschide perspectiva anumitor constatări, pe care un cititor grăbit le-ar putea trece cu vederea. Noi însă, fiind cei vizati, nu le putem trece. Mișcarea Legionară poartă în spate o sumedenie de calificative infamante și injositoare — și numai Dumnezeu știe cât sunt de neadevurate — ce s'au transmis cu o tenacitate diabolică și s'au răspândit în lumea întreagă, colportate de compatrioții noștri din partidele istorice și de oculta iudaică internațională.

Tot ce mai salvează articolul "O datorie majoră" sunt părțile relative la Mișcarea Legionară dinaintea de război, prin care dl Penescu urmărește bineînțeles un scop bine determinat. Pe noi nu ne interesează pentru moment scopul ascuns, ci DECLARAȚIILE TEXTUALE ale fostului Secretar General al Partidului Național Tărănesc. Sunt mărturiile unui om care a trăit în mijlocul acelei epoci sumbre, a luat parte la viața politică și la drama legionară, a contribuit chiar la deslănțuirea prigoanei sângeroase împotriva Legiunii (fie numai prin abținere de a protesta), și care, acum, deslușește anumite adevăruri ce pan Garda de Fier într-o lumină cu totul diferită de aceea cunoscută de opinia publică.

Sunt lucruri pe care trebuie să le menționăm, deoarece vin din partea unui dușman declarat al Mișcării. Intenții sincere sau tactice din partea Doale, e un aspect ce se va lămurii cu timpul. Cu atât mai puțin putem crede că e vorba de o cîlnță tardă.

Faptul în sine e important deoarece apar scrise negru pe alb anumite aspecte — lumina cea adevărată, ar spune legionarii — contra cărora toate forțele negativiste internaționale și oculte politice au aruncat cu noroi. Căteva precizări aduse de dl Penescu deschid noi perspective în înțelegerea fenomenului legionar și-a mentalității stăpânitoare în pseudo-democrația românească din acel timp.

1) În 1933, Mișcarea Legionară a fost desființată, mii de legionari intermișiați, sute de torturați, câțiva ucideți de organele polițienești. Dece care? Mișcarea Legionară era o organizație legală, cu membrii în Parlament, disciplinată și patriotică. Dece care asemenea măsuri împotriva ei într-o perioadă de liniște politică relativă, când toată lumea se pregătea pentru alegerile din 30 Decembrie 1933?

Întreaga presă națională și internațională, secundată de propaganda partidelor democratice, au împămîntenit minciuna că Garda de Fier prin comportamentul ei subversiv și revoluționar, pregătind o răscălmă sângeroasă, A FORTAT MANA GUVERNULUI LIBERAL să ia măsuri excepționale împotriva anarhiei legionare. De 45 de ani Legiunea susține în mod cinstit că actul autoritar din 1933 a fost magnal în culisele Palatului și'n oficinele oculte francmasonice, de cei care lăi dădeau seama dela că au de-aface cu o forță pe care n'o vor putea domina dacă n'o distrug cât îi taceă tărâra.

Vine acum dl Penescu și mărturisește textual: "Regiele Carol II renunță pe 17 ian. 1937 să poartă cu ochi buni acest progres al Mișcării. Regiele a înlocuit în Noembrie 1933 guvernul Vaida, cu un guvern liberal care A ACCEPTAT CA, CONDITIE A VENIRII LA PUTERE DIZOLVA-

REA MISCARII înainte de alegerile din Decembrie 1933" (sublinierea este a noastră).

Deci, istă un prim adevăr care lese la lumină. Nu subversivitate și revoluție, anarhie și alte basacozi. Ci, pur și simplu, ORDIN VENIT DELA PALAT și dela francmasoneria franceză pe care I. G. Duca o vizitase, spre a primi instrucțiuni, în vara anului 1933. Ziarele franceze din acea vreme relatează condiția de dizolvare a Mișcării impusă lui Duca de forțele oculte occidentale. Ne surprinde numai că dl Penescu a avut nevoie de 45 de ani pentru a se decide să mărturisească!

2) Câteva linii mai jos, în legătură tot cu dizolvarea Mișcării, dl Penescu spune: "Amintesc că potrivit constituției în vigoare atunci, puterea executivă nu avea dreptul să dizolve un partid politic și nici nu era nevoie de autorizare ca el să fie creat. DIZOLVAREA A FOST UN ACT ANTICONSTITUTIONAL. S'a folosit în mod abuziv teoria actorilor de guvernământ" (sublinierea este a noastră).

Dea precizată deci abuzul de putere al guvernului democratic liberal comis contra Mișcării Legionare. Dar în același timp, indirect, dă un vot de blam tuturor partidelor politice democratice din acea vreme, care n'au luat nicio atitudine față de infamia liberală-regală, lăsând ca satisfacție să dispară de pe scena politică un concurent atât de redutabil.

3) Mai departe, cu același calm care l'a caracterizat și'n 1938 când n'a mișcat un deget pentru a blama acțiunile criminale a regelui Carol II și-a lui Armand Călinescu, dl Penescu pune pe bărtie o precizare de care ar avea nevoie toți autorii minciunii care s'au întrecut să califice uciderea Căpitanului drept un act banal de lichidare polițienească necesară: "În Noembrie sociati au (1936), regele a ordonat să timp ce se întorcea în țară după o îndelungă călătorie, ASASINAREA LUI CODREANU. Acesta fusese judecat și condamnat pentru prețuri" (sublinierea este a noastră).

Sunt 40 de ani de atunci! S'au cheltuit tone de cereale pentru a se dovedi că regele Carol, mare patriot (!!), n'a avut niciun amestec în uciderea lui Corneliu Codreanu. În plus s'a susținut SI SE SUSTINE ÎNCA în lumea occidentală că condamnarea Căpitanului era barată pe "documente trefnicioase" dovădind trădarea, complotul și incitarea la revoluție a șefului Mișcării Legionare. Istă însă că un martor ocular al acestei epoci, fost Ministru și Secretar General al unuia din cele mai importante partide politice — deci de neblănit c'ar putea pactina cu Garda de Fier — vine și denunță public vina regelui și a regimului liberal democratic în condamnarea și asasinarea lui Corneliu Codreanu. Ne întrebăm căți din detractorii Mișcării vor avea cîștia sufletească de a-și schimba greșita opinie asupra Legiunii, mărturisind-o în fața opiniei publice?!

4) În privința doctrinei legionare, dl Penescu depășește, ÎN SFARSIT, părerea bine determinată și voit eronată a partidelor democratice românești că Garda de Fier ar fi fost o codită umilă a nazismului, o bandă de tridisti și oameni de nimic, niște vînduți când la cei din extrema dreaptă când la cei de stînga, oameni fără nicio dragoste pentru neamul românesc, etc.

Dea spune textual, ca și cum totdeauna ar fi crezut tare ca fierul în înfrățirea doctrină legionară: "Mișcarea Legionară este o organizație politică social-creștină, preocupată de crearea unei elite conducătoare românești. Legionarii și-au făcut un primat din afirmarea unității românești, un creștinism luptător".

Apa am fost de când Corneliu Codreanu, în 1927, a pus temelia organizației legionare. El așa am rămas până în ziua de azi: organizație politică socială și creștină, afirmând înfrățirea românilor în țară lui, luptători anti-comuniști și creatori al unei elite etice și morale care să împerească odată și odată moștrii în care se abate încă neamul românesc din marea unei oligarhii politice egoiste și nemiloase.

Dar care dl Penescu n'a cunoscut acest lucru din înce-

Relatiile Romano - Ruse

I

Din secolul VI pana la Stefan cel Mare

de N. S. Govora

ENTRU a trata relațiile româno-ruse, trebuie să începem cu două ramuri ale strămoșilor Rușilor. După autorii lucrării "Histoire de Russie", Slavii trăiau pe versantul de Nord al Carpaților, în triburi. O parte a acestor triburi începe să emigreze spre Est, iar două dintre ele spre Sud. Această "Histoire de Russie" a fost scrisă de o echipă de exilați ruși. Cum în lucrarea noastră vom recurge de multe ori la datele cuprinse în această "Histoire de Russie", vom da numele autorilor, în ordinea în care figurează pe coperta cărții. Ei sunt: Paul Miloukov, fost profesor la Universitatea din Moscova; Ch. Seignobos și L. Eisenmann, profesori la Universitatea din Paris și; Camena d'Almeida, profesor la Universitatea din Bordeaux; General G. Danilov; P. Gronsky, fost profesor la Institutul politehnic din Petrograd; A. Kizevitch, fost profesor la Universitatea din Moscova, profesor la Universitatea din Praga; V. Mikotine, profesor la Universitatea din Sofia; B. Mirkine-Guetzavitch, fost profesor la Universitatea din Petrograd; L. Niderle, profesor onorar la Universitatea din Praga. Cum sunt atât de mulți autori, când ne vom referi la această lucrare, vom vorbi de "Histoire de Russie" de Paul Miloukov.

După cum se vede, o impozantă echipă de foști sau de actuali profesori universitari. Scopul acestei lucrări era, evident, de propagandă. Trebuie să recunoaștem însă că este vorba de o lucrare serioasă și inteligentă scrisă. Cuprinde trei volume cu un total de 1410 pagini. Autorii erau exilați, dar Rușii și, după cum vom vedea mai departe, fac același lucru ca și Rușii comunisti: apără interesele țării lor, adică pe Matuskăia Rosia. A fost tipărită în 1932, la Librăria Ernest Leroux din Paris. Deși o carte științifică, e scrisă într-un stil simplu, căci ea se adresa marelui public, către care în definitiv, trebuie să se îndrepte o carte de propagandă. Românii din acele vremuri nu le-au răspuns acestor profesori ruși căci, se pare că acei de atunci ca și cei de astăzi, au un fel de repulzie față de studiile istorice.

"Histoire de Russie" de Miloukov nu pomeneste de ramurile slave care s-au dirijat spre Sud, ei neîntorcându-se în materia tratată. Ne vom ocupa însă noi, pentru că înamicii nostri de totdeauna au fost Slavii. Primii care ne-au atacat au fost Slavii care s-au îndreptat spre Sud și, nu au reușit să ne înghită. Cei care s-au îndreptat spre Est, își întind mereu tentaculele spre noi și, după atâtea secole, rămân mereu inamicul de moarte.

Cele două ramuri ale Slavilor care au emigrat spre Sud și au dat peste strămoșii noștri, adică peste daco-românii, sunt Anții și Scлавinii. Începutul emigrării a fost în secolul VI. O parte din ei au trecut Dunărea și au slavizat nu numai populațiile autohtone, dar și pe cei care au venit mai târziu peste ei, adică pe Bulgarii. Cei ce au rămas în Nordul marelui fluviu, nu au reușit să asimileze populația daco-romană, adică pe strămoșii noștri ei, din drept, ei au dispărut, topindu-se în masa daco-romană. Indiscutabil Anții și Scлавinii au avut o influență asupra elementului daco-roman, lăsând urme în limbă, obiceiuri, etc., dar nu daco-românii s-au topit în masa invazoare, ci ei s-au topit în masa daco-romană.

Despre Anții și Scлавinii ne vorbește Istoria României ca și Istoria Românilor de C. O. Giurescu. C. O. Giurescu vrea să reducă la jutele ei proporțiile participării slave la formarea poporului român. Recunoaște-acestea denită nimeni nu poate contesta-că în limba noastră sunt cuvinte

slave, dar numai în proporția de 1 la 8, exact 16,41 %, dar aceste cuvinte slave se întrebunțază rar și ele nu au format familii de cuvinte. Și mai important însă este faptul de necontestat că morfologia și sintaxa sunt latine. Această Istorie a Românilor de C. O. Giurescu a apărut în 1971 în Editura "Albatros" din București. Cealaltă, "Istoria Romaniei", din care până acum au apărut patru volume, a început să fie tipărită în 1960 în "Editura Academiei Republicii populare romine". Ca și cea a Rușilor despre care am vorbit, este alcătuită de un colectiv-aga-i sic autorii înșiși acestui grup pe care noi, altădată, l-am fi numit echipă-format din: P. Constantinescu-Iași, academician; Em. Condurachi, acad.; C. Dakovicu, acad.; A. Oțetea, acad.; D. Prodan, acad.; M. Roller, acad.; T. Bugnariu, I. Nestor, Gh. Ștefan, membri corespondenți ai Academiei R. P. R.; L. Bányai, prof. univ.; M. Berza, prof. univ. V. Cheresteșu, prof. univ.; B. T. Cămpina, conf. univ.; V. Maciu, conf. univ.; Gh. Matei, conf. univ.; St. Pascu, conf. univ.; V. Popovici, conf. univ. și N. Fotino, secretar. Am subliniat numele lui M. Roller și al lui B. T. Cămpina, nu din capriciu personal, ci pentru că sunt subliniate în lista colectivului. De ce a fost subliniat numele lui M. Roller, este ușor de înțeles. Fiul al rabinului din Buhusi, M. Roller a fost cel însărcinat cu epurarea istoriei și literaturii noastre, deci el este cel care a dat directive colectivului. De ce este subliniat și al lui Cămpina, e mai dificil de înțeles. În celelalte priveste pe cei care figurează în fruntea colectivului, adică P. Constantinescu-Iași, aceasta a fost profesor la Liceul Codreanu din Bărlad, oraș cu o cunoscută tradiție culturală. Numitul scandaliza pe cetățenii Institutului oraș cu propagandă comunistă, pe care o făcea de la catedră. Și, curios, acest profesor de liceu care făcea propagandă comunistă de la catedră, aten deci, printre altele, a ajuns apoi profesor la Facultatea de Teologie de la Chișinău!!! Nici lui P. C. Iași, nici lui Roller nu le vom tăgădui un mare merit: au făcut parte dintre cei 1000 de membri, căli avea Partidul comunist român la intrarea trupelor rusești de ocupație în Tara noastră, adică la 23 August 1944. În afară de L. Bányai, care evident este ungur, toți sunt români sau presupuși români. Cu toate pretențiile de operă științifică, ne găsim în fața unei opere de tendențioasă propagandă. Și ar fi normal să ne așteptăm să fie o operă de propagandă românească, adică să așere interesele românești. Cum se va vedea mai departe, colectivul elat, apără interesele... Matuskăia Rosia. Cite patru volume conțin 4042 pagini. Nu e vorba de o carte mare, ci de una... voluminoasă.

În lucrarea noastră ne vom referi de multe ori la această voluminoasă "operă" și, cum nu putem cita pe toți autorii, o vom numi Istoria României de M. Roller.

Ori Istoria României lui Roller, fără să pună punctul pe i, recurgând la înșelări, însă să se înțeleagă că rolul Slavilor a fost corăritor. Adevărul istoric? E tratat cu dispreț. Iată ce citim la pagina 738 din volumul I: "Ajunși pe teritoriul țării noastre, Slavii au venit în contact cu populația locală, care din punct de vedere etnic, varia de la regiune la regiune. În Moldova și în Nor-Estul Munteniei, mai ales în regiunea de dealuri, Slavii au venit în contact cu populația autohtonă carpo-dacică, pe care treptat au asimilat-o". Aceasta testă o vom găsi și în "Histoire de Russie" de Miloukov, dar autorii acestei istorii sunt Ruși, și dacă ei nu respectau adevărul istoric, o făceau în interesul Patriei lor. Ce interese servește colectivul lui M. Roller? În acea vreme, Rusia comunistă voia să pună mâna pe Moldova-obiectiv la care nu au renunțat-că colectivul voia să-l pună la dispoziție argumente de ordin istoric.

puturi? Ce altitudine românească și umană a luat în timpurile când ELITA LEGIONARA — pe care o admiră astăzi — era cășipită de diferitele partide ce s-au perindat la putere? Si cum s'a comportat față de aceeași elită atunci când era Ministru de Interne prin 1944?

O tempora, o mores! Pe cât de adevărate sunt confirmările actuale ale lui Penescu, pe atât de contradictorii li sunt atitudinile trecute față de Mișcarea Legionară!

Si! Mai departe, copleșit totuși de teama "ancestrală" a democrațiilor valahie, de ce-ar putea crede și spune "străindăteala" și "democrațiile occidentale" de-o asemenea mesalanță cu Garda de Pier, de Penescu găsește. În decada a opta a secolului nostru, argumentele peremptorii care să permită această apropiere. Deși lucrul e cunoscut de acum vreo 30 de ani, dar a lăsat să planșeze îndolai până acum. Poate nu era destul de convins de adevăr?

Dar acum n'a mai putut răbda și-o strigă cu entuziasm: "Guvernele occidentale s'au pronunțat de mult asupra caracterului Mișcării Legionare. Aliații n'au considerat-o drept "Organizație Fascistă", jindcă EA NU FUGUREAZĂ PE LISTA ÎNTOCMITA DE GUVERNUL STATELOR UNITE, în scop de a interzice fasciștilor intrarea în America".

E adevărat, de Penescu! Suntem singura organizație politică naționalistă din Europa care N'A FOST ÎNCADRATĂ ÎN PROCESUL DELA NUREMBERG. Nu eram deci învinuți NICI de răboi contra aliaților, NICI de a fi "naziști" sau "fasciști", NICI de a fi criminali de răboi, NICI de a fi puși la index ca organizație politică.

Dar ceace n'au făcut "Aliații" dintr'un spirit de echitate, au făcut-o REPREZENTANȚII PARTIDELOR ISTORICE ROMÂNESTI, în tovarășie infamă cu comunismul totalitar și cu iudaismul internațional.

SI CONTINUA S'O FACĂ, FARA RUSINE ȘI FARA SCRUPULE!

Dealtfel, cele 3 Obiecțiuni de care este vorba în articolul citat, și care au dat posibilitate lui Penescu să aducă contribuția Deale la lămurirea opiniei publice, ilustrează pe deplin nemorocita și illogica poziție a celor ce ne acuză pe nedrept.

6) La urmă, ca un corolar al argumentației pentru a convinge pe cei încăpățânați, li Penescu strigă aproape într'o frază plină de adânci înțeleșuri: "Această Mișcare a reprezentat un curent politic și naționalist, a fost prezentă în Parlament, la două guverne și a ADERAT LA PRINCIPIILE FUNDAMENTALE ALE DEMOCRATILOR".

În această frază sunt două probleme cu totul diferite, pe care autorul nu le-a sesizat poate în substratul lor imponderabil.

Prima este RECUNOAȘTEREA ÎMPORTANTEI MISCĂRII LEGIONARE ÎN VIAȚA PUBLICĂ ROMÂNESCĂ. A fost și este un mare curent politic naționalist, original și combativ, cum n'a existat nicodată în Tara noastră. Prezent în Parlament și în două guverne, nu mai poate fi

tratat ca o organizație minoră, de care să dispună cum vor oculte și oligarhiile, politicienii români sau democrațiile occidentale. E o entitate de aine stătătoare, PE CARE S'O SOLICITIT CU RESPECT, chiar dacă în această clipă inițiativa aparține altora. Dar tocmal asta nu sunt în stare să facă cei care tot lau inițiativă în exil, mânaiți de ambiții personale sau de intenții partidare.

A doua este de natură doctrinară și poartă în ea un semn de prăbușire sau de demnitate. Trebuie bine înțeles un fapt capital: MISCAREA LEGIONARA NU POATE PARASI PRINCIPIILE PROPRII PENTRU A ADERA LA ALTELE. Aderarea la norme, altele decât cele ce constituie temelia unei organizații politice, care determină originalitatea și finalitatea sa, înseamnă schimonosirea unui sens de gândire și-a unui ideal de trăire. Înseamnă prăbușirea întregului concept socio-politic în care crezi. MISCAREA LEGIONARA NU POATE ACCEPTA O ASTFEL DE DEGRADARE, O ASTFEL DE AUTODISTRUGERE! Ar fi o adevărată sinucidere morală și politică.

Dacă fracțiunea disidentă s'a pretat la o astfel de înșirare prin "acceptarea fără rezerve de către Consiliul Conducător a principiilor fundamentale ale democrațiilor de tip occidental", așa cum afirmă li Penescu, ASTA E TREA-BA EI.

Fiecare doarme așa cum își așterne! Din punct de vedere politic naționalist și revoluționar în spiri s'a auto-lichidat, devenind o anexă a unor principii care nu sunt ale noastre. Nu-i mai rămâne, pentru a se "împune în politică" decât să-și ia un titlu de partid democratic.

Să fim bine înțelegi. Noi, legionarii, respectăm opinia politică a fiecăruia, indiferent de principiile care-l formează structura doctrinară. Să ni se respecte însă și ale noastre!

Dacă combatem aceste principii și această doctrină e pentru că noi credem că sunt eronate sau periculoase.

Dar, întrebăm cum li Penescu și pe toți democrații noștri, ce-ar zice și cum s'ar comporta dacă le-am prezenta aceeași alternativă: nu ne vom apropia și nu vom lupta lângă Dătră decât în clipa în care veți adera la principiile legionare! În acest caz ni s'ar striga în nas: "Totalitari! Unde lăsați "pluralismul" și "libertatea de expunere a ideilor"? Și oamenii ar avea dreptate. La rândul nostru, nu le cerem mai mult.

Pentru că, în fond, dacă "Pentru supraviețuirea ființei românești luptăm toți în aceste zile", cum afirmă curajos li Penescu, de ce trebuie să acceptăm noi "principiile democrației occidentale", care s'au dovedit incapabile să țină piept comunismului, SI N'AR FI MAI BINE ca democrațiile — și în primul rând democrații noștri — să adopte principiile legionare care îndeamnă la disciplină, desintere și sacrificiu pentru neam?

Iată, deci, observațiile unui legionar, asupra anumitor aspecte din "articolul-chemare" al diui Penescu. Am vrut să punem în relief părțile pozitive ale unei mărturisiri, plină de contradicții și împănată încă de erorile de judecată ale altor timpuri. Poate că vor servi UNORA să nu mai comită grosolanțiile ordinare ce umplu mai de pagini în literatura mondială și poate vor îndemna PE ALȚII — martori și ei ai acelor timpuri — să mărturisească adevăruri care le-ar face cinste, împlinind în același timp o justiție față de Mișcarea Legionară.

El "Capitan" Corneliu Zelea Codreanu y los superleñtantes del equipo legionario, en el entierro de Mota y Marin.

A B C. MARTES 8 DE DICIEMBRE DE 1944

ENTREGA DE UN SABLE DE HONOR AL GENERAL MOSCARDO

Soria 7. A las once de la mañana llegaron los legionarios romanos Guardias de Hierro que, presididos por el general principe George Cantacuzino, entregaron al heroico general Moscardo un sable de honore, de gran valor artistico, usado durante la Gran Guerra por el principe George.

Se pronunciaron discursos patrióticos, vi-torizandose a Romania y a España.

El principe George y el general Moscardo se expresaron en terminos de conocianza reciproca hacia los dos pueblos.

Los legionarios romanos visitaron el local de la Falange, donde volvieron a hacer uso de la palabra el principe, el comandante Vi-salva y el periodista romano J. Mora, que hicieron saludadivosimos.

El paso de lo sexpeditonarios por las ca-sas de la poblacion fue recibido por el pù-blico con granisimas muestras de entusiasmo.

Peste poporul român, aşezat în calea răutăţilor, au trecut aproape tot barbarii, dar cel mai periculos au fost Slavi, Anţii şi Scлавinii, au asimilat toate populaţiile care se cărau s'au aşezat, dar nu au putut asimila pe Daco-romani ci din contra, aceştia l-au asimilat pe ei, făcându-l să dispară. Ispodise în masa dacoromană (C. C. Giurescu) E posibil ca grupul Antilor şi Scлавiniilor să fi trecut în Sângiul Dunării, pe plajurile noastre să fi rămas mai puţin, şi în această s'ar putea găsi explicaţia înşuşului lor de ne asimila. Noi credem că mai este alt motiv şi că aceasta este cel principal. În momentul năvălirii Slavilor, exista o populaţie romanizată atât în Nordul cât şi în Sudul Dunării, deci o populaţie formată din Romani amestecaţi cu alte elemente. În Nordul Dunării, în aceste "alte elemente", cel principal era elementul dacic, în care curgea sângele dăruului Decebal. În această dărzenie dacică se găseşte explicaţia rezistenţei populaţiei dacoromane şi înşuşului Antilor şi Scлавiniilor.

Despre triburile slave care au năvălit spre Est, ne vorbește "Histoire de Russie" de Pavel Milloukov. Se dau numele mai multora din aceste triburi: Volinienii, Drejvilaninii, Dregovicii, Radimicii, etc. Dintre aceste triburi, ni

HARTA N.º 1

se spune la p. 83. I că Dregovici au fost acela care s'a apăsut mai aproape de noi și anume, dealungul Pripiatului, afluent al Niprului. Această în text, dar pe harta de la pagina 84 (vezi harta no. 1), situația e cu totul schimbată. În această hartă, autorii "arată" care era situația triburilor slave, inclusiv a Sivilor din Sud, în secolele XII și XIII. Și vedem cu stupeoare cum echipa Miloiukov — ce importanță are adevărul istoric? — arată că Țara noastră era total ocupată de Sivilii din Sud, care se întindeau în Est până dincolo de Prut, puțin bineînțeles, iar restul Basarabiei era ocupată de Sivilii din Est. Care trib anume, nu se precizează. Și cu toate acestea, pe această hartă figurează numele de Viakhii, și în această hartă este remintescența română în "le rempse de Trajan" (valul lui Traian). Deci în secolele XII și XIII, România, mai puțin o parte din Ardeal, pe care Miloiukov o cedează generos Ungurilor, era o slavă, Viakhii erau total asimilați de slavi. Dar, deiferice, așa cum s'a arătat, în sprijinul acestor grături și nefundate afirmații, le vine în ajutor colecții lui M. Roller, care în Istoria României, I, p. 738, afirmă: "În Moldova și în Nord-Estul Munteniei, mai ales în regiunea de dealuri, Sivilii au venit în contact cu populația autohtonă carpo-dacică, pe care treptat au asimilat-o".

Printre triburile slave aşezate în Est, nu a existat nici unul care să aibă numele de *Rus*, şi nici măcar unul asemănător. Ocupându-se la început cu agricultura, apoi cu ra şi vânatul, au ajuns mai târziu şi la comerţ. Comerţul pe acea vreme, ne spune "Histoire de Russie" de Pavel Miloukov, era jumătate comerţ şi jumătate brigandaj. Fiecare comerciant era în acelaşi timp şi un războinic. În cursul călătoriilor, negustorul trebuia să-şi apere marfa cu armele şi, când se iveau ocazia, ataca şi însuşi pe alt negustor mai slab ca el, îi lua marfa, ba chiar ataca şi populaţia din localităţile prin care trecea. Speta aceasta de negustori bandiţi era formată în special de Normanzi, care descoperiseră drumul care ducea la Bizanţ. Acest drum pleca din gulfurile Finlandei, urma cursul Nevel, lacul Ladoga, fluviul Volkhov, lacul Imen şi fluviul Lovat, apoi micii râuri şi, cu transbordări de mărfuri, se atingeau Dvina occidentală, bazinul Niprului şi, decolo, se ajungea la gurile Niprului şi la Marea Neagră. Aceşti Normanzi se numeau Varegi iar Finlandezii le ziceau *Rusi*.

Varegii ajunseră să urmeze acest drum în grupuri armate, prădând desigur lor, populațiile slave. Mai târziu, se fixază printre Slavi și-i obligă să le plătească tribut. Așa se face că spre mijlocul secolului XII, se formează mai multe principate varege. Deveniți stăpâni, foștii mercenari continuă să organizeze și să protejeze comerțul. Numele de Ruși pe care Finlandezii li dăduse Varegilor, a fost adoptat și de Slavi. Acești Varegi au fost asimilați de Slavi, dar s'a întâmplat un fenomen asemănător cu al Bulgarilor. Bulgarii au ocupat pe Slavi din Sudul Dunării, dar au fost asimilați de aceștia, reușind doar să dea populației nou formate, numele lor. Cu Varegii s'a întâmplat același lucru. Au ocupat și stăpânit un timp pe Slavi, dar au fost asimilați de aceștia, reușind doar să impună populației nou formate, numele lor, Rușii de astăzi vor să scadă din valoarea asimilațiului popor vareg, vrând să facă a se crede că influența Varegilor a fost infimă, fără importanță, și că nu a influențat asupra caracterului lor.

Adevărul nu poate să fie acesta, dacă ne gândim că unirea tuturor Slavilor într-un singur stat, a fost făcută din inițiativa unui prinț vareg, sau rus, numit Rurik, și că dinastia lui a domnit peste 200 de ani, dispariția ei datorându-se invaziei tătarăști. Faptul că un grup de negustori bandiți varegi, în drumul lor, intrau într-o localitate și o prădau fără să întâmpine rezistență iar mai apoi îl obligă să le plătească și bir dovădește că Slavi erau lași, lipsiți de vigoare. În orice caz, nu erau hrăpăreți. Hrăpăreți erau Varegii, ori poporul rus, născut din amestecul Slavilor cu Varegii, a păstrat această iatură a Varegilor. Rușii devenind *hrăpăreți istoriei*, Varegii lăsându-le nu numai numele, ci și proastele lor obiceiuri.

Acest print vareg, Rurik, devine mai întâi stăpân al Novgorodului, apoi cucerește teritoriul slav Ilmen. Urmasii lui continuau unificarea teritoriilor slave, cucerind Smolenskul și ajung la Kiev, stăpânind Kiev, cu umbre și lumini. Rămân pentru timpul rusesc, până la invazia Tătarilor. La 988 sau 989, prințul Kievului Vladimir, se creștinează, sub oblădurea Bizanțului. Dar neexistând un sistem hereditar fix, statul acesta se desface la moartea fiecărui print, împărțindu-se în nu numai între fiii decedatului, ci și între frații și nepoți, pentru a se refăce când se ivesc un print autoritar și iar se desface la moartea acestuia. Din cauza aceasta, principatul Kievului decăduse chiar ză a disparea lui.

La sfârșitul secolului al XII-lea, țara rusească (Kievul), nu avea o unitate politică reală. Existau încă de la sfârșitul secolului XI alte principate importante ca Novgoro-

HARTA N.º 2

dul, Suzdahul și Halici-Volhynia. Ne vom opri mai mult la acestea din urmă, pentru că se situală în coasta noastră. Dacă studiem harta de la pagina 110, voi. I, al Atlasului Millioukov (harta no. 2), vedem că orașul Halici (Halici în textul și harta Millioukov), se găsește la vreo 100-150 kilometri la Nord de Cernăuți. Acest principat se întindea la Sud până în Nordul Bucovinei, dar, neprecizându-se nimic în text, în hartă, care este în culori se utilizează două, una galbenă pentru Volhynia și una albastru-griș pentru Halici. În text precizându-se că la începutul secolului al XIII-lea, prințul Volhyniei, Roman, reușește să anexeze Halici, cele două regiuni unite atîngând un grad de prosperitate și mai mare. La sud de aceste regiuni Halici-Volhynia se găsește o regiune colorată în roz, care cuprinde aproape toată Basarabia, aproape toată Moldova și o parte din Nordul Ucrainei. Nu ni se explică ce reprezintă aceasta regiune roz, dar se lasă să se înțeleagă că ea aparține Haliciului. Și, curios, această regiune intră în pretențiile Moscovei, adică, atunci când e vorba de Matușka Rusia, Rușii din exil își dau mîna cu cel de la Moscova.

Da să vedem ce găsim în această privință la "istoricii" noștri. În Istoria Românilor de C. C. Giurescu, nu găsim nimic important, găsim însă multe lucruri importante în Istoria Românelor de M. Roller. Iată ce citim în volumul II, pag. 95: "Dintre aceștia, celui cel mai important l-a avut statul kievian, sub al cărui domnie s'a aflat un timp o bună parte a teritoriului țării noastre".

Nici Rușii nu sunt mai norocoși decât noi în privința
 lașoarelor istorice pentru acele vremuri. Pentru Ruși, la-
 șoarese reduce la cronică (anale), legende și cânteece epice.
 Evident că și acestea sunt lașoare istorice, dar sunt departe
 de a fi sigure și ele trebuiesc folosite cu multă prudență.
 Pentru că o cronică, un cânt epic, nu sunt făcute de istorici.
 Cele mai multe cronici rușesti, mai ales cele mai
 vechi, au fost scrise de călugări, în mănăstiri și este știut
 că autorii lor sunt ghidați de sentimentul patriotic, mai
 mult decât de simțul istoric. Și acest simțământ patriotic
 din cronici, devine în legende și cânturi epice, patriotard.
 Deci datele cronicelor trebuiesc cântărite îndelung, com-
 parându-se cu alte cronici, scrisse mai ales de străini,
 pentru ca din contradicțiile lor să se scoată concluziile
 cele mai apropiate de adevăr. Ori "istoricii" noștri înnoată
 până în grăt în apele nesigure ale cronicilor rușesti.
 "Vechea cronică rusă", "Poveștea vremurilor de demult", ne
 informează că în această vreme, în regiunea Nistrului, se
 afla tribul slav al Tivertșilor, care locuiau în așezări întin-
 zite (goroduri). Vol. II, pag. 98. Aceasta scrie cronică
 rusească și acum, imediat, vine concluzia "istoricilor":
 "Este probabil că Tivertșii s'au întins și la apus de Prut,
 unde exista o populație bătinească, cu care au conviețuit".
 Tesa rusească revine ca un leit motiv. Dar, din textul citat
 al cronicii rușesti, reține că s'au întins și la apus de
 Prut? Este aceasta o concluzie istorică, trasă de istorici,
 sau de scribi plătiți? Concluzia trasă de "istorici" este
 extrem de periculoasă pentru noi, pentru Neamul nostru, și
 este un dar făcut hrăpăreților varegi. Istoricii ruși

multumesc cu o înalınare, acela care reiese din harta de care am vorbit, dar bunul simț îl oprește de a merge mai departe. Eul și simțul din Buhuși se ațutau pe vermintul opus și bunului simț. La pag. 96 istoricii ne spun că Tiverți (o ramură a pășilor varei-ruși) conviețuia cu populația moldovenească nu numai cu acela din regiunea Nistrului ci chiar cu acela de la pasul de Frut, fără îndoială în mod pașnic. Și lăsa ce citim la pagina 102, vol. II: "Croniclele ruse mai menționează pe «berladnicii» și după dispariția lui Ivanko Rotislavici: în anul 1161 berladnicii au atacat și au jefuit Olska, înfrictorul port de la gurile Niprului. Asemenea acțiune lovea în interesele marelui kneaz de Kiev, din care cauză oștile lui l-au urmărit și înfrânt în apropiere de localitatea numită Dittin... Berladnicii dispuneau de forțe militare însemnate. Ei erau în stare să pună la dispoziția lui Ivanko Rotislavici (un înamic al prințului de Kiev, n.n.), o oaste de 8.000 de oameni. Acest număr nu se putea aduna numai în regiunea Bălădului. Există deci, în acea vreme, o formație politică locală, care cuprindea, probabil, un întins teritoriu din centrul și sudul Moldovei (pag. 102, II). Deci exact ce afirmăm noi mai sus: cronicle se contrazic între ele și lăsa o altă cronică rusească care afirmă că exista o organizație politică întinsă, acea a Berladnicilor, care avea o armată proprie și ataca pe hrăpăreții Varei, până la Nipru, deci nu conviețuia cu hrăpăreții.

Amplu, deca mai departe să scrie epici. „Dacă moartea lui Vladimir, în timpul uragului său Iaroslav Osmomasl (1152-1187), Haliciul a ajuns o mare putere, Autorul fragmentului epic cunoscut sub numele de *Cântec despre oastea lui Igor*, li adresează cuvintele: „Tu Iaroslav Osmomasl, stat sus pe auritul tău tron, după ce ai închinat porțile Dunării, și ai pus judecăriile tăi la Dunare” (p. 101, vol. II). Iată pe ce se bazează scrierile lui rabinului din Buhaiul, pentru a scrie mai departe: „Din acest pasaj rezultă că în a doua jumătate a secolului XIII, autoritatea enclavelor Haliciului se întindea spre sud până la malurile marelui fluviu și că dregărilor cneaului Iaroslav li exercitau atribuțiile în unele puncte de pe teritoriul Moldovei”!!!

Afirmăm că "Histoire de Russie" de Pavel Miloukov este o lucrare de propagandă. Da, dar autorii ei nu renunță total la bunul simț, care trebuie să facă parte din bagajul unui istoric. Iată ce scriu ei despre "conviertirea" cu populația din țările noastre: "Devenit stăpânul "dro-mului Văreghior", ei (Oleg urmașul lui Rurik) întreprinde, în fruntea unui mari armate, o expediție contra Bizanțului, care e obligat să semneze un tratat economic avantajos pentru Ruși" (I, pag. 68). Și mai departe, pe aceeași pagină: "Dacă faptele sale au fost exagerate de legendă, Oleg este un personaj istoric real, și expediția lui la Kiev la Bizanț este un fapt dovedit. Succesorul său Igor, mai puțin norocos, duce și el două campanii contra Bizanțului, dar pierie în timpul unei revolte a Drevlianilor, lăsând un fiu nevătărnit, Sviatoslav, Sui". Între timp Sviatoslav înceasă să se întindă spre Sud, Bizanțul asaltat de către Bulgarii de la Danăre, chemă în ajutor, adună o mare armată, și ajută Bulgaria ducând în ajutor, sămburele se evacuează, scotănd într-o degăla Kievul, asediul Peceenegi Eliberat Kievul, lasa pe fiul său în cămărușă. Slavilor orientali și se reintorce la Danăre unde, de data aceasta, împăratul bizantin Ioan Zimisceas se opune la această acțiune. Obligat, după un lung război, să părăsească Bulgaria, este surprins de Peceenegi la cataractele Niprului, și ucis" (pag. 91, II).

rației năpârlui, și așa pas, pas, în
redem ceea ce e chiar istoria, de propagandă, pro-
bită, de istoria împiedică pe autorii cărții "Histoire
de Russie" să facă apel la cronici și la "Cânt despre oastea
lui Igor" deși le cunoașteau desigur mult mai bine decât
autorii istoriei României de M. Roller. Tot ce au putut
face în interesul propagandic urmărilor, a fost de a intro-
duce niște hărți care să insinueze, dar nu să facă afir-
mații lipsite de bază istorică. Dar ceiaze nu au avut cu-
rajul s'o facă niște Ruși, au făcut, așa cum s'a văzut, niște
pretinși Români.

și dacă am scăpat ca "drogătorii eneașului Iosif" să exercite atribuțiile "nă" numai în unele puncte de pe teritoriul Moldovei, în "na" țara, aceasta o datorăm parodoxului istoric tătar. Acesta pornește ca un lăud în Asla, în anul 1223 are loc o luptă între ei și Ruși pe râul Kaika, și asiaticii afirmă de pe ruși, a căror putere era în declin. În 1230 Tătarii reîncep cuceririle, zdrobind rând pe rând toate principatele rusești. Învîing și pe Cumani care sunt nevoiți să-și caute scăparea în Ungaria sau în imperiul bizantin. În 1240 ocupă Kievul, iar în 1241 Haliciul și Volynia. Celace nu reușiseră să facă Polovci și Pecenegii în câteva secole, obțin Tătarii în câțiva ani. Toată "Rusia" constituită de Varegii slavizati, este pulverizată. De aici Tătarii au trecut și au răvășit Moldova și Muntenia, ba

pe Unguri, pe Teutoni, înăfrărit, toată Europa. Tătarii au fost pentru Români o pedeapsă a lui Dumnezeu, ca pentru toată Europa dealfă, dar mult mai puțin periculoasă decât Rușii. În fond ei au fost o verigă în plus în lanțul de barbari care au trecut peste noi. Lănu bir, distrugeau așezările, luau robi și roabe, dar nu ne juau sufletul, nu ne voiau sufletul. Tătarii erau un val în plus, dar valurile trec. Rușii rămăneau cu noi, printre noi, ne voiau sufletul și graiul. Se așezară în coasta noastră înaintea venirii tătarilor, dar nu reușiră să se așeze printre noi, nu reușiră să ocupe Basarabia și nici să conviețuiască cu noi la apus de Prut, cum le-ar fi plăcut să se întâmple "istoricilor" colectivului Roller, și nici să-și instaleze dragăronii la Dunăre, cum se afirma într-un patriotard "Cânt pentru oastea lui Igor". Tătarii au fost aceia care cu tot răul ce ne-au făcut, ne-au scapat pentru un timp de pericolul de moarte: Rușii. După puțin timp, Tătarii s-au retras dincolo de Nistru, împărțindu-se în mai multe grupuri: Hoarda de Aur între Volga și Uralii, Hoarda Nogailor mai la Est de aceștia, hanatul Astrahanului între Mările Neagră și Caspică și hanatul Crimeei. Ne-au lăsat multă vreme sub jugul lor, greu desigur, dar nu ucigător.

În celelalte priveste pe Ruși. Istoria de Rușie de Pavel Millokov, făcând bilanțul năvălirilor Tătarilor, serie: "Invasia Tătarilor a avut deosebite rezultate mai îndreptate și mai îndepărtate. Ocuparea ăteptelor meridionale, faie definitiv comunicățiile între Rusia centrală și Bizanț, terminând astfel opera Pecenegilor și Polovcilor. Ea întârzie deosebit pentru mai multe secole coborârea populațiilor din Centru spre pământul negru al stepei... Ei accelerează, dacă n'o provocă, ruina principatelor din Sud și Vest și expansiunea acelor din câmpia centrală între Oka și Volga. Cele din Vest și din Sud pierd complet forța lor de rezistență și cad, unul după altul, sub dominația vecinilor lor occidentali, Unguri, Polonezi și Lituanieni. ... Astfel istoria Rusiei de Nord se deoarte și cea a Rusiei de Sud și de Vest, pe de altă parte, iau un curs diferit. În același timp, trăsăturile regionale ale populației ruse în câmpia Europei orientale se fixează definitiv, și astfel se termină o evoluție începută în secolul al XIII-lea. Numele vechilor triburi slave, dispar. Din contra, distribuția geografică a populației și formația dialectelor regionale, determină împărțirea Sclavilor orientali în trei ramuri: Rușii mari care se împart ei înșiși după limba lor, în Rușii mari de Nord, Rușii mari de Centru și Rușii mari de Sud; Rușii mici, mai cunoscuți de câțiva vreme sub celălalt nume al lor de Ucrainenii și Rușii albi. (I. pp. 123-24). Deci, pe lângă atâtea nenorociri câte ne-a adus Tătarii, după atâtea răi ce ne-au făcut, ne-au făcut și un bine: au îndepărtat pe Rușii din coasta noastră, împingându-i la sute de kilometri spre Nord. Acesta este textul. Iarovele istorice nu le permitem autorilor cărții "Histoire de Russie" de Millokov, să scrie altfel, considerau desigur că aniele sau canticetele patriotarde, nu le permit să siluiească istoria. Dar sentimentele lor rusești, acopul propagandistic, îi împing și de data aceasta să recurgă la insinuările pe care le pot strecura în hărți. Astfel, la pagina 125 găsim o hartă (no. 3) care arată subtitlul următor: Trei ramuri ale limbii ruse. Și în această hartă vedem că Rușii mici își întindeau limba (!!!) nu numai până la Nistru sau Prut, ci chiar până la Carpații, înclud adică întreaga Moldovă, adică eterna teză rusească: Moldovă e slavă. Cartea e tipărită în 1932, nu M. Roller, pentru a le utiliza cu satisfacție. La subsolul ei acestor dialecte, pe care unii istorici și filosofi inclină să le de drept limbii separate, nu a fost încă suficient studiat. Deci în vorba de dialecte, care desigur la rândul lor de departe de a Rușilor mici, adică e latină, ne găsim desigur de Millokov n'o spun, dar o insinuază. Dar, în afara de Vedem deci în această hartă, în locul Kievului, Volyniei și Halicului, aparute alte popoare, ca Lituanii, care ocupă o mare parte a Rusiei de azi, de la Riga la vărsarea Bugului în mare, înglobând orașe ca Orel, Smolensk și... Kievul. Și curios, în această hartă găsim clar situată Moldovă noastră, nu numai până la Prut, ci așa cum celelalte adevărul, până la Nistru. Hartile 3 și 4, aparțin situația creată de năvălirile Tătarilor. Deci în harta no. 3 punct de vedere politic, adică al organizațiilor politice, spațiul acesta, până la Nistru, este ocupat de Moldovă. Comparând ambele hărți, reiese că acești Moldovenii vor dar nu au curajul s'o afirme. Regiunea dintre Bug și Nistru pare să nu fie ocupată de nimeni, e un no mans land.

HARTA N° 3

A existat un domnitor moldovean numit Gheorghe Duca. În Istoria Românilor de C. C. Giurescu nu-l găsim pomenit nici numele. Natural, o periculosă să se pomenască numele acestui domnitor moldovean. Căci acest domnitor al Moldovei, "regine unde se vorbea un dialect sau subdialect" ucrainean, și-a permis să domnească în... Ucraina. În Istoria Românilor de M. Roller îl găsim pomenit numele în mai multe locuri chiar, găsim chiar că a fost hatman al Ucrainei. Ori realitatea istorică este alta. Pe lângă domnia Moldovei, acest Gheorghe Duca a reușit să cumpere și hatmanii Ucrainei. Date interesante găsim în cartea "Histoire des relations russo-roumaines" de N. Iorga: "Duca păstră administrația anterioară (a Ucrainei) cu conducătorii orașelor, polcovnicii, sotniile, judecătorii și contopistii numiți pișari (cu un pișar general): El, Duca, cerea numai ca în ultimă instanță, procesele să se judece la reședința lui de la Iași. Un palat a fost clădit aproape de Nistru, la Tîcunova, în fața Sorocel, aici agenții princieri începura o vastă exploatare agricolă, pe care țara nu o cunoscuse niciodată, cu turme de oi și cirezi de vite corcute, stupi de albine, fabrici de bere și de rachiu. Privilegiile foarte întinse aduseră repede colonizarea a acestei țări, până atunci aproape goală (desert, p. 93). După asediul de la Viena, Duca este făcut prizonier de către Polonezi, dar numele Ucrainei rămase pe sigiliul Moldovei până în 1685 (N. Iorga, p. 98). În această scurtă stăpânire a Ucrainei de către domnitorul Moldovei Gheorghe Duca, mulți moldoveni s-au stabilit dincolo de Nistru și aici trebuie căutăta explicația localităților moldovenesti pe malul stâng al Nistrului, ca Dublași și un mare număr de alte localități, până la Bug. ("Histoire des relations russo-roumaines", de N. Iorga, p. 96).

Deci acest no mans land din harta no. 4 a explicabil. Acest ținut a fost desert până târziu, fapt ce explica emigrația Moldovenilor spre sfârșitul secolului al XVII-lea.

În celelalte privește Halicului, pomenit cu atâtea pompă de Istoria Românilor de M. Roller, în cartea citată. N. Iorga ne spune că a fost cumpărat de domnitorul moldovean Petru de la regele polonez Jagello, cu 3000 de ruble de argint, iar urmașul său Alexandru, ocupă Pocuția întreagă, pagina 29.

În acest timp se naște și crește Principatul Moscovei. Istoria de Millokov ne spune că acest principat al Moscovei începe să se formeze în a doua jumătate a secolului XIII. Fondatorul dinastiei moscovite este Daniel Alexandrovici, în jurul anului 1260 și a domnit până la 1303. Îl urmează fiul său George, până la 1326. În timpul domniei acestui George, începe o luptă între el și Mihail, prințul Tverului. Tătarii-Hoarda de Aur-le cereau Rușilor nu numai bir, ci și alte lucruri mai rușinoase: de exemplu, pentru a fi prinț al Moscovei, era necesară aprobarea hanului tătarăsc, adică o adevărată investitură. Această investitură se obținea cu bani. După cum se vede, situația Rușilor era asemănătoare celeia a Valahilor, cu singura deosebire că Sublima Poartă se numea Hoarda de aur, iar firmanul, jarlik. N'am găsit cum se numea peșcheșul, dar el exista, cu sau fără nume. Astfel, la pagina 130, vol. I, ni se spune că Gheorghe, prințul Moscovei și cu Mihail al Tverului, s'au dus amândoi la Hoarda de aur pentru a obține jarlikul. Gheorghe corupe pe Tătari cu darurile bogate ce le face, și obține nu numai jarlikul ci și uciderea de către Tătari a lui Mihail, concurentul său.

La rândul său, fiul lui Mihail, Dimitrie, ucide pe Gheorghe, pierde și el după aceea, dar reușește să lase jarlikul fratelui său, Alexandru Mihailovici. Parcă am fi în plină epocă fanariotă!!!

Însăfărit, urmează mai mulți principii moscoviți, unii încearcă să scuture jugul tătarăsc dar nu reușesc, până ajungem la Ivan al III-lea Vasilevici (1462-1505). Ne vom opri mai mult asupra lui, nu numai pentru că reușește să scuture jugul Tătarilor, dar și pentru că a avut relații importante din toate punctele de vedere, cu Ștefan cel Mare. Între ultimul prinț Gheorghe, de care am vorbit, și Ivan al III-lea, Moscova reușește să se întindă, supunând pe celălalt prinț ruș, fie prin lupte, fie prin bani. În timpul lui Ivan al III-lea, puterea tătarăscă scăzuse din cauza diviziunilor interne. Astfel, în afară de marile grupuri, Hoarda de aur și hanatul Crimeei, apar altele, ca cel al Astrahanului. Ivan își dă seama de aceasta, reușește să se apropie și să-și facă aliat pe Mengli Ghirai, hanul Crimeei, contra înamicului principal, Hoarda de aur. Ahmet, șeful Hoardei de Aur, pornește cu război contra lui Ivan, și se întâlnește pe râul Ugra. Dar nici unul din ei nu are curajul să alace și fiecare se întoarce la casele lui. Aceasta se întâmplă în anul 1480. Din acest moment, Moscova nu mai plătește bir Tătarilor și jarlikul dispare. Steaua Hoardei de Aur, a apus.

Ivan al III-lea, indiscutabil, a fost unul dintre cei mai mari principii moscoviți. În afară de scuturarea jugului

HARTA N° 4

RAPSODIA VALACA

por Aron COTRUS

versión del rumano por Cayetano APARICIO

Sin querer,
nos has dado
años y lengua,
arrebata del Paraíso...
Y nos has dado
rudos pasos
de guerreros
y enemigos gigantesco,
en estas orillas
sin vado,
devastadoras, de infierno.

Como corazón violento, duro,
nos has dado el Danubio...
Miradas al acecho,
a través de la niebla hambrienta,
en fronteras de castigo...
Y voluntades inmoderadas,
en el aire borrasco,
bajo el cielo azul,
aquí abajo,
de bosque en bosque,
de castro en castro,
de hogar en hogar,
en la vastedad de las tierras,
Roma, de piedra,
vieja Roma,
emperatriz sin igual
de los mundos...

Dado obstinado que muere
de pie,
defendiendo con furia loca
lo que es suyo;
con mi rebeldía —manojo carpático-danubiano
de tempestuoso aroma—
con la sangre parada en el pecho
y en los riñones,
ante ti, Roma,
mi pensamiento recto
cae de rodillas...

Y quisiera, con el deseo —fúnebre lobo—,
arrancarme de las selvas de los siglos
y pasar de puerta en puerta,
a través de tiempo muerto,
de umbral en umbral,
con sandalias o abarcas de ceniza...
Con los siglos bajo el pie,
detenerme en la fuente del tiempo...
Con bruzca mano batalladora,
arrancar las cadenas de los instantes...
Que beba
cuanto quiera
mi sed áspera, ardiente,
de todas las aguas del recuerdo...

Que sienta cómo mi mirada se derrama:
mar de plata sobre el tiempo quemado...
Que vea con ojos de águila
a través de ruinas y ruinas...
Desde el principio del principio,
que jamás nadie ha visto,
vea,
vea...

Con el oído absorbido
por rumores sordos, subterráneos,
alucinado,
que oiga,
que oiga,
por encima de locos sietecos, y sietecos
que nadie oye,
lo oiga yo.

Bajo mi gorro de niebla,
a través de la noche que hiela mi aliento,
que me desprende de los hombres el traje podrido,
mire la eternidad cara a cara,
con sus secretos y sus tumbas sin número...

Y con el hambre de saber que muerde mis entrañas,
como un arado mellado surque mi pensamiento,
apoyado en mi mirada como un fualí,
toque
—nido de araña—
la huella invisible, nocturna, ensoñada...
Y partiendo de ella
cuanto tiene la vastedad:
otros rebaños
y rebaños
de huellas,
y huellas,
y huellas...

Que haga una parada
sin voz,
apesadumbrado de secretos agobiadores,
sobre el primer paso
de mi estirpe...

En la almohada de su principio,
alucinado,
olvidando el camino recorrido,
que abraza, que acaricie, que consuele,
la aurora en su día primero...

En las encrucijadas de los misterios ciegos,
en la fuente de su infancia,
con temblor infantil,
que me detenga
a beber agua del agua de las auroras...

Con el oído lento y lóbrego,
que oiga,
que oiga,
que oiga su primera palabra:
breve vuelo de tórtola,
con todo el olor de la tierra en ella...
Y en el aire fresco
del temblor, sude sangre...
apoyado en las auroras de los siglos,
traiga de la noche y el infinito,
el pasado, el pasado: huracán petrificado...

Quede de piedra,
con el corazón golpeando como un martillo,
oyendo cómo grita maravillosamente,
en una faja de ruda dacia y de milite romano,
su primer fruto: el primer rumano.

Que me canten —Mares Negros— en los oídos,
todos los hogares y las luchas milenarias...
Que yo haga que se levante, como de un volcán,
sobre nuestro cielo, la sombra de Trajano...
Que como ciudades fantasmas, de las cenizas y las ascuas,
resurjan gigantesas Barmisegetuzas
de piedras antiguas y aceros nuevos,
regadas con nuestros sudores y sangres.
Que arranque a Decébalo del monte
con todo su valor,
y en un torbellino sin igual,
como un profeta,
en cánticos de fuego,
sobre la estirpe, sobre la patria lo siembre...

El Razezatul
nos ha enterrado al Emperador en las rocas...
El Surul
ha sido nuestro defensor a través de las tinieblas...
Los montes aquí, todos,
han conocido nuestro paso y nuestro pensamiento...

Siglo tras siglo, sin tregua,
los montes han sido nuestros lechos,
lechos fulminados,
ensangrentados...
Hemos dormido entre los abetos,
con el oído sobre sus corazones...

Las rocas, sobre las que el aire cieme sus nubes,
y con manos de borrasca las ramas a los abetos esparce,
han sido nuestros cabezales,
cabezales eternos...

Lucerna nos fue la luna;
trompeta, la tormenta...
y, en la bóveda azul,
para nuestro paso duro y fecundo,
el sol, único reloj
en nuestra eternidad...
La selva nos fue verde iglesia;
el claro, monasterio mágico,
y la cumbre solitaria, altar...

Y en nuestras luchas con el infierno,
sacerdote
nos fue el abeto...
Y el cielo, libro de plegarias...
Huertos, a millares,
nos han sido los campos...
Las llanuras sin límites
nos fueron graneros;
y, hasta donde los horizontes se cierran,
el Mar Negro y el Danubio, muros...

Los Cárpatos viejos
nos fueron abuelos,
abuelos y señores...
Transilvania obstinada e idólatra,
a través de huracanes que gritan y ladran,
nos ha educado en su hogar salvaje,
en pañales de piedra,
en pechos de llamas y de silix,
para que nadie nos iguale en los peligros...

Con pechos que no se asustan,
con pasos bajo los que la piedra se quiebra y canta,
hemos venido a las manos con los lobos y los osos...
Crecidos confusamente con los bisontes y las tempestades,
hemos cambiado de lugar a las rocas,
y así, a la ventura,
hemos azido el rayo con la mano...

Guardias ásperas, inquebrantables,
hacia el Oriente,
tú has querido que seamos,
desde los días del Emperador Trajano hasta hoy:
con arados de fuego,
arrancados de lugar en lugar,
como arrastrados por tempestuosos bisontes,
en surcos abiertos hacia las nubes...

Segadores,
gigantescos,
como diablos,
en las rápidas guadañas...
Con el pecho duro, desnudo,
pasando como locos,
de tormenta en tormenta,
de incendio en incendio...

Pastores legendarios
sobre los años...
Viajeros atrevidos
sobre las nieblas...
Campesinos milenarios
sobre tumbas de bárbaros,
a través de siglos bandoleros,
Roma, contigo
siempre...

Sin puertas,
en chozas de polvo y cenizas,
en el batallar sin tregua,
nos hemos lavado las heridas en el Danubio,
y en los montes canos
nos las hemos curado...

La capa que tú nos dejaste,
todos los lobos de las nevadas la mordieron,
pero no han podido arrancárnosla de los hombros
las borrascas innumerables...

Decébalo y Tralano,
si volvieran, por un día,
a la tierra, entre nosotros,
nos encontrarían
aquí,
sobre el arroyo podrido de los algos,
con la misma capa, con el mismo traje,
con la misma camisa
que nos envuelve el cuerpo
lo mismo que entonces
cuando
hirviendo
en las órdenes rápidas y rapaces de la sangre
y en ansias atrevidas de rebeldía,
íbamos a tu encuentro
con ademán agresivo,
como sobre un torrente,
sobre el Danubio...

La abarca de entonces, la misma es...
Deja en el barro la misma huella...
Como ferrada por la eternidad,
golpea los mismos senderos torcidos,
y, agili, pasa a través del barro,
por el camino mutilado,
como a través de un puente...

El cierno que hiela la sangre
y nos aúlla en el oído el cántico de las estepas,
no nos ha cambiado ni la faz,
ni la marcha...

Hemos conocido calamidades,
largas como eternidades...
Sobre nuestras casas han cantado siniestros
los rojos gallos
del fuego
y de la desdicha...

Los caminos de la Patria, con sangre los hemos regado
a lo largo y a lo ancho,
sin descansar,
pero no ha habido espías,
que nos vieran llorando
en los caminos torpes y difíciles
escritos por encima de nosotros, en las estrellas...

Negra águila imperial, hacia mí
viene,
viene
con vuelo gigantesco, ardiente,
el recuerdo...
Y no puedo ahuyentarlo
del galope de los caballos,
del fragor de las batallas,
de la campana del corazón...
Del diluvio que pasa,
de la guadaña de la muerte
y del cambiante arco iris,
roto continuamente, surgido continuamente,
encima de las luchas sordas de mi estirpe,
de mi sangre,
de mi sueño...

Rápidos, obstinados, vengativos,
con puños pétreos y ardientes,
no hemos dejado escapar los cuchillos de entre los dientes,
ni siquiera bajo las pesuñas de los invasores...

Hemos destronado terribles huéspedes de turcos,
de húngaros orgullosos y de tártaros...
Y los hemos pulverizado como se pulveriza el fango,
desde el Danubio al Selimbru y Suceava...
Hemos atravesado altos montes y grandes aguas,
hemos afrontado fuertes cárceles
y horcas...

La rueda de Horia
crecerá en nuestras profundidades, día a día,
hasta que el sol aparezca en el cielo,
hasta que no cierre su libro de sangre la Historia...

Su sangre,
su sangre
más fuerte que la dureza del acero,
en impetuoso torrente
se ha vuelto a derramar en nuestra sangre...

Y no hay en la tierra montañas de barro,
ni en las perezoosas laderas tantos sepultureros,
rápidos y bárbaros,
que sepulsen en nosotros la rueda de Horia...

Como atravesado por una puñalada en el corazón,
un milite, en el último momento,
mi vida, de las profundidades, grita,
grita largamente para una respuesta:

¿Quién te podría
partir en dos alguna vez,
Roma eterna,
nueva Roma?

¿Qué Vesubio de cenizas y de fango
podría manchar el aire entre nosotros,
para que nuestra cabeza rica y ardiente
no recuerde ya Roma?

¿Quién podría imaginar
a tu forjador de hoy, un día
tempestuoso adversario
de Trajano?

¿A través de qué terribles y ascosas desgarraduras
podría enviar alguna vez él,
contra la Roma de ayer,
sangre itálica, itálico acero?

¿Podrían itálicos aviadores
lunáticos volar hacia nuestros Cárpatos,
en imperiales águilas de acero, entre las nubes,
sobre solares y romanos Adriáticos?
¿Podría la nueva Roma en el universo
dar los mismos pasos
hacia Oriente, contra nosotros, con la misma marcha
que los descendientes de Atila y de Arpad?

Y si surgiera como en los días antiguos,
de las crueles órdenes latinas, la tormenta,
¿podrían abatir sus alas en nosotros,
nuestras Romas de siempre?

Si tú, a través de los siglos,
miles y miles de veces,
nos olvidaste:
hacia ti, como hacia un país encantado,
hemos mirado y miramos atrás.

Desde pequeños, con blancas manos de pensamiento y de
ensueño,
hemos abierto todas tus puertas...
Hemos pisado tus calles con paso tembloroso,
y hemos besado las estatuas de los Césares...

Como hacia la infancia florida,
Roma, Roma, me vuelvo hacia ti,
como hacia un toque de cuerno
procedente de las profundidades de la eternidad...

Aunque pasen Danubios y Danubios
por aquí, en torrente espantoso,
no podrán jamás ahogar
todos nuestros inmortales Trajanos...

¡Oh, cómo quisiera, en daco-románica habla,
intentar un encarnizado, decébalico verso!...
¡Cómo lo habría intentado cuando eras
dueña del universo!

En el Guadalquivir, en el Tiber y en el Danubio,
resuena el mismo lenguaje maravilloso
que ha atravesado estepas, pampas y océanos...
Las mismas leyes antiguas ordenan obediencia...

Dacio, romano, ibero,
el mismo paso de piedra y de hierro...
Los mismos caminos y aires nuevos...
Y puentes invisibles, de océano a océano...
Decébal y Trajano
se han reconciliado miles de veces en nosotros.

Al nacimiento, del choque terrible
de dos voluntades titánicas, de mi estirpe,
cuando Roma hablaba,
como en una orden sin fronteras,
toda la tierra se ponía en pie,
con los ojos hacia ella...

En sus huellas, henos, como las hojas y las hierbas,
estirpe de selváticas savias latiendo,
con un pie vigoroso plantado en la estepa ciega;
con el otro, a través de las llanuras, en el Pindo...
Con los hombros apoyados
en los Cárpatos...
Con el Mar Negro en la puerta,
con agresivos Danubios de sangre y de
ansia, aullando,
sobre el limo ciego y la tierra muerta...
Con bosques de soldados como abetos junto a abetos...
¿Qué puedes exigirnos más,
Roma de hoy,
Roma de ayer?

Si no hubiéramos existido nosotros, ¿cuánto oro y cuántos
hombres
hubiesen sido necesarios para afrontar la tormenta,
aquí, de monte en monte?
¿Y cuántos ríos de sangre hubieran tenido que correr,
oh, Roma demiúrgica,
para sembrar tu lengua imperial,
hasta las márgenes del abismo,
en las cimas de los Cárpatos y a través de las estepas?

En el imperio de las tinieblas resuenan sordas
y sin número trompetas y trompetas...
Soñando con derribar la tierra desde sus cimientos,
huestes corren y crecen: huracán...
Los caballos de la tormenta comienzan a saltar
bajo las espuelas crueles de un nuevo Gengis-Jan...

Llegando, con pesuñas de llamas indomables
de las estepas,
la cabalgada salvaje,
al Adriático
y en el Cuerno de Oto quiere abreviar...

Aquí, en fronteras acechadas,
donde deseos locos aullan y ladran,
esperamos, como desde siglos, en el horizonte,
milites como crecidos de la piedra...

Con armas y armas sin número
en los hombros...
Con el oído —campana de alarma—,
con botas claveteadas que el hierro destruyen,
bajo vientos y lluvias,
en pantanos de barro,
están prontas, en orillas de tinieblas,
con los rostros quemados, hacia nuevos soles,
todas nuestras invisibles Romas...

Me atormento, ardo, disminuyo y me extingo,
y, como entre ruinas de destrucción,
de mis entrañas de llamas me desentierro,
para ser tu raposa en la lucha hasta el fin...

Ahora,
ahora
y a través de ahora,
sobre mi paso quemado por polvo y cenizas,
sobre mi nombre de niebla y humo,
que me hienda un rápido camino
más lejos,
más lejos,
sobre mí, sobre la vida, sobre la muerte...

El pensamiento salvaje, ferviente,
pasa —rio ciego— adelante,
y en las olas salvajes
un cielo sin límites lo lleva,
entre vivos y entre muertos,
hacia el Mar Negro de tu suerte titánica...

¡Cómo quisiera de mi roca desprenderme,
y con una fuerza que resucitara a los muertos,
sobre mi navío, vasto como un Imperio,
con ansia tempestuosa y oceánica,
corsario sobre las aguas,
ebrio de olas,
navegar,
navegar
con el sol por faro,
con la tormenta como brújula;
con la audacia por único pan,
explorar los mares de tus algos de mañana,
desde siempre hacia siempre!

El anhelo y el pensamiento
pasan por el tiempo, hendiéndolo...

Así,
ha sido escrito para ti, en alguna parte, en alguna parte,
en el turbio, titánico libro de los secretos,
que marches, que marches en tu marcha
por el camino más largo y más difícil,
invencible, indócil,
más arriba
y más lejos...

Como a una nueva Roma, te esperen
en las puertas, en los escalones de tu grandeza,
a través de miles y miles de años,
arrodillados,
los Cárpatos
y los Balcanes...

Creciendo como la arena del mar,
dominarás
aquí,
eternamente,
estirpe mía,
estirpe mía...

Arados sostenidos por brazos de héroes
ararán las cumbres de los montes...
En las llanuras, en las hazas, en los campos mojados,
resonarán, como hoy, las mismas doinas;
morenos pastores, con capuchones, como en las leyendas,
tocarán la flauta en las mismas cordilleras.

Bajo las jabalinas del sol,
crecerán sembrados en cumbres y veredas,
con las pajas como espadas,
con espigas como gorriones...
Encima de las progenies de nuestros enemigos de ahora
caerá desde siglos el rocío y la escarcha...
El viento —semental gigantesco— pisará ligero
la hierba sobre sus tumbas...

Pacerán en ellos rebaños y rebaños,
búfalos de plomo y potros que se encabritan...

A las amarillas aguas del Tisa,
los caballos valacos bajarán siempre a abreviar...

Y una estirpe de gigantes
de pisadas terribles,
buscando cruelmente enemigos
con quienes medir
sus fuerzas ilimitadas,
sobre derrumbamientos que cambian la faz del mundo,
hablará con los Cárpatos, con el Bug, con el Danubio,
con el Mar Negro y con Dios,
como en un nuevo Apocalipsis, siempre
la misma lengua,
en la que canta hoy sus tormentos y sus deseos
mi estirpe...

Madrid, enero 1940.

FRENTE DE MADRID

INTRE GOMA SI LUPENI

de Seralin BRATOCEA

E câteva luni de zile, anumite cercuri românești din țările libere, se călinesc să impună pe scriitorii Paul Goma drept "rezistenți n. 1" ai nației românești contra regimului comunist din țară. Prinși în farandola diverselor încercări de "dizidențiere" și'n lipsă de imaginație, aceste cercuri au găsit momentul prielnic să "zică" și ele ceva în mersul vremii și să-și croiască o platformă nouă de existență. Cazul Goma seosea la timp! Cu simțul lor

extrem de dezvoltat în pipăirea oportunităților, toți aceia-mii politicieni românești peste hotare au prins momentul și s'au repezit "fete bolnăse" în aventura gomistă. Dela lovardaui socialist feruca și până la filosemitul Brutus Coste, toți democrații sut'în sută, apărători ai lui 23 August, au strâns rândurile în jurul celebrului dizident. Orându-li pe căprăriii politice și cercuri literare, au început să vânture oaseane în cineasta "dizidentului"...

Ultim, un singur lucru: A FI DIZIDENT-COMUNIST NU INSEMNEAZĂ A FI SI ANTI-COMUNIST!

A te declara împotriva câtorva tovarăși, nu înseamnă a fi și contra regimului sau sistemului.

Or, pentru noi cei din exil, a căror rațiune de luptă patriotică este tocmai COMBATEREA COMUNISMULUI, a regimului politic instalat în România și modificarea mentalității aduse de doctrina marxista, DIZIDENTUL, ca expresie și scop, NU-I DECAT UN COMUNIST ORDINAR CE-SI EXPRIMA NEMULUMIREA SAU PRETENȚIILE ÎN CADRUL DOCTRINEI SI REGIMULUI CE L-A CREAT.

E cazul lui Plautch și-a altor excreșcențe marxiste ce se declară "dizidenți", pentru că nu le mai place nasul gros și obrazul de toval al unora din mai marii regimului. DAR... în niciun caz să nu se înșinuese că n'ar mai fi comuniști cu trup și suflet!

Aceșai podoabă de "ANTI" este și Goma al nostru. După o căsătorie cu fata unui "mai mare" al regimului, după o îndotrinare asiduă în misterele marxiste, după o carieră așa zisă politică printre codogii și linguriștii regimului, e cam greu să devii dintr-o dată un ANTI vânos și sincer. Dealtfel, tovarășul Goma nici nu ceulă să-și creeze o platformă așa de periculoasă și demnă în millocul unui Occident gata să lungece pe panta stângistă. E bine să ai spatele asigurat pentru orice eventualitate, nu-i așa? Declarațiile lui, făcute într-un limbaj plin de lăuturi, sunt "clare": Am ce am cu clanul Ceaușescu. Dar cu regimul comunist n'am nimic. Sunt și rămân același, fidel marxismului și onorabilei cliiei ce s'a cocotat în fruntea țării. Fac parte din această cliie și dacă locul n. 1 din conducere trece într-o zi în mâinile unui Voitec sau alt prieten, mă întorc acolo să-mi continui opera.

Iar ca aceste declarații să nu pară apă de ploale, toval Goma nu pierde ocazia și la parte activă în un fel de Congres al... ANARHISTILOR, (într-o la Bordes, Nu prea văd bine ce-ar căuta un anti-comunist convins în mijlocul unui adunător de acest gen!...

Sunt multe de spus pe socoteala acestui personajul bufon și vulgar, ce-și etalează suficiența prin anumite cenzurări literare. După câte se aude, în curând va constitui un sprin în plus pentru comunism în faimoasa organizație "anti-comunistă" și radiofonica a Europei Libere. Această evoluție nu-i de mirare. Subleile roșii ale "ocultelor" comuniste lăudăie împing înțel, dar sigur, acolo unde au nevoie, elementele care le pot fi de folos.

Ceace surprinde și doare, e TEMBELISMUL celor care nu-și dau seama de traiectoria ce le este impusă și care-i transformă în paupii utile în slujba celor pe care ar vrea să-i combată. Orbiți de așa zisul fenomen al dizidenței, acești apărători benevoli și'n parte sinceri, au început să cedeze în fruntea "luptei exilului" pe toți nemulumiții regimului din țară, dar care nu și-au schimbat o totă din convingerile lor comuniste.

Ce afiniții patriotice cu exilul luptător pot avea un P. Goma, un V. Tănase, un Tepeșean, care, de când s'au "refugiat" în Occident, n'au dat:

- o singură declarație curat anti-comunistă,
- n'au scris un articol curat anti-comunist,
- n'au luat legătura cu nicio organizație curat anti-comunistă.

Au înțeles în apele turburi ale unei așa zise "revolte dizidențiale", căutând să se impună drept "luptători anti-regimști", auroală care să le permită accesul la locurile de unde să poată influența exilul și sclavii din țară, conform legilor marxiste pe care nu le-au părăsit nicio clipă.

NOI NU CREDEM ÎN CONVERTIREA SINCERĂ A ACESTOR DIZIDENTI!

Până acum n'au dat nicio dovadă concludentă de a fi venit în Occident în gândul luptei pentru eliberarea neamului de sub jugul comunist. E clar, net și fără sofisticărilor marxiste.

Aproape în același timp în care Paul Goma se infiltra în mijlocul exilului și alerga să aplice cu prezența sa pe anarhiștii dela Bordes, iar V. Tănase lua contact cu comunistii italieni, în calitate de dizident al unui partid confrate, bieții mizeri din regiunea Lupeni își ridicau fruntea din sgura pământului, frânți de trudă și răniți în demnitatea lor.

Treizeci sau patruzeci de mii de suflete au adus, prin simpla lor grevă, cel mai teribil protest al cea mai cumplită palmă pe obrazul unui regim ce se crede "al poporului" și se pretinde "al muncitorilor". Palmă cu atât mai semnificativă cu cât evenimentul a fost pregătit de forțele de rezistență clandestină fără ca teribilii Servicii de Securitate, cu toți spionii și turnătorii lui, să fi avut cea mai mică știre.

ACOLO, seci de mii de oameni al muncii își luau răspunderea unui protest colectiv împotriva a tot ce reprezintă, ca doctrină și faptă, regimul comunist. Pe când, AICI, în Occident, cel câțiva dizidenți tip Goma, veniți chipurile să strige durerea poporului muncitor, se bălăceau în promiscuitatea comuno-anarhistă sub aplauzele stupide ale unor cenzurări literare și publicații prost informate.

ACOLO, mii de Români, muncitori și cinstiți în sentimentele lor, se vedeau svârșiți pe drumuri sau duși în câmpuri de concentrare ca urmare a curajului lor. Pe când, AICI, în Occident, GOMA ȘI CNIA erau puși în fruntea bucalelor, cu onoruri și venituri, pentru obositoare și indecente lor declarații, contrare spiritului de atitudine românească în Exil.

INTRE GOMA ȘI LUPENI STA TOATA PROBLEMATICA UNEI ATITUDINI ȘI A UNEI LUPTE! Nu putem fi pentru amândouă cazurile în același timp. Fiecare reprezintă o mentalitate diferită și-o semnificație aparte. Unul poartă pecetea fripturii și semnul obrănciei; celălalt, pecetea desperării și-a spiritului de sacrificiu. Unul descalifică individul; celălalt, înalță omul.

În alegerea justă a celor care merită respect și admitație se află datoria exilului.

Nu jonglerii și dialectica oportunista pe tema unei atitudini dizidențiale, fără niciun sens și fără nicio perspectivă pentru lupta anti-comunistă a exilului. Ci susținere, apărare, ajutor, celor care nu preocupate sângelui lor întru salvarea neamului de lepra comunistă.

Ridicarea pe primul plan al propagandei în străinătate nu a acestor pseudo-transafiguri, ce vor aduce numai desbinare, îndolăși și suspiciune. Ci a fenomenului produs la Lupeni, unde masele muncitoare au dat votul lor de biam unui regim de teroare și moarte.

Deaceia, ne vom descoperi totdeauna cu respect în fața acțiunilor și sacrificiilor "tip Lupeni", dar vom combate cu dispreț și deșgust pe toți fripturiiții "tip Goma".

IN SPITAL Din carnetul unui veteran*

de St. Georgescu SERGENT

Ajunși în oraș la Turnu-Măgurele mulțime de lume venise să ne vadă. Era noapte, întineric și începuse și o ploale mărunțică amestecată cu zăpadă; una din acele ploie ce se cerne ca prin altă, te pătrunde până la oase și te amortește. Fie care ne întreabă: "Ce mai este pe la Plevna?... A căzut Osman-Pașa?... Flăcăii noștri cum s'au purtat"? Și altele.

Să dusesse vestea în lumea întreaga despre vitejia ostașilor noștri și oamenii știau mai multe chiar decât noi. Dar fiecare dorea ca acestea să le audă cât de des și mai cu seamă să le audă chiar din gura noastră.

Ostașii noștri nu știau decât un lucru: "Am mers tot înainte — răspundeau ei — prin gloante, prin bombe, prin baionete, prin foc... am mers tot înainte!... Și ce mare lucrul?... Și ce mare lucrul?... așa și trebuia!"

Oamenii se minunau, își făceau cruce, și ce găseau ei de mirare?... Să se fi mirat atunci când s'ar fi întâmpiat altfel.

Printre cei ce veniseră să ne întâmpine erau mulți cari ne întreabau despre vre-un fiu, părinte, frate sau prieten.

Turnu-Măgurele cele din urme raze, mi se păruse un oraș ca din basme, unde toate suferințele trebuiau să înceteze ca și spulberate de o vraja. Dar aci aflăram că toate spitalele, mai mult de treizeci, sunt pline de bolnavi. Și că trebuie să mai așteptăm ca să ni se pregătească locuri.

În acest timp maiorul Berindei poruncește să ni se aducă supă. Cum erau aproape de mine îl zic: Domnule maior sunt așa de bolnav și de prăpădit, că mi-e teamă că voi muri tocmai aci. Numi trebuie supă. "Dați poruncă să mă pună undeva la adăpost; după ușa, sub scară, unde o fi, că ploala mă prăpădește."

Dar el îmi răspunde: "Vai de mine... cum o să te punem sub scară?... Aibi puțină răbdare... vei vedea ce bine ai să fi îngrijit... peste-o săptămână n'am să te mai cunosc. Avem aici doctori minunați!"

Aceste cuvinte mi-au dat multă nădejde. "Înca puțină răb dare — zic — și voi încapa pe mâna acelor doctori minunați, cari scapă pe om chiar din ghiara morții. Prinsesem mare ciudă pe doctorii de la Grivita, pentru minciunile ce mi le tot spuneau că n'aveam dreptate."

Socoteam de oameni răstăpăniți dar n'aveam dreptate. Omului bolnav, chiar până la ceasul morții, să-i se vorbească pe plac. Un cuvânt duios, chiar de nu-i scapă viața dar îi ușurează agonía.

Oamenii și' fac rău unul altuia mai mult prin cuvinte decât prin fapte. Și nu e om pe lume, cât de blând, sis la să nu aibe o rană în suflet. Un cuvânt bun, sină, sis la vreme, îndulgoșează chiar pe omul pornit spre crimă; îl înșenăsează sufletul bolnav și-i risipește gândurile turbure.

Mulți mi-au spus în urmă că în acel timp D-I Berindei era colonel și că se afla la Plevna ca ofiter de Stat-Major. Se poate, că eu cum eram de bolnav și de prăpădit, să fi luat pe un altul drept D-I Berindei. Dar iar să poată, de-aia să fi fost pe atunci în trecere pe la Turnu-Măgurele și să fi luat parte la primirea răniților de bună voie precum făceau mulți a căror slujbă era alta.

Mi-au adus supă, dar n'am putut-o mânca: am dat-o unuia din tovarăși.

Ne oprisem în dreptul spitalului militar și cum stam culcat pe spate, pe fundul carului, vedeam pe la geamuri umbrele bolnavilor grămădiți ca să ne vadă.

În starea în care mă aflam învedeam pe acela ce erau sus la căldură și adăpost, ca și cum viața unui bolnav în spital ar fi de învidiat. Aceasta nu e de mirare: Căpetorul din colț învidiază pe cel de peste drum. Și am văzut, apoi, în viața mea oameni atât de nenorociți în cât să învidieze traiul hoților de prin pușcării.

Abia pe la ceasurile unsprezece noaptea m'au dus eu alți patru răniți la spitalul Independenței în linia de domoanele din Iași. Și aci m'am despărțit de cărașul nostru trimțând prin el multă sănătate bătrânului său tată.

Întărând în salon curățenia ce am găsit acolo m'a uimit.

Paturile, în care zăceau bolnavii, curate, rufăria albă ca zăpada, scândurile pe jos ceruite, și lumină ca ziua.

Eu, cu hainele rupte, pline de noroi, de pe care nu se ștergeseră încă petele ruginii de sânge, netuns, nespălat și cu cămașa de pe mine murdă și plină de păduchi, stam lângă ușa ca un sălbatic. Nu îndrăzneam nici să mă mișc, să nu murdăresc ceva, că eram plin de noroi și ud de apă până la piele. Mă orbea lumina și curățenia strălucitoare și cliplam din ochi ca lilieci. Răniții tolniți pe paturi curate se uitau la mine ca la altă drăcie. Și nu m'ași fi mirat de loc de m'ar fi luat cineva de mână și m'ar fi scos afară, cu cuvintele: "Aici nu e de mutra ta!"

Mi se aduc schimburi și mi se arată patul, o mobilă ce mi se părea acum de prisos, fiind obșnuit să mă culc pe pământul înghețat, sau în noroi ca, bivoli. Rar când găseam câte-o mână de paie ca să mi astern; și de mai multe ori paiele le dam calului iar eu tot pe pământul goi mă culcam.

Cu toate acestea nu m'am simțit nici odată nenorocit. Astfel de necazuri, întâmpinate în înepăjurile de rând ale vieții, zdrobesc sufletul omului și' face îndrăgăvăn nenorocit; dar ideea generoasă ce înșulește pe om, când luptă și suferă pentru o faptă bună, îl înalță de asupra tuturor ticăloșilor și orice neajunsuri de neșuferi în viața de rând, îl atăță o nespășă voluptate.

Mă întreabă dacă mi-e foame. Deși de dimineață nu luasem nimic în gură, le-am răspuns că nu mi-e foame, dar l'am rugat să mi dea un ceal.

O doamnă tânără și foarte frumoasă, mi-a adus ceul, vorbă am cunoscut-o că e moldoveancă, mi-a adus ceul.

Această doamnă, de cum am venit, pătrunse de miile de jainica stare în care mă aflam, îmi vorbise în așa fel că cuvintele ei se revărsau până în adâncul sufletului meu ca un balsam binefăcător. Cuvintele maiorului și ale celei doamne așa de mare înrăurire au avut asupra mea că m'am hotărât să trăesc. Nu pot zice că eram cu totul desmădăduit, dar, eram cu totul lipsit de voință.

După ce am luat ceul am adormit, fără să mă simt, pătruna, până la oase de o căldură plăcută și moleșitoare, așa că a doua zi pe la ceasurile sece nu mă deșteptasem încă.

Doamna, protectoarea mea, poruncise să nu mi turbure somnul și toți umbiau foarte încet prin salon vorbind pe șoptite, ca să nu mă trezească.

Cu toate acestea la soirea doctorului a trebuit să mă deștepte. Legăturile rănilor, nefiind schimbate de mai mult de douăzeci și patru de ceasuri, pieptul mi se umflase și mirozui greu și neșuferi al rănilor infectase tot salonul.

Când îmi desfăcui legăturile, toți se grămădă să-mi vadă rănille din piept, minunându-se. Văzuseră ei tot felul de răni, care de care mai grozave, dar nu asemenea răni, asemenea decorațiunilor frumoase.

În timp de vreo două săptămâni buna îngrijire mă întremase așa de bine că înșenpream a mă scula singur și a mă primbla prin salon, și chiar cântam luând parte la petrecerile și glumele camarazilor mei.

La o vreme mă alinase durul de răni. Scrisorile ce mi le trimiseseră ei nu mă nimerise nici una: iar eu, după ce am căzut rănit, nu le-am mai scris de loc.

De ce l-ași mai fi intristat scriindu-le că sunt greu rănit?... De-ar fi să mor, mă gândeam eu, mă vor aștepta ei, dar înțetul cu înțetul se vor deprinde fără mine și mă vor uita. Iar de ar fi să mă trăesc ne vom revedei noi și fără să ne mai scriem.

Simțindu-mă mai în putere rugai pe doamna, buna mea protectoare, ca să mă trimeată la București, și am plecat de acolo răstăndu-i mâna cu multă dragoste și recunoștință.

Numele acestei bune nimeni nici odată; și această năstărie nu mi-o voi eria cât voi trăi. N'am mai întâlnit-o de atunci, și de câte ori aud vre-o moldoveancă vorbind mă uit bine să văd dacă nu e ea. Mi-a rămas în minte, nu chipul ei, dar o vedenie luminoasă și erucea roșie depe piept și dela braț.

Cum am pornit din Turnu-Măgurele, cu un transport de mai multe care cu răniți, a început să mi pară rău că plecam de acolo.

Seara ne-au găzduit la Caracal și o doamnă până în ziua prefectului județului, venind să vadă dacă nu ne lipsește ceva, ne aduce veste ca Plevna a căzut. A doua seară ne-au găzduit la Leu, și la treia seară am ajuns la Craiova.

Ne pornise spre gara Piatra-Olt, de unde trebuia să luăm trenul pentru București, dar primindu-ne veste pe drum că podul de peste Olt fusese rupt de ghețuri nimerim la Craiova.

Frigul și oboseala drumului mă bolnăviseră mai rău și doctorii nu m'au lăsat să plec la București. Am stat acolo până la sfârșitul lui Decembrie în spitalul doamnelor din Craiova numit de asemenea *Independența* ca și cel din Turnu-Măgurele.

În acest timp a venit pe la noi primul-ministru al țării Ion C. Brătianu. Nimic n'a rămas necercetat de el și nici un rănit n'întrebat.

— "Din ce regiment ești voinice?" Îmi zice el ajungând în dreptul meu.

— "Din regimentul I de artilerie". Îi răspund eu.

— "Așa mițit și la tunuri?"

— "Sunt voluntar, domnule prim-ministru, și singur am cerut să mă dea unde o fi mai greu; anume la bateria cârmărească."

— "Bravo, bravo, ... foarte frumos! ... Barem te-ai bătut bine?" Al făcut vreo ispravă? — "Nu pe acolo?"

Nu i răspund nimic și i arăt rănile din piept.

La însemnat mult această împrejurare pe bătrânul ce pare foarte mult îngrijorat. Și la opt ani mai târziu, având o treabă pe la ministerul său l-am reamintit-o și îndată și-a adus aminte de mine.

Pe după Crăciun am cerut cu toată stăruința să mă trimească la București și la Craiova era bună îngrijire ca și la Turnu-Măgurele, fiindcă doamnele din Craiova nu voiau a rămâne mai prejos ca doamnele din Iași, și ne stăruia ca pe niște fii de prim. Dar mie mi se părea că îmi lipsește ceva, și de nu mi-ar fi fost teamă că voi intra în pe bițele femei ași fi cerut să mă trimească înapoi la Turnu-Măgurele.

Nevoind însă nici un cuvânt spre a îndreptăți o asemenea cerere, am stăruit, cu toată împotrivirea doctorilor, să mă trimească la București.

În sfârșit pornesc în ajutorul anului nou.

Părinții mei neavând nici o știre despre mine erau foarte mâhniiți. Aușseră ei, aci că fusese rănit, aci că muriseră în spital, aci că fusesem făcut în bucăți de un obuz turcesc, dar nu știu nimica sigur. Neprimind de la mine nici o scrisoare începuseră a crede că într-adevăr am murit.

Totuiși bista mamă nu și perduse cu totul nădejdea, și răt e ziua de mare nu și mai așua picioarele depe drumuri. Oprea oamenii în drum întrebându-i despre mine, ca și cum toată lumea m'ar fi cunoscut, și colindă plângând toate spitalele, toate cazarmile, și toate ministerele. Într-o vreme era gata să plece la Plevna împreună cu unchiul meu Dumitru, fratele ei, dar tata nu l-a lăsat să plece la drum pe o iarnă așa de grea cum se întâmplase în anul acela.

Toate aceste eu nu le știu și pe când zburam cu trenul spre București, mă gândeam la bucuria ce o vor simți pomenindu-se de odată cu mine fără veste.

Pe după douăsprezece noaptea sosesc cu trenul în București. Iau o trăsură și pornesc spre casă, dar acolo găseam lumina stinsă și o tăcere tristă și apăsătoare peste tot.

Cu cât eram de vesel, când pornisem cu nerăbdare spre casă, cu atât mai mult această tăcere mă întristează și mă doboară.

Tot felul de gânduri ciudate îmi trec prin minte: "A murit cineva din ai noștri sau cine știe ce nenorocire s'a întâmplat în lipsa mea."

Apoi știu că, în vremurile cele bune, anul nou se sărbătorea cu petreceri și veselie mare la noi în casă unde se adunau toate neamurile, toți fiii și toți cunetrii și chefului până la ziua albă. Acum, această tăcere de mormânt mă înflorează.

Amfiam de zăndurile ce se cloceau în capul meu învinovățindu-mă singur de ce cu le-am scris, și știu unii de alții.

Văzui că ceare mi se păruse mie dragoste curată nu era din parte-mi decât cel mai urăcios egoism. Credeam că eu eram eroul, goarele, înprejurul călăra trebuia să graviteze toți și în acele câteva clipe de zbucium am fost pedepsit în de ajuna pentru înfurmarea mea.

Bat la poartă tremurând de nerăbdare dar nu-mi răspunde nimeni. Bat la ferestrele dela drum, earăși tăcere. În acea adăscădeau niște chiringi ce se duaseră și ei undeva să petreacă anul nou.

Bat din nou la poartă și peste câteva minute aud glasul mamei.

Stefane, tu ești?

Eu mama, deschide.

Ca fulgerul s'a repetat la poartă numai în cămăș și cu picioarele goale. Papucii s'au găsit a doua și prin zăpada pe unde-i perduse, fără să la seama, alergând să-mi deschidă mai repede.

De multă grabă îi tremurau mâinile și nu nimeria să tragă săvorul. Deschide repede poarta și mă copleșe în brațe plângând.

De durerea rănilor am țipat, dar puțin, deși mă alieam să mă stăpânesc. Atunci ea foarte îngrijorată mă întreabă repede: "Ești rănit?... Și unde?... În care bătălie?... Și ce fel, și cum?"

Îi răspund că da sunt rănit în piept. Dar să mergem mai de grabă în casă că nu prea am vreme de vorbă.

Mă grămădea cu întrebările și uitase că se află numai în cămăș și descuși, cu picioarele goale pe zăpada înghețată, pe un ger de crăpau lemnie și pietrele.

Întrând în casă înconșteț o revoluție mare: Mă înconjoară toți din toate părțile; mama, tata, bunica-mea un frate și o soră mai mici și strigătele de bucurie și de mirare făceau să se ridice ca și cum eu știu cum să răspund câte ceva și toți de odată, așa că nu știu cum să răspund mai întâi. Dar și ei nici că mai așteptau răspunsul și se luau cu alte întrebări. Bora-mea, în vârstă numai de șase anișori, se așezase cu mânușile ei drăguțe de gățul meu și nu mă mai slăbea. Mama și bunica rădeau ca niște copii, tot de odată lacrimile le picurau din ochi șiroase.

Primirea ce mi s'a făcut ar fi fost învidiată de un Rege ce se înalțase birurilor dela război în fruntea vitejilor săi. Am cerut apă caldă și am rugat pe mama să-mi spele rănile.

Sorua-mea văzându-mi pieptul începu a plânge și lacrimi ca mărgăritarele picurau din ochisorii ei frumoși.

"Vai nenicula! — plânse ea — ce ai mai pățit și t-ai?... Te doare rău?... Apoi, sămbind cu ochii în lacrimi, sărându-mă-mi lui zice: "Să nu mai pleci!... Să stai cu noi acasă!... Să nu-l mai lădăm mamă să plece la război!."

Pentru ce se face războiul mamă?"

Biată surioara mea nu mai este. A murit înca de mică. De altfel mai toți acei ce m'au iubit s'au dus.

"Iar-tă-mă scumpă soră!... Și toți toți aceia ce m'au părsăit, efortimă că vă turbur liniștea mormântului."

"Afia dragă surioară că necazurile m'au împodrat, m'au dus la desnaideje și m'au zdrobit."

"Zdrobit, dar nu înghințat."

"Era mai bine dacă muream la război, când suferu-mi era curat ca roza din toare."

"Oh... iubită surioară!... I. Mult mi-e greu!... Și cred că fie și este mai bine și mai ușor acolo unde te află."

"Cu pieptul am zdrobit doborâre dușmanilor și n'am sosit, că așeam nădejde în Dumnezeu și credință în bine. Dar lupta ce o duc acum e o luptă deznădăduită și doborâre."

"Roagă-te și tu Celui A-Tot-Puternic să sfărșesc greul acestei vieți cu bine și cu cinste."

Rog pe iubiti mei cititori să mă erte că am întrerupt șirul povestirilor mele prin astfel de triste amintiri. Nu m'am putut stăpâni.

N'am cerut îndurare nimănui, nici odată și mila altora pentru mine am scotocit-o ca ofensă.

Capul sus!

Pe când mama îmi spăla rănile din piept, tata privind nu știea nici un cuvânt, dar citeam în ochii lui nemărginită mândrie și multumire suferitească.

Când m'am apucat întâiu să scriu această carte voiam să povestesc ce au suferit unii din familia noastră din partea turcilor, dar tata m'a oprit fără să-mi spună pentru ce. "Așteaptă nu te pui în carte — mi-a zis el — să la ștegi" și atât.

Sfârșind mama cu legatul rănilor nu ne-a mai prins somnul, pe nici unul. Și toată noaptea am petrecut-o povestindu-le vitelile și întâmplările ostășilor noștri.

În cele din urmă întreb pe mama că de unde a știut că sunt eu, de vreme ce, fără să mă vadă și fără să-mi audă glasul, ea m'a vorbit întâiu întrebându-mă: *Stefane tu ești?* Și mama mi-a răspuns:

"Toatămă aștipsem de somn când ai bătut la poartă, și de odată am sărit în sus. Știu bine că ești tu și tremurând de nerăbdare mă săpăcimesc de atâtea grabă. D'abia am găsit prin întinerie niște papuci și nici lampa n'am aprins-o, și nici nu m'am gândit să-mi iau pe mine o baltă mai groasă, de grabă că eram."

Tată se desprăsea și el și-mi zice: "Ce tot coloborești acolo, pe întinerie?... Și eu îi răspund: "N'auzi că Ștefan bate la poartă?" Îi începe să râdă: "Ce Ștefan te-a găsit?... Aidi culcă-te nu fii nebulă!... O fi or' un mușcal beat". Dar eu nu l-am ascultat și am și dat fuga afară așa cum mă găseam.

Unii vor sămbi crezând poate că le înșir vreo poveste

închipuită. Dar nu... vă jur, că este curatul adevăr.

Nu am luat condeiul ca să scriu vreo roman sau vreo carte, așa zădă, înșeștiguită. Îmi dau bine seama că această carte va deveni cu timpul un important document istoric și de acela nu m'am depărtat de la strictul adevăr. De acela nici n'am întrebuitat frase răsunătoare și nici cuvinte ce dau lustru ce nu ține.

Astfel de întâmplări par de necrezut fiindcă nu se întâmplă la ori cine. Dar sunt foarte multe țaine ce nu le putem pătrunde fiindcă simțurile noastre sunt foarte mărginite. O mână doar de creier nu poate cuprinde întreaga Fire.

A doua zi m'am dus cu tata la spitalul militar unde am fost primit sub îngrijirea doamnelor din București.

Femel din cele mai înalte și mai strălucite familii ca, Crețeanu Ghica, Văcărescu, Fălcăuianu, Grădășanu, Ferichide, Lahovari și altele, înfățișaseră o societate numită *Providența*, și țineau la spitalul militar două saloane mari, pe seama și cheituaia lor, pentru ajutoarele răniților.

Aceste femei își lăseseră strălucirea lor de prin saloanele aristocratice și coborându-se prin saloanele spitalelor, încinseseră sorții de înfățișare și ajutau pe doctori la legarea răniților și îngrijirea răniților.

Doctoria cât de amară ni se părea dulce ca miera din mână unu astfel de femei. Și întocmai ca și niște îngeri mântuitori aveau pentru fiecare bolnav câte un ajutor de dat, un dar, un surus sau un cuvânt de mângăiere.

Doamna țării, Elisabeta, a dat cel dintâu exemplu. Și acela cari au fost îngrijiiți de Elisabeta-Doamna, mama noastră a răniților, precum au numit-o chiar ei, au dus faima numelui său prin aștele și cătunele cele mai depărtate.

Nu numai doamnele mari și-au arătat cu acest prilej frumosele lor simțiminte sufletesti, dar toți românii din toate părțile până la cel din urmă sărac trimiteau cu drag daruri și ajutoare, fiecare după putere.

Mi s'a întâmplat să văd chiar câte o biată babă bătrână uitată, și de Dumnezeu și de oameni în vreo cocioabă de pe la marginea Bucureștilor, aducându-ne vreo-un pachet, două, de scamă, vreo-păchețe de clorapi sau vreo-cămășe, ce le lucrase la lumina opaițului tremurând poate de frig, neavând cu ce și încălzi odăia.

Nu mai încăpeam în piele de mândrie și orgoliu când vedeam că fiecare se îngrijește de noi, dela cel mai mare până la cel mai mic. Dela Vlădică până la opincă, cum e o vorbă, fiecare rupe din bucăția dela gură ca să nu le lipsească nimic vitelilor băiei.

Ferice de Elisabeta-Doamna care a știut să dea un asemenea frumos îndemn supușilor săi. În veacurile viitoare de sigur că va fi scotocită printre alinate Elisabeta-Doamna.

În București sub îngrijirea doctorului Racoviceanu mă îndreptasem bine și mi recăpătasem toate puterile. Însă rănile din piept nu se mai vindeau, și în fiecare și îmi sfărșiau carnea cu niște undrele de fer lungi, ca să îmi vâre pe sub piele niște țevisoare de cauciu, prin care să se scurgă afară puroiul și sângele stricat.

Toți răniții se vindecașeră, afară de mine. Și desfilându-se societatea *Providența* m'au mutat la spitalul *Pilantropia*. Doctorul Măldărescu avea poruncă dela doamna Elena Ferichide ca să albe pentru mine oșbită griji.

În cele din urmă doctorul Măldărescu se hotărâse să-mi scoată gionțul și oazele adrobite ce zăceau în pieptul meu. Se pregătise totul pentru o operațiune: cloroform, lighiane, acid-fenic, clește, sonde de fer, cutitase, țâși de pânză, scamă, și tot felul de uneiețe.

Vor să mă adormă cu cloroform, dar în lungul timp cât am stat prin spitale îmi sunase pe la ureche, tot din convorbirile doctorilor, cum că cloroformul slăbește creierul și rugai pe doctor să mă scuturase de cloroform că sunt în stare a suferi orice.

— "Are să te doară, și ai să îți tipi!"

— "Nu, n'am să tip."

Atunci el fără multă vorbă îmi pătrunde rana cu cuțitul și repede în carne fără milă sângele pornește gârâ. Apoi ține vâra sonda, scormonind rana cu o răutate de diavol și deznădăchineașă gionțul ce sta înșepetit între două coaste.

Văra clește în rana deschisă apucă gionțul și-l trage afară ca pe o masea stricată.

În acest timp apucasem cu amândouă mâinile vorgețele patului și de durere trăgeam să le rup.

Doctorul mă întreabă mereu: "Te doare?" Iar eu râs pundeam: "Nu!" alindu-mă cu sămbete.

Văzând că nu mă dau biruit, vâra din nou cuțitul în rana din capul pieptului. Tao, țâșie, scormonește rana, și scoate cu cleștele, unui câte unul, oicioarele cele adrobite.

A scoa vreo o clipă Mereu mă întreabă: "Te doare?" Iar eu cu fruntea plină de sudoare, și sfârșit de durere răspundeam: "Nu!"

Dar în o vreme, biruit și mai cu seamă că nu puteam țipa că apă răgădusem, rog pe doctor să întrerupă operațiunea și oazele rămase să le scoată altă dată.

El m'a ascultat. Cursesă sânge de tot.

Această operațiune s'a făcut la 23 Februarie 1878, a doua am suferit-o în aceleași condițiuni la 8 Martie, după care la 8 Aprilie așteaj am ieșim din spital vindecat pe deplin.

Oazele și gloantele, adică și cel dela mână, mi le-a cerut doctorul Măldărescu dar, cu tot respectul ce îi datoram, n'am voit să i le dau; și le păstrezi și astăzi ca pe niște moaște sfinte. Aproape șase luni de zile le suferisem în trupul meu, pricinindu-mi junghieri și dureri, ce-mă făceau adesea să-mi perd răsuflarea.

Am fost decorat cu *Virtutea Militară*. Dar decorațiunile împărțite de arme ducmane chiar pe pieptul meu pretreșea mai mult ca toate Ordinile și toate Mariile Cordoane ale tuturor împărățiilor de pe acest pământ.

Dacă ași fi trăit în vremurile de glorioase amintiri ale romanilor ași fi fost omul cel mai considerat. În acele vremuri pe când ūnerimea romană își forma educațiunea ostășiască privind piepturile veteranilor cituile de loviturile înverșunate ale dușmanilor crânceni.

Românii știu că exemplele vădite înaltă sufletul și virtutea mult mai presus decât cuvântările cele mai înflăcărate și cărțile cele mai bine scrise.

De mult ași fi căzut înghințat, dacă mândria ce mă stăpânește și astăzi nu m'ar fi înșuflețit. Știu că trecerea mea prin această viață n'a fost zadarnică. Am luat și eu o parte, cât de mică la unul din evenimentele cele mai însemnate din istoria neamului românesc, și că am luptat pentru liberarea unui popor creștin de subjugul celei mai urăcioase robi.

Șind vindecat din mâna doctorului Măldărescu m'am înalpat la regimentul meu pe care l'am întâlit la Slatina.

Războiul se sfârșise și oastea românească trecuse Dunărea încoace. Și mulți, foarte mulți, pe cari neamurile și prietenii în zădar l-au tot așteptat, rămaseseră să îngrăie cu trupurile lor roditoare câmpii ale Bulgariei.

Nici un tun însă n'a căzut în mână dușmanului. Făgăduiala dela colonelul Dunca am ținut-o cu sfintețe.

În regiment eram cel mai considerat. Dela cel mai înalt comandant până la cel din urmă soldat, chiar și ofițerii cel mai vestiți prin asprimea lor, se așteau să-mi arate nemărginita bunăvoință și fiindcă eram cel mai tânăr, și mai mărunț ca toți, îmi ziceau mărșul.

La orice paradă sau inspecție nu se putea să lipsească. Ofițerii și facușă față cu mine, prezentându-mă generalilor și fruntarilor țării, punându-mă să-mi dăruiesc pieptul în fața lor, cecăse făceam cu multă plăcere, cu multă fială și mândrie.

o Dna "Carmelita unui veteran", apărută în Ed. "Rig-mor" — N. S. Gonor.

MISTICUL CREZ

Mal bine învins...

Nămând,
decat trădător
sangele Daciei
bând!

Mal bine zdrențuit
cu Putna'n suflet,
cu Eminescu'n suflet
cu eterna «Doină'n suflet»

Mal bine
nebul de nebulie...
pentru pământul iubit...

azi
prin aluduri-îlăve-canaluri-
prin blesteme ocne
răstignit!!

Mal bine
dormind pe drumuri,
gonit ca un câine
de către hienele fără Dumnezeu

Mal bine mort-
decat profanând
Crucea-Isusul...

Verde Răbul...
misticul crez
al Neaumului meu!!!

Mal bine...

ALEXANDRU SILISTREANU

HANS ULRICH RUDEL

A publication "CARPATH" a pris la décision de mettre en relief, dans de courts médaillons, les grands figures qui se sont distinguées d'une manière personnelle, dans le combat de leur nation pour sa survie et pour la défense des grands principes qui honorent notre civilisation. Elle veut réaliser une fresque significative de tous ceux qui, par-dessus les circonstances politiques,

ont fidèlement répondu à ce qui constitue la grandeur de l'individu : la conscience de son devoir !

Hommes d'élite, ils ont tous vécu et agi dans la dignité, mettant en avant l'amour de la patrie, le respect des valeurs humaines, la force du sacrifice et l'ardeur de leurs convictions.

Enfin plus nombreux que l'on ne se l'imagine, ces grandes figures du nationalisme agissant méritent d'être ramenées au premier plan de l'actualité, tant pour leurs mérites et valeurs personnelles que pour leur bien-faisante influence sur les esprits de la jeunesse qui s'apprête à prendre la relève.

Ce n'est pas dans la presse dite "de gros tirage" que cette jeunesse pourra rencontrer une quelconque allusion à ces personnages légendaires et à l'esprit chevaleresque qui les a caractérisés.

"CARPATH" estime de son devoir de s'attaquer à cette tâche ardue, mais combien honorable et nécessaire !

Le premier médaillon choisit celui d'un grand héros de la 2ème guerre mondiale, que incarne d'une manière saisissante ce qu'on peut appeler l'héroïsme conscient et le respect de ses convictions. Il s'agit de

HANS ULRICH RUDEL

Peu nombreux sont ceux qui savent ce que représente dans l'histoire de la deuxième guerre mondiale la personne de cet Allemand qui, bien qu'ayant frôlé la mort des milliers de fois, se trouve aujourd'hui encore sur les barricades pour la défense de l'Europe et de la civilisation européenne.

Il est né en Silésie, dans la ville de Konradswaldau, en 1916. Fils de pasteur, il reçoit une profonde éducation spirituelle, ainsi que les enseignements essentiels sur le danger que représente l'idéologie marxiste, anti-sociale et anti-religieuse. Cette influence paternelle constitue la base de sa conviction inébranlable que communisme est une des plaies mortelles de l'homme et de la société. C'est pourquoi, il le combattra avec une détermination farouche, convaincu d'accomplir son devoir envers sa nation et envers l'humanité entière.

Promu Officier de l'Ecole Militaire d'Aviation en 1938, il prend part à la guerre de l'Est du début jusqu'à la fin, devenant par son héroïsme et ses faits d'arme une figure légendaire de cette époque. En moins de 7 ans, il est promu six fois pour faits de guerre, de telle manière qu'en 1945 il est avancé au grade de Colonel, à l'âge de 29 ans seulement.

Ses prouesses n'ont jamais été égalées par un autre officier aviateur. Il enregistre 2530 "sorties à l'ennemi", dont un record absolu : 18 sorties dans une seule journée avec des résultats exceptionnels. Parmi ses innombrables succès militaires s'inscrivent :

- la destruction du Vaisseau de Ligne soviétique "MARAT" dans le port de Kronstadt, sous le feu croisé de la défense aérienne bolchevique de Kronstadt et de Léninegrad.

- deux autres croiseurs bolcheviques en plein mer.
- le pont de Wolchow.
- 519 tanks soviétiques homologués.

Il collabore avec les troupes roumaines dans les batailles de Nalco, Stalingrad, du Caucase, de Crimée, du Dniestr et à Jassy.

Le col RUDEL a été pendant cette guerre. En 1945, il perd sa jambe droite. Malgré cela et contre l'ordre formel de Hitler et de Göring, il continue ses "sorties à l'ennemi", parfois même sans prothèse.

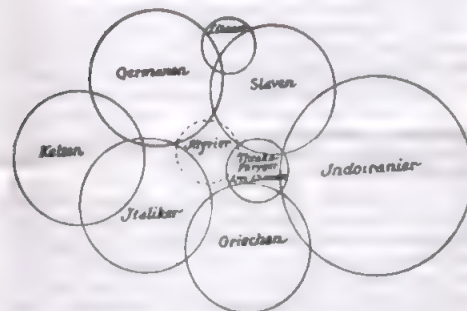
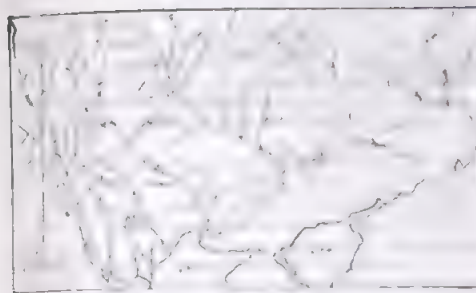
Devant ses actes d'héroïsme et pour le fait que, par ses actions personnelles, il a décidé le sort de certaines batailles capitales, Hitler lui décerne la plus haute distinction allemande pour les combattants : La couronne de chêne en or avec épée et brillants au grade de chevalier de l'ordre "Croix de Fer".

Cette distinction — le plus haut grade de la Croix de Fer — était prévue pour être attribuée uniquement après la fin de la guerre, comme récompense suprême aux meilleurs des combattants. Ainsi, le col. RUDEL est

(Suite pag. 30.)

La Grande Thrace

par Prof. Alex BOLDUR

Récemment, Vl. Georgiev, étudiant les caractéristiques phonétiques, morphologiques et lexicales, constata des liens des plus étroits entre les Balto-Slaves et les Tokhars (14), entre les Balto-Slaves et les Germains. L'auteur en conclut que les ancêtres des Germains, des Balto-Slaves et des Tokhars formaient un groupe dialectal nordique, séparé de la grande famille des Indoeuropéens, détaché de la pré-langue indoeuropéenne au IVème et au Vème millénaires a.n.è. Ce groupe avait comme voisins, à l'Ouest, les Germains et à l'Est, les Tokhars. L'auteur ajoute que d'après toutes les probabilités, les Daco-Mésiens, qui se trouvaient à la frontière Sud des Balto-Slaves doivent être associés à ce groupe.

Selon Krause, les Tokhars se trouvaient dans une région située entre le Dniestr et les monts Ourales, dans le voisinage des Finno-Ougriens.

L'unité balto-slave une fois défecte, la langue slave s'est diffusée vers le sud-est, ayant des contacts étroits et de longue durée avec les Iraniens.

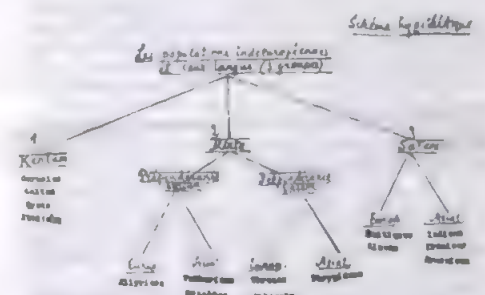
Nous ne sommes pas d'avis qu'il faut associer la langue des Daco-Mésiens au groupe germanique, balto-slave-

tokharien, parce qu'on ne peut pas accepter l'existence d'une langue daco-mésienne distincte de la langue des Thraces. Et même l'idée selon laquelle les Daco-Mésiens seraient des peuplades à part, distinctes par rapport aux Thraces, n'est pas suffisamment fondée.

D. Detschew considère que la langue thrace est une langue indoeuropéenne à part (15).

Nous partageons l'opinion de I. Russu qui se déclare contre la scission de la langue des Thraces - la langue thrace ; proprement dite et la langue daco-mésienne (16). Cet auteur qualifie la théorie de cette scission l'une des nombreuses fictions qui ont circulé ces dernières dix années.

B. V. Gornung, ainsi que Vl. Georgiev, attribuent une signification exceptionnelle au fait que la langue

tokharienne (et notamment la langue B) ressemble aux langues baltiques - remarque faite par E. Frenkel en 1932 - et aux langues slaves - selon les conclusions de Benveniste (17). - Outre cela, le tokharien ressemble aussi à la langue hittite. B. V. Gornung affirme que les Tokhars étaient partis de l'Europe à l'époque de la formation de la culture Abachev (liée hypothétiquement à la culture Fatianovo), supposant que l'itinéraire a été : Kazan, Ufa, Magnitogorsk. Cet événement a dû se passer vers la fin du IIème millénaire a.n.è.

S. Feist affirme qu'en comparant les dictionnaires des langues indoeuropéennes à ceux des langues finno-ougriennes, on n'a plus de doutes quant à leur parenté. La considérable influence des langues iraniennes sur les langues finno-ougriennes a été confirmée également par A. A. Sahmatov.

Troger et Smith constatent une unité indo-hittite ; si cette affirmation n'est pas tout-à-fait exacte, elle plaide, en tout cas, pour leur apparentage.

(15) D. Detschew, *Charakteristiken thrakischen Sprache*, Sofia, 1952, p. 53.
(16) I. Russu, *Ouvrage cité*, p. 24, note 2.
(17) B. V. Gornung, *A la discussion*, pp. 58-59.

Certes, les contacts d'influence et la naissance des unités suivent une certaine évolution. Un appareillage n'est pas une unité linguistique complète. Voilà pourquoi, en discutant le rapprochement plus ou moins étroit entre les langues, on doit faire une distinction : d'un côté, les parentés des langues dues aux contacts commerciaux et culturels et de l'autre côté, l'unité linguistique proprement dite, qui est le résultat du voisinage.

S. Feist considère le territoire indoeuropéen bien vaste. C'est pour cela qu'il repousse l'idée de l'unité culturelle indoeuropéenne et c'est pour cela que la tentative de définir la préculture indoeuropéenne ne peut pas donner des résultats. L'existence d'une culture indoeuropéenne est née aussi par Laviosa Zambotti.

Voilà qu'il ne s'agit pas d'une unité ethnique complète, mais d'un conglomérat de différentes peuplades, on ne peut pas parler d'une culture indoeuropéenne unitaire.

Mais si, comme en mathématiques, nous allons considérer que les parenthèses représentent les diverses cultures indoeuropéennes, avec toutes les particularités, nous pourrions extraire de ces parenthèses ce qui est commun à toutes ces cultures. Le résultat représentera la culture indoeuropéenne en général.

Pour l'investigation du passé préindoeuropéen et protoindoeuropéen, on doit partir du principe de la rétrospéction, en commençant par l'histoire.

Cette méthode fut utilisée avec beaucoup de succès par O. Schrader, S. Feist, A. Nehring et d'autres encore, ayant une contribution essentielle à la connaissance de la culture indoeuropéenne en général.

On utilise cette méthode parce que, ainsi qu'a remarqué Sig. Feist, en étudiant les sites des tribus indoeuropéennes de l'Europe, il n'y a pas en trop de changement par rapport aux époques historiques antérieures. Les déplacements ne comportaient pas de grandes distances. Les peuples indoeuropéens étaient relativement sédentaires — explique le « sementation » — parce que se présentant comme de minces couches, ils s'attachaient au sol, demeurant « bodenständig ».

Les linguistes cherchent les critères pour déterminer la place de chaque langue indoeuropéenne dans le complexe général indoeuropéen. Divers auteurs découvrent des phénomènes caractéristiques pour chaque langue ou pour un groupe de langues.

En voici les critères : 1) le changement des labiovélares *ku* et *gu* en *p* et *b* — ce qui est caractéristique pour certaines langues celtiques, pour la langue osque, pour la langue ombrienne, pour la langue des Thraces ; 2) la transformation des explosives palatales *k* et *g*, en *h*, *g* ; 3) la transformation des explosives palatales en spirantes sibilantes ou affriquées : *s* et *z*, en *C* et *J* ; 4) la transformation des sonores aspirantes *bh*, *dh*, *gh* en sonores simples ; 5) les verbes avec la désinence en *r* et les verbes sans cette désinence, etc.

Par rapport au critérium choisi pour déterminer les relations entre les langues, on fixe la place de chacune dans l'ensemble linguistique indoeuropéen.

La question se complique encore vu que certains phénomènes linguistiques peuvent être révélateurs pour le processus de la formation des langues indoeuropéennes et n'offrir aucune indication quant à leur origine de l'époque proto-indoeuropéenne.

Les résultats des recherches entreprises dans cette direction sont bien divers : selon Pedersen, la langue tocharienne est située en Europe Occidentale, au sud de l'Allemagne ; selon l'opinion de Bonfante, elle devrait être cherchée au nord de l'Iranien et de l'Indien ; Phair l'a placée en Extrême Orient, au sud des Ariens et enfin Porzig considère qu'elle devrait être en Europe Orientale, au sud des Thraco-Phrygiens.

La localisation de la patrie primitive des Indoeuro-

péens a été un problème d'étude non seulement pour la linguistique, mais également pour d'autres sciences — l'anthropologie, l'archéologie, l'ethnologie.

Ce n'est pas du tout étonnant donc si les opinions de tous ces spécialistes sont tellement différentes.

Une carte géographique spéciale et un article consacré à ce problème et intitulé *Die indoeuropäischen Urheimat*, tous les deux signés par N. H. Jacob Friesen, nous présentent les opinions de 21 auteurs sur ce problème (18).

Sur la carte, on peut lire les noms de trois auteurs — G. Kossima, Fick, Brunnhofer — figurant chacun avec deux opinions.

Nous complétons ces données, par une énumération de 60 auteurs et de leurs opinions sur le problème de la patrie primitive des Indoeuropéens, ainsi que les quatre auteurs qui ont affirmé l'impossibilité de localiser la patrie primitive des Indoeuropéens. La liste comprend des linguistes, des archéologues, des anthropologues, des ethnologues, des historiens.

1. E. Benveniste : Les steppes kirghizes ou les steppes altaïques de la Sibirie occidentale.

2. P. Bosch-Gimpera : Le centre de l'Europe, la vallée du Dniepr, la vallée moyenne du Danube, l'Égée méridionale, les localités autour de la Mer Noire.

3. P. Brundenstein : La première patrie avait été dans les steppes kirghizes du nord et de l'ouest, d'où les Indoeuropéens ont migré en Europe, dans les steppes de la Russie Méridionale, en Biélorussie, en Ukraine occidentale et en Volhynie.

4. Otto Bremer : Les steppes aralo-caspiennes.

5. A. I. Briusov : Le mouvement indoeuropéen atteint sa maturité à l'époque mésolithique. Le IIIe et le IIe millénaires voient la fin des migrations en Europe, à l'exception des territoires qui se trouvent au Sud.

6. Hermann Brunnhofer : a) L'Arménie ; b) Les rives du Kur et Arax, le lac Issyk-Kul.

7. T. Burrow : La Russie centrale et méridionale, jusqu'à la rivière Volga.

8. V. G. Childe : Il a changé ses opinions plusieurs fois dans la période 1940-1954. Nous les signalons chronologiquement : a) l'auteur est du même avis que O. Schrader ; b) des mouvements dans les steppes européennes, vers le centre de l'Europe ; c) les cultures archéologiques nordiques du Jutland et de l'Allemagne ; d) dans une région qui n'est pas déterminée, en Asie, là où les guerriers aborigènes ont imposé leur domination aux Européens, la patrie primitive des Indoeuropéens était donc quelque part, en Asie, s'étendant jusqu'à l'Anatolie occidentale, l'Asie Mineure ou Centrale et f) dans « Retros-

pect" (1958) il refuse de localiser la patrie des Indoeuropéens.

9. G. Devoto : La culture danubienne, de la Belgi-

(18) K. H. Jacob Friesen, *Grundfragen der Urgeschichtsforschung*, Hannover, 1928, pp. 46-67.

que jusqu'en Moldavie, y compris la Tchécoslovaquie et l'Allemagne.

10. S. Feist : a) dans les vallées aux alentours de la Mer du Nord et de la Mer Baltique, jusqu'aux monts Sudètes et Carpathes et dans les steppes de la Russie Méridionale ; b) L'Asie antérieure ; c) le Turkestan de l'Asie Centrale.

11. August Fick : a) d'abord, les steppes du Turan ; b) ensuite, les régions méridionales et septentrionales du Caucase.

12. F. P. Filin : Les régions de la zone centrale et méridionale de l'Europe Orientale ainsi que les régions asiatiques, aux environs de la Mer Caspienne. L'Europe du sud-est et l'Asie.

13. I. Geiger : L'Allemagne Centrale et Occidentale.

14. V. Georgiev : Les bassins danubiens, plus exactement les régions de l'Est et du centre ; partiellement, la région du nord de la Mer Noire.

15. G. Giles : Le territoire de l'ancienne monarchie de l'Autriche-Hongrie.

16. B. V. Gornung : En grande partie la presqu'île balkanique, le bassin du Danube moyen et inférieur et le territoire de la première phase de la culture Tripolie.

17. Hauckes : Les territoires situés entre la Mer Baltique et la Mer du Nord et entre la Mer Noire, le Caucase et la Mer Caspienne. Mais la localisation plus précise du lieu de cette patrie, ainsi que le territoire occupé par chaque peuple est une chose impossible. Il s'agit de l'époque mésolithique.

18. Karl Helm, visiblement influencé par Fr. Ratzel — une partie de l'Europe, jusqu'en Asie Centrale.

19. H. Henchen : Les steppes européennes et asiatiques, c'est à dire le sud-est de l'Europe (au nord de la Grèce) et la plaine méridionale russe. Les langues indoeuropéennes sont nées à l'époque néolithique, au sein d'une population d'agriculteurs.

20. G. Hirt : La Mer Baltique et les pays environnants. Dans ce groupe de peuples sont inclus également les Lituaniens et les Slaves. La « Patrie » n'est pas en Asie.

21. Fritz Hommel : La « Patrie » est en Asie, là où les Indoeuropéens ont été en contact avec les peuples de langue sémitique.

22. Joh. Hoops : De la Prusse occidentale à la Mer Baltique (Ost-See Provinzen).

23. H. Hubert : Le Turkestan ; le problème doit être solutionné par l'archéologie.

24. P. Just : Le Pamir. C'est de là que les Indoeuropéens des époques ultérieures se sont répandus vers d'autres sites. Le même point de vue chez Monier, William, F. Lenormant.

25. W. Kocke : L'Europe Centrale, du Rhin supérieur et des Alpes, longeant le Danube, ensuite sur le littoral septentrional du Pont-Euxin, jusqu'au Don.

26. I. Koppers : La « Patrie » comporte deux ramifications : ouralo-altaïque (nomade) et caucasienne (agricole). Les Ouralo-Altaïques étaient des guerriers, qui ont dominé les Caucasiens.

27. G. Kossima : Des expéditions venant du Nord vers le territoire ukrainien. D'abord, on identifie les Indoeuropéens appartenant à la civilisation du Danube (1902), ensuite ceux appartenant à la civilisation mégallique du Nord (scandinave). Les peuples nordiques appartiennent au type Cro-Magnon. A la suite de la dernière expansion du noyau indoeuropéen, les Iraniens et les Hindous se sont détachés et les Illyriens ont formé deux groupes — le groupe occidental (les Vénètes) et le groupe oriental (Lusaciens).

28. H. Krahe : Tout d'abord, il a nier l'union indoeuropéenne du IIe millénaire a.n.d. (1951). Ensuite, il a reconnu l'unité linguistique indoeuropéenne qui est le

point de départ pour les langues grecque, de l'oséno-ombrien, du celtique, du germanique. Les Indoeuropéens habitaient au nord des Alpes.

29. P. Kretschmer : A l'époque néolithique, a) le groupe tchécoslovaque et b) le groupe saxo-thuringien et germanique se sont détachés au nord et au centre de l'Europe.

30. G. Kuhn : Un seul peuple sans ramifications a existé à l'époque Aurignac-Magdalénien. Les langues indoeuropéennes sont nées à différentes époques et ce n'est pas possible d'en préciser les dates.

31. Lecky : Le territoire carpathique — les versants septentrional et occidental.

32. L. Lindenschmidt : La patrie est située au nord ; la race nordique, les Scandinaves.

33. Rud. Meringer : L'Europe centrale jusqu'aux régions des steppes et sibériennes.

34. V. Meringer : Les territoires des états actuels : la Roumanie, la Bulgarie, la Macédoine.

35. E. Meyer : L'Asie. Les Indoeuropéens sont descendus du Pamir.

36. E. Michellia : Le territoire qui s'étend entre le Danube (au sud), les Carpathes (au nord) et le Dniepr (à l'Est).

(37) I. Morgan : La Sibérie.

(38) K. Mossinski : Le périmètre qui a comme point de départ le centre où le sud-est européen et va jusqu'à Tian-Sian et Altaï.

(39) Mathias Much : D'Hellespont et du Dniestr jusqu'à l'Océan Atlantique et des Apennins jusqu'aux monts scandinaves.

40. Max Muller : L'Asie.

41. Alf. Nehring : Le territoire qui s'étend entre l'Oural et la Mer Caspienne (à l'Est), le Caucase et la Mer Noire (au sud), les Carpathes (à l'Ouest) et la Russie centrale (au Nord) ; dans le voisinage des Finno-Ougriens.

42. K. Penka : L'identité entre la race indo-germanique et les Germains du Nord de l'Europe (haute taille, cheveux blonds, etc.). La Scandinavie.

43. Adolphe Pictet : La Patrie, du vieux Bactriane, nom d'une contrée de l'Asie centrale situés entre l'Hindou-Kouch, la rivière Oxus (Amou-Daria) et Belour-Dagh.

44. G. Poisson : L'Est de l'Europe.

45. W. Porzig : L'Europe centrale et orientale.

46. F. Schachermeyer : C'est bien difficile de localiser la patrie primitive des Indoeuropéens. L'unité est née quelque part non loin de la Mer Méditerranée, en Anatolie et au Caucase et se déplaça vers l'Europe orientale, au sud de l'actuelle U.R.S.S. et c'est là le berceau des Indoeuropéens. Ce processus commença dans la période paléolithique et pris fin dans la période néolithique, quand la diaspora commença.

47. A. A. Sakmatov : La patrie initiale des Indoeuropéens était au Nord des centres culturels de la Méditerranée, au centre de l'Europe, peut-être en Allemagne actuelle et dans la région qui se trouve à l'Ouest de l'Autriche. Un territoire relativement limité. De l'unité naquirent deux groupes dialectaux-cantons (occidental) et sarmen (oriental).

(48) A. Scherer : Le centre et le Sud de la Russie.

(49) A. Schliß : La France Méridionale.

50. Johannes Schmidt : L'Asie, car autrement on ne peut pas expliquer l'affinité des Indoeuropéens avec la culture sumérienne.

51. Hugo Schmidt : Le Danube inférieur et les régions orientales environnantes.

52. O. Schrader : L'Europe centrale et le Turkestan occidental. Le territoire occupé par les Indoeuropéens ne comprend pas l'Inde, l'Iran, l'Asie Mineure, la pro-

qu'il Balkanique, les Apennins, les Pyrénées, l'Europe Occidentale (y compris l'Angleterre et l'Irlande), ainsi que la Russie à l'Ouest et à l'Est des monts Oural. L'Urvolk apparaît dans la période néolithique, au IIIe millénaire a.n.è. Le peuple indoeuropéen préhistorique était constitué de différentes tribus.

53. G. Sergi: Les Indoeuropéens ont une origine asiatique. Au commencement, ils présentaient un type mongoloïde, ensuite ils ont évolué vers le type européen. Leur premier langage a été protoaryen. Il explique le caractère aryen par l'existence de la branche méditerranéenne.

54. W. Tomaschek: La région du Danube (le IIIe millénaire a.n.è.).

55. F. N. Trostakov: Quelque part dans la zone des steppes boisées de l'Europe Centrale et de l'Est (IIIe millénaire a.n.è.). Les tribus indoeuropéennes ont été les ancêtres des Thraces, des Daces, des Illyriens, des Slaves, des Lituaniens, des Germains, etc.

56. Troger et Smith: La Russie centrale et le nord de l'Ukraine (la région périphérique de la culture archéologique Yatianovo); dans les années 3.000 ou 2.500 av. n. ère.

57. N. S. Trubetskoi: Un territoire entre les peuples Finno-Ougriens et les peuples méditerranéens.

58. K. Uhlenbeek: Les Indoeuropéens se divisent en deux groupes — un groupe ouralo-asiatique et un groupe caucasien.

59. G. Ullrich: La Russie méridionale.

60. S. Zaborowski: L'Europe centrale et orientale, ce qu'on appelle "la patrie du seigle". Précision: l'Europe Centrale avec le bassin du Danube et notamment au nord du Danube et des Carpathes. Fin de l'époque de la pierre.

Quelques-uns des indoeuropéens refusent de préciser le territoire de la patrie primitive des Indoeuropéens:

1. M. V. Caracanian, considérant qu'il est bien difficile de se prononcer sur l'origine des Indoeuropéens.

2. Maria Gimbutas qui ne croit pas à l'existence d'une civilisation indoeuropéenne indivise; elle considère que tout n'est qu'une hypothèse purement théorique.

3. Luciana Zambotti: C'est impossible de trouver le berceau des Indoeuropéens. On ne peut pas concilier les différentes hypothèses. Le problème d'une seule civilisation indoeuropéenne n'existe pas, il n'y a que le problème des langues indoeuropéennes.

4. A. Meillet: L'unité indoeuropéenne aurait disposé d'un vaste territoire pour qu'un si grand nombre de dialectes ont lancées concernant la patrie primitive des Indoeuropéens. Si nous procédons à la classification des territoires indiqués dans ces hypothèses, nous aboutirons aux résultats suivants:

E. En Europe

L'Europe septentrionale, l'Europe septentrionale et centrale, l'Eur. orientale, méridionale, le sud-est de l'Europe, la France méridionale, l'Eur. centrale, le Jutland, la Scandinavie, l'Allemagne du Nord, l'Allemagne méridionale et centrale, le Pont-Euxin, les vallées du Dniepr, le bassin du Danube, les Balkans, la plaine du sud de la Russie, l'Autriche occidentale, la Saxe-Thuringe, les Carpathes, la Kirghizie, contrée tout près de la Mer Caspienne.

2. En Asie

L'Asie centrale, l'Asie antérieure, l'Asie Mineure, les monts Altaï, la Sibirie (en général), la Sibirie occidentale, la Kazakhstan, la Turkestan, la région de la Mer Caspienne, l'Anatolie.

La plupart des spécialistes considèrent que l'unité indoeuropéenne date de la période néolithique. Pourtant nous avons cité plus haut des auteurs qui ne sont pas de cet avis.

Malgré la variété des opinions concernant la patrie primitive des Indoeuropéens, on remarque pourtant un certain accord chez des indoeuropéistes tels O. Schrader, P. Kretschmer, A. Nehring, Rud. Maringer, P. P. Filin, P. N. Trostakov, S. Zaborowski et d'autres encore qui ont opiné que l'Europe centrale et orientale, c'est-à-dire l'espace qui s'étend entre les Carpathes et le Danube, d'une part, entre les monts Oural et la Mer Caspienne, d'autre part, a été "la patrie".

Naturellement, l'homme indoeuropéen, avant d'être historiquement connu, a eu une longue évolution. Les linguistes et les archéologues nous montrent que pendant la période glaciaire, alors que les glaciers couvraient l'Europe centrale et orientale, l'homme primitif n'était pas apparu dans ces régions (19). En Pologne, ces périodes glaciaires et interglaciaires se sont succédées cinq fois. Mais au début de la période mésolithique (à peu près 15.000 ans a.n.è.) la dernière période de glaciation prit fin et l'homme apparut dans ces lieux, se déplaçant du Sud vers le Nord, c'est-à-dire des vallées méridionales de l'Europe, du Danube et de la Mer Noire vers les régions septentrionales de l'Europe. Les sites des tribus indoeuropéennes qui se dirigeaient vers le Nord suivaient le cours des rivières.

Selon l'opinion de A. I. Briusov, c'est déjà aux V-IVe millénaires que l'Europe était peuplée. Il n'y a pas eu de grandes invasions, mais une continuité, à partir de la période néolithique précède jusqu'aux époques historiques.

C'est à peine dans la seconde moitié de la période néolithique et plus tard encore, lorsque la population des régions nordiques était assez dense qu'un processus inverse a commencé: la migration du Nord vers le Sud. Au IIIe millénaire a.n.è., les langues indoeuropéennes étaient déjà formées.

Dans cet espace appelé "indoeuropéen", d'autres tribus qui n'appartenaient pas aux peuples indoeuropéens — se sont également installées. C'est ainsi qu'avant le IIIe millénaire, des chasseurs et des pêcheurs d'au-delà de l'Oural sont arrivés. Une autre masse de non-indoeuropéens est apparue, dans la seconde moitié du IIIe millénaire a.n.è. en Europe du Nord les tribus finno-ougriennes nomades, originaires des régions qui se trouvent aux pieds de l'Oural, ont migré vers l'Ouest, en pressant probablement les Slaves. Ce sont les Finno-Ougriens qui donnèrent le nom à la rivière Niemen (20).

Loin de nous l'intention de lancer une hypothèse sur la localisation de la patrie primitive des Indoeuropéens. Nous sommes du même avis que les auteurs qui ont placé la patrie des Indoeuropéens les vallées de l'Europe centrale et orientale.

Les vallées qui se trouvent entre le Rhin et la Mer Caspienne furent les sites où se sont installés les Indoeuropéens. Cette aire assez étendue abrita 17 peuples indoeuropéens.

Quand à localiser chaque peuple dans l'espace indoeuropéen, voilà un problème bien difficile. Leur répartition topique dans cet espace ne peut être qu'hypothétique et très approximative.

Le principe de la rétrospection, partant de l'histoire nous pousse à considérer que chacun de ces peuples indoeuropéens ne pouvait pas être placé trop loin par rapport au territoire qu'il occupa aux époques historiques.

(19) A. I. Briusov, *Ouvrage cité*, p. 252 sq. O. Schrader, *Ouvrage cité*, sur l'homme primitif et ses occupations, pp. 31-32 et 204-205. VI. Georgiev, *Recherches*, pp. 240-249.

(20) VI. Georgiev, *Ouvrage cité*, p. 250

C'est ainsi que les Iraniens, les Indiens, les Tokhars, les Hittites se trouvaient probablement à l'est de cet espace, d'où on pouvait facilement arriver dans les régions occupées durant les âges historiques.

A un moment donné, les spécialistes ont localisé la patrie primitive des Indoeuropéens prenant comme point de repère l'aire d'expansion de l'arbre dénommé "le hêtre" — "buk", en Europe (A remarquer que l'équivalent du "hêtre" est "Buche" en allemand et "fagus" en latin). On a remarqué, naturellement, que la frontière orientale de cette aire d'expansion suit la ligne qui part de Koenigsberg pour arriver en Crimée et au Danemark. Le hêtre ("buk") apparaît à l'âge du bronze, d'où la conclusion que la patrie des Indoeuropéens a été au Sud du Danemark et à l'Ouest de la ligne susmentionnée (21).

Mais ultérieurement, on a constaté que c'est à une époque tardive que le hêtre a accédé — de l'Europe méridionale — aux régions centrales et septentrionales et, par conséquent, l'argument de l'expansion de cet arbre a été abandonné (22).

Un autre problème très important a été signalé par A. A. Sahmatov: deux essences d'arbres poussaient dans la patrie des Slaves — le slave vulgaire connaît les mots "lis" (if) et "plusc" (hier), mais ces essences poussent à l'Ouest de la ligne qui part l'île Enzel, passe par la Courlande, Grodno, Kamenet Podolsk et Chisinau. Vu que ces arbres poussent également à l'Ouest de l'Islande, A. A. Sahmatov conclut que la patrie des Slaves ne pouvait pas être en Pologne, ni sur le Dniepr supérieur, mais qu'elle doit être cherchée dans le voisinage de la Mer Baltique, vu que sur ses rives et au sud du golfe de Finlande, poussent ces deux essences d'arbres.

En effet, la patrie primitive des Slaves se trouvait à l'embouchure de la Vistula, mais il s'agissait de sa seconde édition, car la première édition de cette patrie était au Nord de la patrie des peuplades baltiques. J'ai fourni des arguments pour soutenir que les peuplades baltiques se sont installées au Nord du Pripeth, sur le cours supérieur du Dniepr, occupant le territoire s'étendant du cours médian du Niemen et de la Drina (à l'Ouest) jusqu'aux sources de Volga et d'Oka (à l'Est). Au début, les Slaves se sont fixés au Nord des peuplades baltiques, sur les rives du lac Ilmen, au Sud des lacs Ladoga et Onega, près des Finno-Ougriens. La seconde patrie des Slaves et notamment des "Selavins" et pas des Antes à été sur la Vistule et l'Oder.

On a essayé de lier l'origine des Indoeuropéens de l'approvisionnement du cheval. P. W. Schmidt s'est imaginé que le cheval n'était pas connu en Europe, où on apprivoisait le boeuf et qu'il fut importé de l'Asie. Ce sont les Indoeuropéens originaires du Tourkestan qui auraient importé le cheval en Europe. Dans la seconde étape, 1800 a.n.è. —, le cheval fut attelé aux chars et mené en Asie Mineure. Dans la seconde moitié du IIe millénaire et les premiers siècles du Ier millénaire a.n.è., le cheval participa à toutes les invasions de l'époque.

Mais cette conception fut repoussée par Hanvar, qui soutenait que le cheval a été connu en Europe dès le IIIe millénaire a.n.è. dans la culture Cucuteni-Tripolie et qu'à cette époque il était un animal de boucherie. Au cours du IIe millénaire a.n.è., le cheval fut attelé au char de guerre (23).

(21) En persan, "buk" signifie "hêtre". C'est l'origine du slave buk et du germanique buche - hêtre (B. P. Hasden, *L'Histoire critique des Roumains*, v. II, fasc. 1, 1875, p. 60).

(22) O. Schrader, *Ouvrage cité*, p. 200. VI. Georgiev, *Id.*, p. 252.

(23) F. Hanvar, *Das Pferd in prähistorischer und frühgeschichtlicher Zeit*, dans "Wiener Beiträge zur Kulturgeschichte und Linguistik", Vienne, 1955. De l'importance rôle joué par le cheval à l'époque indoeuropéenne s'occupe aussi S. Feist: *Indogermanen und Germanen*, 1919, pp. 56-58 ("Die grosse Rolle beim Urvolk").

Pour le problème général de la patrie initiale des Indoeuropéens, une des plus importantes contributions a été celle de Walter Porzig avec son ouvrage; cet auteur a divisé toutes les langues indoeuropéennes en deux groupes: 1) le groupe occidental — le celtique, le latin, l'oquo — ombrien, l'allemand, l'illyrien; 2) le groupe oriental: l'indoiranien, le baltique, le slave, le grec, l'arménien, le thraco-phrygien, le hittite, le tokharien et l'albanais (24).

Cette répartition en deux groupes est fondée sur le principe de la localisation géographique, par conséquent elle ne contredit pas l'arbre généalogique que nous avons déjà présenté, où figurent non seulement les deux groupes principaux, mais également des groupes intermédiaires, mixtes.

Quand aux Indoeuropéens asiatiques et à leur patrie, on trouve des données intéressantes chez Hermann Brunnhofer (25). On savait déjà depuis longtemps que la plupart des événements historiques intéressant l'Inde, l'Iran, l'Asie Mineure et l'Europe orientale furent relatés dans la livre de Rig-Véda. Etudiant le Rig-Véda et l'Avesta, H. Brunnhofer conclut que les Indoeuropéens (Les Aryens) connaissaient le tilleul et l'ours du Nord, par conséquent, ils habitaient quelque part, au nord de l'Europe, probablement aux environs des sources de Volga. Dans un chapitre consacré à l'Inde dans l'Asie Mineure, le même auteur affirme que les Indiens sont arrivés en Inde venant de l'Asie Mineure.

Les hypothèses de l'auteur, pour la plupart, ne réussissent pas à nous convaincre et elles doivent être révisées, mais deux éléments trouvés par l'auteur dans le Rig-Véda sont d'un grand intérêt. Le livre saint Rig-Véda (VI, 45, 31) connaît le nom de la Mer Caspienne, à savoir *Vourukasha*. L'équivalent de ce nom dans l'Avesta est *Vourukasha* ce qui témoigne de la présence des Iraniens, à une certaine époque, au bord de la Mer Caspienne.

Mais encore plus important est le fait que les Iraniens connaissaient la peuplade finno-ougrienne *Mordva* qui habitait sur le cours médian de la Volga. Dans les Vedas, on cite le nom *Mradha* dont le correspondant est, dans l'Avesta, *Moredha*. Chez les Grecs, *Mordva* était *Mapdoi*.

Par conséquent, les Iraniens habitaient, dans la pré-histoire, quelque part dans les parages du cours médian de la Volga, et jusqu'à la Mer Caspienne. Cette localisation est d'une grande importance pour déterminer l'emplacement des autres peuples indoeuropéens, ainsi que les territoires d'origine des peuples qui sont passés ensuite en Asie.

S. Feist nous pose et discute un grand nombre de problèmes, en leur donnant une solution originale. Parmi ces solutions, il y a celle qui indique l'Europe Occidentale comme la patrie des peuples indoeuropéens.

Selon S. Feist (26), les Indoeuropéens ne représentent pas une population tellement vieille. En 4.000 a.n.è., alors que l'Égypte et l'Asie Mineure étaient fleurissantes, l'Europe était encore une région inconnue et totalement sauvage. Sans doute, dans le processus de l'expansion des peuples indoeuropéens en Europe, c'est le principe de la conquête qui a joué le rôle le plus important.

(24) Walter Porzig, *Die Gliederung des Indogermanischen Sprachgebietes*, Heidelberg, 1954.

(25) A. Brunnhofer, *Arische Urzeit*, Forschungen auf dem Gebiet des alten Vorder und centralasiens nebst Ost-Europa, Bern, 1910. Apud A. L. Pogodin "De la plus nouvelle littérature sur la culture et la patrie des Indoeuropéens" dans le "Journal ministère Nordostno Prosveteni", 1911, novembre, pp. 66-115.

(26) S. Feist, *L'Europe dans la lumière de la préhistoire et les résultats de la linguistique comparée indoeuropéenne dans "Quellen und forschungen zur alten geschichte und geographie"*, 1910, p. 18.

De même auteur, *Kultur, Ausbreitung und Herkunft der Indogermanen*, Berlin, 1913.

L'auteur n'accorde aucune attention aux données antérieures —logiques— relatives aux types des crânes. De même, il manifeste un évident scepticisme quand aux tentatives des archéologues de rapporter chaque culture des Indoeuropéens aux formes spécifiques de la céramique. La contribution des archéologues à l'étude de la plus ancienne des cultures indoeuropéennes n'inspire à Feist aucune confiance. La contribution des linguistes lui paraît plus sérieuse et d'une plus grande importance.

Dès la première moitié du IIIe millénaire a.n.è., les Indoeuropéens étaient déjà fixés sur leurs territoires. A la fin de la période néolithique, alors que le métal fut introduit en Europe, un important changement s'est opéré dans la vie économique des Indoeuropéens. Des bergers, ils devinrent des laborieux. Ceux qui habitaient les régions orientales ont continué à pratiquer le métier de pâtres —ce qui est relaté dans les Vedas—, tandis que ceux qui habitaient les régions occidentales ont fait l'agriculture.

Essayant de déterminer la patrie primitive des Indoeuropéens, S. Feist souligne le fait que la branche occidentale connaissait le mot mer. Les anciens Germains utilisaient le mot *Moor*, dérivé de *mar*. Les Germains et les peuplades baltiques sont les seules tribus qui dès le commencement se sont établies au bord de la mer. Les voisins des Germains, les Lituaniens avaient comme l'équivalent du mot *mer*, le mot *maras* et les anciens prussiens —*mary*—. Les Slaves, les Celtes, les Italiotes ont connu dans le tard la mer (27).

La mer que les Germains et les tribus baltiques ont connue a été la mer du Nord, car dans les rivières qui se jettent dans cette mer, on peut trouver des "anguilles", poissons qui ne vivaient pas dans les rivières qui se jettent dans la Mer Noire. Par conséquent, la Russie méridionale ne peut pas être la "patrie". Les établissements des Indoeuropéens occidentaux se trouvaient dans les vallées septentrionales des territoires germaniques sur les rives de la Mer Baltique et de la Mer Noire. Au Sud, la frontière était, probablement, formée par les monts Sudètes et par les Carpathes. La branche orientale des Indoeuropéens se trouvait dans les steppes de la Russie méridionale. Le centre était plus près de Carpathes, ainsi que le prouve l'expansion des Celtes, des Grecs et des Romains (28).

Vu que vers 1500 a.n.è., dans plusieurs contrées de l'Asie antérieure, il y a des vestiges indiscutables de la domination des Aryens, on peut supposer que les Aryens ont quitté la patrie primitive des Indoeuropéens pas plus tard qu'en 2000 a.n.è. Par conséquent la patrie des Indoeuropéens occupait un vaste territoire. L'auteur ne croit pas possible l'unité de la culture, dite "préculture".

Mais selon l'opinion de l'auteur, la langue tokharienne une fois découverte, le problème de la patrie asiatique des Indoeuropéens est de nouveau mis en discussion.

La plupart des indoeuropéistes ne son pas de calerie, ils placent les Tokhars en Europe orientale et ne rapportent pas le problème de la patrie primitive des Indoeuropéens à l'existence des Tokhars.

Quand aux Pélasges, l'auteur écrit qu'ils sont les plus anciens habitants de la Grèce, mais leur origine est encore douteuse: représentent-ils une tribu pré-indoeuropéenne ou bien ils forment la plus ancienne migration en Grèce. La présence du dieu pélasgique "Dodona" en Epir témoigne de la dernière de ces suppositions.

Après qu'au IIIe millénaire l'unité indoeuropéenne

commença à se désagréger, les peuples vivant, de nos jours, en Asie, ont migré en Asie ou bien par la route longeant au nord la Mer Caspienne, au-delà de l'Oural, ou bien vers le sud, par le Caucase, en l'Asie Mineure.

C'est fort possible que les Tokhars aient été partis sur les routes imaginées par B. V. Gornung. Mais les Hittites qui étaient très proches d'eux, ont suivi probablement un chemin plus court vers l'Asie Mineure où ils ont fondé un grand empire.

Quand à l'itinéraire que les Iraniens ont suivi pour se rendre de l'Europe en Asie, les opinions diffèrent. A ce qu'il paraît, la plupart des indoeuropéistes indiquent la route qui passe au nord de la Mer Caspienne.

Mais il y a quelques-uns qui affirment qu'ils ont passé par le Caucase pour se rendre en Asie Mineure et de là ils ont continué leur chemin. La preuve: chez les Mittanes, peuple de l'Asie Mineure on a trouvé les vestiges de la vénération des dieux Mitra, Varuna, Indra, Nasatya, caractéristiques pour la religion des Iraniens. Ces derniers pouvaient transmettre aux Mittanes la vénération de leur dieux, chemin faisant par l'Asie Mineure vers l'Asie centrale. Mais il est possible que la vénération de ces dieux soit un simple résultat de l'influence ultérieure.

Les Finno-Ougriens suscitent un intérêt spécial. Leur lexique nous offre un grand nombre de mots indoeuropéens, parmi lesquels "medos". Les flexions et la dérivation des mots suivent les lois grammaticales de tous les Indoeuropéens. On ajoute encore l'identité des moeurs et des représentations religieuses. Voilà pourquoi l'expansion des Finno-Ougriens en Europe est un problème énigmatique et inexplicable.

Ainsi que nous l'avons déjà affirmé, les Thraces sont peuple indoeuropéen, originaire du Nord, occupant une vaste aire —la Volhynie, la Galicie, la Podolie et l'espace qui s'étend entre le Pruth et le Dniestr. Jadis, la thèse de l'origine nordique a eu ses adeptes, tels les historiens N. Iokl, A. A. Sahmatov, l'ethnologue russe Mochkov et en quelque sorte, T. Lehr-Splawinski (29). A ce qu'il paraît, on peut ajouter encore Artamonov qui parle de l'expansion de la culture lusacienne (de Cauchy) à Wisocko, sur le territoire des cultures d'origine thrace de Volhynie et de Podolie.

Les Slaves ont pris connaissance des Celtes et du Danube par l'intermédiaire des Germains. Ce sont les Slaves qui ont donné le nom de Volokhs aux Italiotes, nom qu'ils ont emprunté des Germains et qu'ils ont appliqué aux Celtes. "Dunai" pour le Danube a été emprunté par les Slaves de la langue prégermanique.

Les Germains étaient en relation avec les Celtes, les Italiotes, les tribus baltiques, les Slaves et les Finno-Ougriens. L'influence des Germains sur les Slaves a été fort prononcée. Les Slaves ont emprunté de chez les Germains un grand nombre de mots, tels: kneaz, meci (glave), bronca (cuirasse), myto (douane), kupiti (acheter), seot (bétail), hla (hutte, cabane), hleb (pain), luc (arc), lecar (médecin), pleasati (dancer), gotov (prêt, sur le point de...), etc. A la fin du IIe siècle n. è. les Slaves se trouvaient tout près des Germains et ils ont aparus sur le scène de l'histoire immédiatement après eux. (A. A. Sahmatov).

Les indoeuropéistes ont beaucoup discuté sur le thème de la culture disparue —Lusace— et notamment sur son caractère ethnique. Des opinions bien contradictoires ont été lancées. C'est ainsi qu'on a affirmé que les Lusaciens étaient des Illyriens (Krahe, Pokorny, Tovar,

(29) Selon l'avis de Lehr-Splawinski, vers les années 1500-1300, en Volhynie, en Podolie, et dans une région de l'Ukraine, la culture Komarovo (le district de Stanislav) était en plein essor. Cette culture appartenait aux tribus thraces et leurs premiers établissements furent sur les deux versants des Carpathes jusqu'à la Mer Noire (T. Lehr-Splawinski, op. cit. p. 192).

à un moment donné, même G. Kossima, qui considérait que les Lusaciens représentaient le groupe oriental des Illyriens, à côté du groupe occidental qui étaient les Venètes, des allemands (K. Schuschardt), des Celtes (P. Bosch-Gimpera), des Slaves (Pic Czekannowski, Kostrawski, Lehr-Splawinski, P. N. Tretiakov), des Protoslaves (Janzewski, ainsi que I. Lehr-Splawinski, changeant d'avis).

A ce qu'il paraît, la culture lusacienne est totalement indépendante. Au cours de son développement, cette culture s'est éteinte, laissant comme héritage aux peuples avec lesquels elle a été en contact, des vestiges; les Polonais et les Slaves en général, en ont hérité.

Les Grecs se sont fixés au nord des monts Balkans et peut-être même sur le littoral septentrional du Pont-Euxin.

Les Arméniens se trouvaient quelque part près du Danube et même au bord du Pont-Euxin.

La patrie primitive des Slaves a constitué l'objet du chapitre suivant (VII).

Quand à la patrie des peuplades baltiques, elle se trouvait au sud-ouest de la patrie initiale de Slaves.

Vu la ressemblance entre le vocabulaire de la langue balte et le vocabulaire slave, les linguistes ont préconisé l'existence d'une langue unique balto-slave (30). Avec le temps, l'unité linguistique balto-slave a été dissoute.

Le problème qui se pose maintenant est de savoir où a été située la patrie primitive des Baltes.

Dans une de ses études, X. Moora (Tallin) nous donne un Sommaire des opinions des spécialistes relatives à ce problème (31). La plus véridique est la conception de K. Buga.

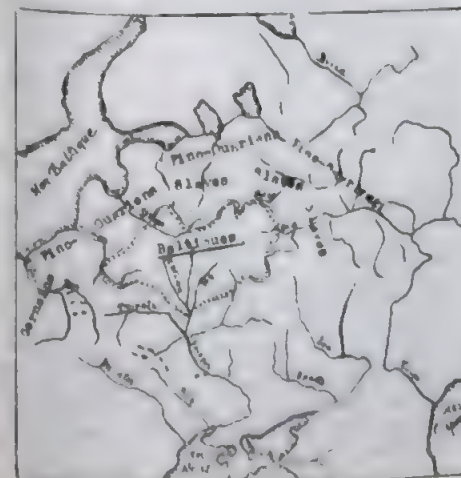
Ayant comme point de repère la toponymie et l'hydronymie, K. Buga et M. Vasmer ont situé la patrie primitive des Baltes au nord du Pripiet (32).

(30) Pour la question de l'unité balto-slave, voir le cerne bibliographique dans "Voprosy slavianskogoazyznosts", 1958, Nr. 2, pp. 136-138 et 141-142.

(31) X. Moora (Tallin), De l'ancienne aire d'expansion des tribus baltiques, dans "Sovetskaja Arkhiologia", 1958, Nr. 2, pp. 4-33.

(32) K. Buga, Die Vorgeschichte der asiatischen (baltischen) Semme im Lichte der Ortsnamenforschung, dans "Streitberg-Festschrift", 1924, p. 22 et sq.

M. Vasmer, Beiträge zur historischen Volkskunde Osteuropas. I. Die Ougrenze der baltischen Semme dans "Sitzungsberichte der Preuss. Akademie der Wissenschaft, Phil.-Hist. Klasse, 1932, Bd. XXIV, Berlin, 1932, p. 137 et sq.

Le territoire indiqué par ces deux études s'étend de la Bérésine —affluent droit du Dniepr— vers nord-ouest —la haute vallée moyenne du Niemen, ainsi que celle de son affluent Viliya et la Haute vallée de la Drina de ouest y étant comprises—; il comprend encore les terres jusqu'aux sources du Dniepr et vers le nord-est jusqu'aux sources de la Volga et de l'Oka, traverse le cours supérieur de la Dnestr, pour arriver au confluent de la rivière Soj avec le Dniepr (Voir la carte géographique).

C'est expressément que M. Vasmer introduit dans le territoire de la patrie des Baltes la région de Smolensk, en partie celles de Pskov, Tver, Moscou, Kaluga, Orel et Tcherniougov.

Fait très intéressant: un historien russe, A. A. Kocubinski se rapproche des opinions de Buga et Vasmer, considérant que l'ancienne Lituanie s'étendait, au sud, jusqu'à la rivière Pripiet et à l'ouest, jusqu'à la haute vallée de la rivière Narev (33).

Les Baltes ont été obligés de quitter leur patrie et de déménager à l'embouchure du Niemen, étant refoulés par les Slaves qui traversait la patrie des peuplades baltiques, pour migrer vers la vallée de la Vistule (au IIe siècle n. è.).

Parmi les 1 peuples indoeuropéens, il y avait aussi les Thraces. Peuple du Nord, les Thraces occupaient une position centrale dans l'aire d'expansion des Indoeuropéens. Utilisant la toponymie et la hydronomie, je viens d'indiquer qu'ils occupaient un vaste territoire —la Dacie, la Volhynie, la Galicie, la Podolie, la Bessarabie. Les frontières de leur établissement initial coïncident à peu-près avec les frontières de l'aire d'expansion de la culture Cucuteni-Tripolie-Ariusd à l'époque néolithique.

Cette culture dépassait le cours médian du Dniestr (à l'est) le Boug occidental et le cours, supérieur des rivières Sam, Vistule et Oder (à l'ouest), elle embrassait les régions situées au sud du Danube (au Sud), elle s'étendait jusqu'au Pripiet et aux cours médians et supérieurs de ses grands affluents. C'est la patrie primitive des Thraces dans sa première édition. Lorsque cet espace s'est élargi —à l'époque des Cimmériens, par conséquent, approximativement au début du Ier millénaire a.n.è.— quand les Thraces-Cimmériens s'étaient établis en Crimée et sur le territoire se confinant à la rivière Kouban, nous pourrions dire que c'est la seconde édition de la patrie primitive des Thraces.

Les changements ultérieurs ont été mentionnés dans le chapitre IX-Le passage vers l'histoire.

Les périodes dans lesquelles les différents peuples se sont détachés du tronc commun indoeuropéen varient selon les auteurs. Les dates sont hypothétiques, approximatives (selon Troger-Smith, S. Feist et d'autres encore).

(33) A. A. Kocubinski, Le territoire de l'ancienne Lituanie dans "Journal Ministerstva narodnago prosvetzenia", 1897, Nr. 1, Janvier, p. 60 sq.

Vers l'année 2500 a.n.é. se sont les Indiens et les Iraniens qui se détachent. Entre 3000 et 2500, quelques tribus thraces partent pour l'Asie (les futurs Commériens). Au IIe millénaire, d'autres groupes thraces se déplacent vers le Sud des Balkans.

En 2.300 c'est la migration des Arméniens.
En 2.200-2.000 le départ des Indiens et des Iraniens.
Entre 2.000 et 1.500 c'est le tour des Tokhars de partir.

Entre 1.900 et 1.800, les Grecs s'installent sur leur territoire actuel.

Entre 1.800 et 1.500, les Italiotes s'établissent en Italie et les Celtes se déplacent vers l'Ouest.

Vers l'année 1.200 a.n.é., a lieu l'émigration des Thracosphrygiens et des Mysiens vers l'Asie Mineure.

Vers le début de notre ère, l'unité balto-slave s'est faite.

A la fin du IIe siècle n.é., après que les Goths aient quitté l'embouchure de la Vistula, les Slaves occupent ce territoire.

Va Urma

HANS ULRICH RUDEL

l'unique détenteur de cette décoration exceptionnelle qui a couronné sa carrière d'homme d'armes et de combattant d'une cause qui est et reste aussi la nôtre.

Ses vertus militaires, son amour pour sa patrie, sa discipline consciencieuse et sa foi dans la justice de la croisade anticommuniste, font du Col. RUDEL un exemple exceptionnel parmi la légion de ceux qui parsèment la voie royale du nationalisme européen.

Après la guerre, désolé devant la voie prise par la nouvelle Allemagne, il part pour l'Argentine où, pendant plusieurs années, il met ses connaissances et son prestige au service de ce pays. Il a été l'un des conseillers les plus écoutés de Peron.

Homme de qualité, intègre et honnête, ce vaillant soldat du combat anti-bolchevique a bien mérité les honneurs et la fidélité de ses camarades, ainsi que le respect de ses ennemis de jadis. Aujourd'hui encore, lorsque les USA doivent tester un nouveau type d'avion de combat, le col. RUDEL est invité pour donner son avis.

Pour compléter son activité incessante, il a écrit un livre à fondement politique "TROTZDEM" (Pourtant) avec le sous-titre "Kriegs und Nachkriegszeit" (La période de guerre et de l'après-guerre), éditeur: Verlag K. W. Schütz KG, Prens Olendorf, 472 p.

Pour nous, combattants d'une même idée, la prestigieuse figure du col. RUDEL, avec son caractère sobre, indomptable et fier, constitue l'image de l'homme accompli dans la compréhension de sa destinée. Mais, en même temps, sa présence soutenue sur le front politique anti-communiste apporte pour la nouvelle génération le support moral de celui qui a connu de près le danger marxiste et l'a combattu avec toute l'ardeur de sa jeunesse. Son exemple d' alors doit stimuler la foi de ceux qui seront appelés un jour à reprendre le chemin de la fidélité et de la gloire. Ce serait la plus profonde satisfaction que l'on pourrait donner à ce grand héros, qui n'a jamais cessé son combat et qui est toujours prêt à accomplir son devoir.

CARPATII

"SCIENCE FICTION" ET FASCISME

par Basile Rutaskol de la Kaleone

A U premier abord cela peut paraître une bonne blague. Quel rapport pourrait-il exister entre le fascisme et un roman ou un film de science-fiction? Surtout s'il s'agit d'une action qui se passe dans un temps indéterminé et dans une galaxie à un milliard d'années lumière de notre pauvre terre hantée par tant de mauvais et peuplée par tant d'ambitieux insensés, tout juste capables de réduire les notions les plus claires à leur triste et stupide nomenclature de parti...

Et cependant, ce rapport existe bel et bien, écrit noir sur blanc dans la presse de gauche et repris, avec des nuances, par d'autres publications ne voulant pas perdre l'occasion d'en découdre aussi et une fois de plus avec "le cheval de bataille" de l'époque: LE FASCISME!

Mais, passons aux faits:

Un magnifique film d'anticipation "La Guerre des Etoiles" a battu tous les records par sa beauté, sa technique nouvelle, ses prises de vue et surtout par le fond profondément moral et chevaleresque, qui fait vibrer les gens avec les héros du film, emportés tous par les merveilleux d'un surnatuel qui intervient pour rétablir la justice et faire que le bien l'emporte sur le mal. Au fond, ce qu'on aurait dû voir et commenter à propos de ce film, c'était son côté "conte de fée" la manière de nos lointains descendants de l'an X mille. Tout y était. Le Bien et le Mal, la Princesse à délivrer, le Héros qui lutte loyalement, le Force Suprême qui donne son coup de pouce.

Mais, qu'à cela ne tienne! Un tel débordement de propriété morale, de force de sacrifice pour une cause juste, de lutte honnête contre l'emprise d'un régime totalitaire et impitoyable, le tout couronné par l'intervention de l'Invisible, ne pouvait que blesser le point de vue — hautement conditionné — des gens de la gauche. Pour eux, pour qu'un film soit considéré "bon", "beau", "exceptionnel", il doit illustrer les thèmes habituels de la révolution prolétarienne. Autrement, il n'est que pourriture bourgeoise ou... danger fasciste. Comment leur expliquer qu'ils font montre d'une mentalité obtuse et d'un manque d'objectivité pire encore!

Et puis, l'occasion était trop bonne pour qu'ils ne ressassent pas la millionième fois leur éternelle accusation contre la menace fasciste, qui est partout, s'insinue partout, survit partout...

Déjà au Festival de Deauville, où le film en cause avait soulevé l'enthousiasme de tous, les marxistoides de service l'avaient cloué au pilori dans l'intention de le rendre "inacceptable" pour les yeux et le cœur de ceux qui ont la chair de poule dès qu'on prononce le mot "fasciste". Depuis, la traînée de poudre a provoqué des incendies par ci par là, sans cependant apporter ce "non acceptation" général qui était le but final de la gauche.

Les gens, infiniment plus subtils que les robots-analystes du communisme international, ne se sont pas laissés

PE MĂRGINEA CARTILOR

LIVIU COMANEANU și LAZAR STANCU: România. Căldar manifestărilor folclorice. București, 1974, 326 p.

Cu toate că această carte R.S.R. — istă vrea să fie un ghid turistic pentru "veche și nouă dată" românească, cititorul se așteaptă totuși, dat fiind vorba, cum se mai precizează, de un "calendar folcloric", să găsească în ea ceva mai mult decât descrierea și explicația datinilor autentice situate în contextul lor calendaristic, așa cum acestea au fost cunoscute de toată lumea.

Această așteptare îndreptățită a celui interesat se dovedește însă zadarnică. Totul este aici răvășit, "transformat", făcut harcea-parcea. Datina cea veche românească este de fapt eliminată și substituită cu o "nouă dată" care nu este românească, cum se aruncă vorba aci, ea fiind a... partidului comunist. Merită într-adevăr a cunoaște cum se operează în R.S.R. un asemenea fals, cu toate că acest "ghid" nenorocit a fost publicat cam cu trei ani în urmă.

Mai întâi că toate sărbătorile de care sunt legate manifestările folclorice autentice au fost plasate arbitrar în timp, nu la datele lor știute, ci pe dominiile programate cu munca voluntară a artiștilor "amatori". Doar două dintre numeroasele date calendaristice fixe au avut cinstea de a fi menționate și nici acestea pe motivul cultivării tradițiilor vechi ale poporului. Una: 2 mai, zi de obicei liberă după parada de 1 mai, ostentativă, în fața lui Ceaușescu. Cea de a doua: 21 mai, dată ce vrea să amintească, deși aceasta nu se spune deschis, înființarea partidului comunist român (în 1921), ca și onomastica Elenei Ceaușescu. În consecință, nici vorba pe aci, niciieri, de Sfântul Gheorghe ca sărbătoare generală, cu datini pastorale, ci după cum s'ic el) doar de o oarecare "veche tradiție locală" a oierilor dela Novaci! Pentru datina jertfirii mielului cu prilejul acestei zile se folosește aici numai denumirea turco-ligănească "gurbanul", mai scind că acesta s'ic amintind de... cultivarea viei de vie! (Pentru aceasta există o altă dată în calendarul folcloric, cel adevărat.)

La fel, sărbătorile clasice care explică datinile sunt pe de-a-ntregul înăbușate: desigur... "perimate" în urma intervențiilor energice din partea partidului comunist. Acesta, chiar dacă nu duce amănuntele tot atât de vătătoare ca în Uniunea sovietică, gîte să procedese la "îmbrădirea" perită a tradițiilor religioase românești.

Nu există Crăciun, nu Ajun (cu colinde), nu... Anul Nou! Toate acestea sunt "comasale" în așa numitele "sărbători de iarnă", practicate cîcă, după cum se strecoară discret în paranteze, pe data de 30 decembrie; adică de "ziua republii".

Tărgul fecilorilor din Săcele (duminica a treia din iulie!), este numai așa... "denumit"... Sânt-Ris, de popor. Și alte zădărirări de acest fel, unele pentru a da uitării datinile vechi cunoscute tuturor, altele pentru a promova festivalul "tradițional" ale tovilor.

Devine clar, asadar, că cu atât mai puțin pot exista în acest calendar Paștele sau Jola Mare, Sf. Ioan de vară sau Sam-Zălenele cu culegerea plantelor medicinale (după străvechea experiență populară), etc. Nu-ți revii bine din aceste surprize, că rămasă de la dreptul uitat vîșd că au fost facute, dispărute și Rusalie, odată cu acestea și caracteristicile "Mogi" — "Tărgul Mogilor" — legați de această și sărbătorească, atât de apreciată la Români de pretutindeni, vestigiul Rosaliilor române, Impasul cauzat de jocul ritual al Călugărilor, practicat în popor obligatoriu de Rusalii și care totuși nu putea fi cu totul desființat, a fost înăbușat prin amplasarea acestui joc în luna ianuarie, sub denumirea de "Călugări" (la Deva); iar sub denumirea ceaaltă de "Călugăr românesc" este plasat în ultima duminică a lunii august (la Slatina — Olț). Aceasta e ca și când ai fixa, bunăoară, în luna septembrie sau noiembrie pe "Sonnwendfeier", sărbătoreala solstiului de vară în lumea germanică.

Iată câteva din denumirile noilor lor sărbători, multe introduse — inventate — cu numai câțiva ani în urmă, dar totuși intitulăte "tradiționale", cu care sunt substituite cele vechi, nedorite de partid: Hercules, Dionisiada, Popasul Romanilor, Povestea vorbel, Întălnire cu istoria, Zi bade cu fluteraș, etc.

Se dă și un rudimentar "dicționar de referințe" din care românul, germanul, englezul și francezul pot afla, fiecare în limba lui (textul cărții este repetat pe de-a-ntregul în aceste patru limbi) ce este ceea, de ex.: fus, palincă, turtă, pîmză și altele asemenea. La "indice de persoane" în număr de 30, găsim alături de prezentarea figurii lui Tudor Vladimirescu, lămurirea că o anume Ioana Zălatu este "interpretă de cântece oltenști".

Concluzia se impune de la sine. Turistul strein, invitat cu insistență la aceste "manifestări folclorice", va găsi o distracție agreabilă pentru el, poate, gîșdînd în felul său spectacolul pus în operă, unde, după cum bine șpune într-o altă ordine de idei o voce lucidă la București (Ecaterina Oproiu), sunt puse în roturi femei — cu maramă de într-o altă ordine de idei o voce lucidă la București (Ecaterina Oproiu), sunt puse în roturi femei — cu maramă de cută; unde deseamene "balerinii fac acrobatii sub cugme, învîrtesc bătele ca jonglierii... hălîind, hălîahîind, herodolind cît mai stilizat cu puțință...".

Continuând această idee, n'avem de spus alta decît că la rîndul său întregul calendar al manifestărilor folclorice este stilizat, mai mult: este denaturat în dimensiuni de neconceput și de neadmia. De aceea, specialistul — etnologul, folcloristul ș.a.m., apoi străinul în general, va rămîne din păcate dezinforma, cu totul dezorientat în materie de valori folclorice și etnografice românești. Ridicolul? Nu importa! Trebuie foliat, pe toate căile, folclorul cel "avansat", inspirat de sus. Încă o mistică, printre atâtea altele, trădătoare de neam cu premeditare.

S. GARLEANU

FARA PASAPORT PRIN U.R.S.S.

vol. II de Johann Urwich

Începînd din 1948 și pînă astăzi, s'au scris o seamă de cărți, fiecare din ele aducînd o lumină asupra situației din România. Primele, citîndu-le astăzi, ni se par jucări de copii. Celace se povestea în ele era doar antesala infernului. Infernul sau mai bine zis descrierea infernului, a venit mai tîrziu, cîci infernul a fost dela început, de la 23 August 1944. Cîci să nu se uite că dacă în 1945, 1946, 1947 mai erau partide, alegeri și rege și chiar unii compatrioți plecau cu burse la Paris, închisorile erau pline. Dar, cum aceștia erau "fasciști" și deci lăi merita soarta (i), pentru acei ce mai credeau că Churchill își va aminti de Maniu, situația era nu bună, dar în nici intrun caz excesiv de rea. Dovada e că unii nu aflaseră încă că Tara noastră se găsea sub ocupație sovietică.

Am citit toate cărțile ce au apărut, la timpul lor, mai puțin una, acela a lui Silviu Crăciunas pe care, cu toate eforturile, nu am putut să mi o procur.

Nenorocirea, marea nenorocire, este că burghezia noastră a fost totuși inconștientă. Tara noastră trăise în coasta moloșului rus de la Petru cel Mare și noi îl cunoșteam pe Ruși tot atât cît îl cunoșteam sau îl cunoșeam Francezii sau Spaniolii. Numai așa se explica succesul unei propagande de la diferitele posturi de radio înamice, care a făcut să se creadă că "Ruși s'au schimbat". Burghezi noștri au luat de capital frazele ridicole debitate de B.B.C. etc. Cînd și-au dat seama că fuseseră mințiți, era prea tîrziu. Și aceasta a fost posibil numai grație faptului că Românii nu-și cunoșteau vecinul de la Răsărit. Și e curios cu cîtă amărîciune constatăm astăzi că tot așa de puțin sau de loc, Occidentul îl cunoaște pe Ruși.

Intellectualitatea românească făcuse să fie cunoscute China, Japonia și, în special India, mai bine, mult mai bine decît Rușii sau Bulgaria. În treacă fă zis, lucrurile nu s'au schimbat nici aci. Intellectuali românii în exil își dau toate silințele să facă cunoscute Occidentului Japonia și budismul, India și yoghismul, ignorînd că în lumea acestor intelectuali este acela de a face cunoscute în lumea liberă Rusia, Rusia și în Rusia, țaristă sau comunistă.

Spuneam la început că s'au scris în exil multe cărți în care se puneau în lumină situația din România, că astăzi care se puneau în lumină situația din România, că astăzi aceste destăinări ni se par jucări de copii. Totuși, autorii acestor cărți arătau ce au văzut și trăit și puneau la îndemîna superintellectualilor noștri suficiente elemente pentru, cu relațiile lor, să determine un curent de simpatie pentru Tara noastră în acest Occident indiferent. Totuși, aceste cărți au trecut neobservate, nu au fost citite. Cel care manipula propaganda "in-

(Sulte pag. 33.)

Intre eminentele Cavaleriei române din ultimul secol, Colonel Alexandru Ion Cusa, generali Averescu, Bălă, Mareșalul Ion Antonescu, Radu Korne, Nicolae Rădescu, Vladimir Constantinescu a apărut și s'a remarcat, mai ales în timpul Crucadei împotriva comunismului, generalul de corp de armată, Claiik Gheorghe.

Implacabilul verdict al destinului, nu l-a dispensat de eternul sfârșit terestru și l-a chemat în sferile celeste, paradisul păcii. Inhumarea a avut loc în ziua de 9 Decembrie 1977, la cimitirul Belu, la vârsta de 92 de ani.

Portretul dispărutului este greu de schițat și nu se poate reda decât după activitatea sa.

De o talie înaltă, păr cărunt și abundent, nasul acvilin și o sveltă siluetă. Foarte pedant în lucrările de birou și studii și extrem de exigent la aplicațiile din teren.

Dotat cu vast spirit de organizare, cupiat cu un curaj al răspunderii. Își asuma orice abateri administrative, care după examinările forurilor competente, i se prezentau obiective felicitări. Cu riguroasă pretenții pentru ofițeri superiori, însă de o culantă toleranță față de cei inferiori. Specială solitudine pentru ofițeri și mai ales pentru trupă.

Pentru a etala fugitiv contribuția sa ofensivă, este suficient a cita recucerirea poziției Loavala cu Divizia 4-a Infanterie, trecerea Donului la Jslum și stăpânirea Orelui, după care a parcurs urmărirea din victorie în victorie până în regiunea Tebektenorow, poziție judicioasă fortificată și apărată de fanatici comunisti, la care au participat două școli militare și trupe rusești speciale. Privatizările materiale, lipsa apei pentru trupe și cai în luna August, atinseseră moralul învingătorilor în mod foarte serios, dar nu l-a disperat.

Vehementa atârtoare acțiunii și rezultatele obținute au fost special relevate de șeful suprem al armatei, mareșalul Ion Antonescu. De la comanda Diviziei 4 Infanterie, Generalul Claiik Gheorghe a fost mutat la comanda grupului de Cavalerie, după o scurtă permisiune în Tară.

Instalat la Warnicovakaja, Nord de Noworoslak, a rămas în Capul de pod Kuban până la evacuarea în Crimea.

A fost generalul român cu cel mai îndelungat stagiul pe frontul din Est și deși Mareșalul Antonescu l-a oferit Directoratul din Transnistria sau Consiliul de Patronaj, le-a refuzat, fiindcă era contra mentalității din interior.

Dumnezeu să-l odihnească cu cei dreptii!

Generațiile ce l-au apreciat și respectat, îi vor păstra aureolată memoria.

Major Ion BUMBACESCU

Basilie Rutsakol de la Kaleone.

"Science fiction" et fascisme

sés entortiller par la dialectique tirée par les cheveux de ceux qui veulent détruire ou annihiler tout ce qui n'entre pas dans leur optique. "La Guerre des Étoiles" a été bien accueillie, appréciée, admirée. Ce qui traduit une réaction très saine (et non dirigée) du grand public. Le film est en train de devenir le plus grand succès du cinéma de tous les temps.

Mais quel était l'argument massu des superbes analyses gauchistes pour déclarer le film "fasciste" et, en conséquence, lui faire perdre tout attrait aux yeux des masses? Ni plus, ni moins, que les accusations suivantes: ce film prêchait "le bon combat de la Force" (une force invisible et bonne) il faisait allusion à "une certaine mystique" et "au Bien" (en tant qu'élément suprême dans la vie sociale). De plus, il y avait un appel constant à la "loyauté", au "geste chevaleresque", au "sacrifice", à la "lutte contre une autorité dominante et impitoyable", au "patriotisme" même, ce qui touchait trop souvent et de trop près les thèmes chers au... fascisme.

Un tel "obscurantisme" chez les auteurs du film, ne pouvait que dévoiler un substratum d'idéologie fascisante, mis en oeuvre par la "société technico-capitaliste" dans l'intention bien arrêtée de créer la psychose du "bon fascisme", quand, en réalité —selon ces maîtres de la tricherie idéologique— la psychose qui doit régner n'est que celle du "danger fasciste".

Arrêtons là l'argumentation simpliste de la gauche: Non seulement elle cherche désespérément à trouver les traces du omniprésent dans un film l'action est rejetée à 20.000 ans dans l'avenir, mais elle s'efforce aussi de mélanger les notions et de provoquer une confusion totale entre le fascisme et le régime libéralo-capitaliste: si le fascisme constitue le danger, il ne faut pas oublier que c'est le régime démocratique qui le met en vedette. Tactique souvent employée par la gauche pour faire ressortir la connivence existant entre ces deux idéologies que rien ne rapproche au point de les voir "complices".

Mais là où les scribes marxistes ont un lapsus fatal, c'est lorsque, voulant donner le coup de grâce, ils assimilent implicitement les belles vertus des héros du film aux caractéristiques qui qualifient le fascisme. Sans le vouloir, ils confirment les attributs moraux et éthiques du "fascisme abhorré", attributs qui correspondent à l'IDEAL que chaque individu se fait de l'homme QU'IL VEUT ÊTRE: chevaleresque, patriote, prêt au sacrifice, bon, pur, croyant.

Par contre-coup, il en résulte que ces caractéristiques ne font pas partie de l'image réelle du militant gauchiste. Il est autre, c'est-à-dire CONTRAIRE À CES ATTRIBUTS, parce qu'il ne peut en aucun cas avoir les mêmes caractéristiques que le fasciste. Ce serait pour lui une déchéance atroce!

Dans ce cas, il ne peut se parer que des qualificatifs diamétralement opposés pour faire vraiment figure d'"antifasciste". Nous laissons au lecteur le plaisir de "constituer" l'image succulente de ce militant qui ne veut être ni chevaleresque, ni patriote, ni bon, ni pur, ni prêt au sacrifice, ni croyant.

Qu'en reste-t-il?

Une pauvre créature, sans âme et sans conscience, vulgaire et méchante, conditionnée, massifiée, abrutie tout autant que les personnages du film qui incarnaient les supports du Mal et qui ont certainement provoqué la joie et éveillé la sympathie des illustres confrères qui ont débité tant d'insanités contre ce chef-d'oeuvre de la science-fiction!

U.R.S.S.". Primul a apărut acum aproape un an, și... Câte minute l-au dedicat posturile de radio? Câte pagini de prețuire, ca să nu zic de admirație și cartea lui Urwich ca și acela a regretatului Ion Cărbă merită admirație-au scris în publicatiile exilului? Ce s'a scris în "Limite" despre cartea Neamului Johann Urwich? Natural, Urwich se declară anticomunist decât l-a născut mlașca și o dovedește cu faptele lui, el nu a trăit experiența comunistă, nu este un deceptat și nu este adept al unui comunism cu fața umană. El spune clar: am fost și sunt anticomunist. Deci, cum să intre în grațiile "Europei Libere"? Grațiile sunt rezervate acelor ce se declară adepți ai unui al comunism, acelor care când sunt întrebați ce sunt, răspund: Păi nici eu nu mai știu.

Nu-l cunosc personal pe Johann. Îl cunosc numai din cărțile lui Cărbă primul volum, am văzut că avea coperta albastră. Nu am dat importanță. Al doilea are coperta galbenă. Am înțeles. Al treilea va avea coperta roșie, adică toate trei vor forma tricolorul românesc... Trei culori cunosc pe lume... Culorile și cântecul ni le amintesc pe Neamul Johann Urwich. Dacă ar fi făcut această un Română, fără Neam, ar fi fost vorba de un Neam, forțat gust indolent. Venind din partea unui Neam, forțat cu emoția. Ca și Raul Rubel, Urwich își tipărește cărțile cu bănușii lui. Rubel îl avea în Bancă, Urwich îl scoate muncind, el și soția lui, și îndatorată dușă. Și căți sunt Români care au citit cărțile lui Urwich? Căți au auzit de ele? Și, mai ales căți, au cumpărat această carte pentru ca Neamul să poată scoate mai curând volumul trei și să apetească muncind mai puțin? Dar de unde a'o știe unii Români? Unele publicații —și, curios, scoase cu bani unui legionar—dedică numere întregi comunismului cu fața umană, și acesta la parte la întruniri anarhiste cu bani lui "Free Europe"! Și, sunt un incorigibil turburător al armoniei exilului!

Despre primul volum am scris în alt număr al revistei noastre. Am ajuns la ultima pagină a volumului II. Am închis cartea. M'am cutremurat. Câtă suferință umană închid paginile acestei cărți! Autorul? Un Neam născut în România. Neapărat de țara în care se născuse; expulzat. Și ei rămâne Română... Română... Să se citească paginile în care se vorbește de sărbătorirea Paștilor românești în lagărul de la Iava. Undeva pe la Cercul Polar. Nu la Paris, cu burse. Sărbătorirea ortodoxă, inițiată și dusă la bun sfârșit de un catolic, evanghelist sau reformist sau mai știu eu ce, căci nu știu care e ortodoxă. Dar Neamul Urwich. Dar oricum, sigur nu e ortodoxă. Dar Neamul Urwich, neortodox, a voit să sărbătorească un Paște ortodox la Cercul Polar. Și s'a cântat la Cercul Polar Hristos a Iovial pe românește, nu pe nemțește. S'a cutremurat lagărul de oșanții de la Cercul Polar în notele lui Hristos a Iovial pe românește. Pre limba valahă! Sărbătoare și cântec inițiate de un Neam pe care Valahii îl repudiaseră, dar care se încapățănase să rămână ce-a simțit că a fost totdeauna: Valah! Apăsă.

Lui Johann Urwich îi mulțumesc că m'a făcut cu cartea lui, să mă simt încă odată mândru că sunt Valah.

N. S. G.

NOTE CU LEXIC POTOLIT

● Cu Aurel Marin am fost coleg la Școala Militară din Dealul Spirei. Nu a vorba de un pseudonim, acesta îl era numele. Își făcuse sublocotenent și-a ales garnizoana Brașov. Acolo l-a cunoscut pe Ștefan Baciu, etc. Ca și Fomea a fost și el membru al Societății Scriitorilor Români, a publicat două sau trei plachete și a colaborat la revistele însemnate de pe acele vremuri.

La Sebastopol, Aurel Marin este făcut motorot de un proiectil de artilerie. Berbojnicul dau un atac și Români și ALIAȚII lor Germani sunt respinși. Câmpul era plin de cadavre și trupuri sfărțate. Mongolii cereau fiecare trup și dacă mai mîșca, înfingeau baloneta. Trupul lui Aurel Marin era o masă informă. Mongolii a considerat că e inutil să mai facă un efort pentru a înfige baloneta. După câteva ore, Germanii și ALIAȚII lor Români dau un contrast și

restabilesc situația. Sanitarii examinează trupurile înășerate și, minune, Aurel Marin nu era mort: îi bătea inima. L-au transportat în grabă și la Viena medicii au făcut o altă minune: l-au refăcut om.

Vindecat, Aurel Marin a făcut Școala de Război. Ca ofiter de Stat Major, era șef al biroului de operații al brigăzii comandată de generalul Constantin Teneșcu. Eu eram pe linia I-a, în aceeași brigadă. Aurel Marin la biroul lui, câțiva kilometri mai înapoi. Și Aurel Marin venea des să mă vadă. Stăteam amândoi întinși pe iarbă, pe o colină, și priveam la Ruginoasa, unde, pe acele vremuri, mai erau oșmentele, domitorului țărănilor: Cusa Vodă.

Și într-o dimineață, la telefon, mi s'a spus că Aurel Marin a murit. De la Sebastopol rămăsese cu o afecțiune renală și trebuia să facă des injecții.

A murit dintr-o asemenea infecție. O fi murit din cauza medicamentului vechiu, din nepriceperea sanitarului? Pe acele vremuri nu mai era timp pentru asemenea anchete.

Cunoșteam activitatea celor dela Brașov, cunoșteam pe Chirnoagă, pe Aurel Marin și pe Ștefan Baciu. Acesta din urmă îl cunoșteam numai posibil. Ștefan Baciu a fost, indiscutabil, un mare poet. Și în lumea liberă, Ștefan Baciu a scris minunate poezii. Acuma? Mai puțin. Își aprinde o țigară, își pune o hârtie dinainte, creionul și... poesia e gata înainte de a se termina țigara. Și e plăcut.

Dar aceasta e secundar. Pe Aurel Marin l-am întâlnit în ultimele lui săptămâni de viață. Așa îl voi să-l întâlnesc și pe Ștefan Baciu. Dar aceasta era imposibil: Ștefan Baciu nu a fost pe acolo!!!

NOTE CU LEXIC POTOLIT

• Nu mi-a plăcut în serialul meu să introduc chestii personale sau familiale. Pentru înțelegerea celor ce vor urma, mă văd nevoit să fac o excepție. În satul din Moldova, printre răzeșii mei, este o credință, că numele cuiva influențează asupra felului lui de a fi. Conform obiceiului, trebuia să fiu botezat de un alt răzeș, care cununea pe părinții mei. Se chema Neculai Blăniță. Era un fel de culac. Și acest culac, din fire era cam... arțagos. Dar avea un băiat, ajuns mai târziu învățător, care se chema Costică. Acesta era blajin cum nu se mai poate: palne caldă. Dacă îl călca cineva pe bățură, el era cel care cerea iertare. Nașul, Neculai Blăniță, ieri lăsa brăul țigă, așteptând să-l călce cineva.

Părinții mei voiau să-mi pună numele Costică, ca să fiu blajin. Dar culacul și-a impus numele și m-au botezat Neculai. Până la sfârșitul vieții, murit în vârstă de 83 de ani în 1965 și am aflat-o numai în 1976-tatăl meu a fost convins că firea mea, puțintel neblajină, se datorește faptului că m'am chemat Neculai și nu Costică. De multe ori mă gândesc că poate avea dreptate.

Acesta mi-a venit în minte în legătură cu di Virgil Ieruncă. Dacă și-a ales drept pseudonim, numele acestei pasări pe care Dimitrie Cantemir o numește proastă și surdă. Am spus în altă parte că în nici un caz, adoptându-l numele, nu l-a adoptat și aceste defecte, disparatul pasării. Căci dacă este foarte deștept și aude foarte bine. Dar din textul lui Cantemir, reiese că Ierunca este lipsită de instinctul de conservare. Căci ce altceva ar putea denota faptul că, imitând pe alții, di Ierunca a început să-și publice jurnale? Nu putea aștepta să-și publice jurnale după moarte? Căci jurnalele di Ierunca e un delectu. Îl aștept urmarea cum în adolescență așteptam urmarea la romanele ce apăreau în fascicule. Și încă ceva: dacă citește numai cărți de filosofie. Dacă ar fi citit și istorie, dacă ar fi citit pe Dimitrie Cantemir, ar fi evitat... Ierunca.

Și încă un defect al di Ierunca: n-a făcut războiul. Cine l-a făcut, ție că trebuiesc evitate câmpurile minate. Ori di Ierunca intră în ele ca... Ierunca. Și dintre toate, parcă ar fi un făcut, alege mina cea mai mare.

• Mi-am propus ca vreme îndelungată să nu ating teme politice. Dar cum să resist tentației dacă di Ierunca atinge o temă politică într-o revistă atât de pretențioasă ca Ethos? Căci lată ce citim la p. 227. "C. Vîșolanu a ținut o conferință de presă în care a exclamat inspirat: "D. Hrusciov cere dreptul la autodeterminare pentru Poughloun-este și refuza acest drept revendicat de acei țări europene". Intrădevar, teribil de inspirat C. Vîșolanu! Nimeni de la Traian și Decabal și până în zilele noastre, nu a mai avut un asemenea moment de transcendentală inspirație. Și mai departe: "Într-o paranteză trebuie să notez că nedreptate se face, printre citoritori (?) din exil, lui C. Vîșolanu care face absolut totul (?) pentru a spăra în fața statelor foruri internaționale inspirat desigur ca și în cazul Poughloun, nevoile nemurimur subjugate din Rășrit". Vest di Ierunca

dacă citești numai pe Michaux! Păi în exil s'a dezbătut cu lux de amănunte cazul "Fondului Național", administrat de C. Vîșolanu. Era un fond substanțial. Se pare că, spre sfârșit, din firimiturile acestui fond, Vîșolanu dădea să scape ceva (repet, din firimituri) și filosofilor care colaborau la publicațiile P. N. T. (cazul Amărieu, etc.). Și recunoaștem că a fost ceva. Pe vremea la Paris, reprezentant în Franța a lui Vîșolanu, V. Veniamin, a trimis pe un fost coleg al di Ierunca, C. Vâlceanu, să vândă portocale, atunci când a cerut o firimitură din fond. Dacă di Ierunca ar fi fost puțin din domeniul filosofic, ar fi știut că generalul Rădescu a făcut un proces în regulă în Kieveț și l-a pierdut nu pentru că nu ar fi avut dreptate ci pentru că nu era un "avant droit".

Acum se vorbește de formarea nu a unui ci a două comitete. În calitate de purtător de cuvânt al "protestului național", mă întreb care ar fi misiunea acestui nou comitet? Pe a primului a înțeles-o toată lumea: să consume fondul național. Și toată lumea e de acord că și-a îndeplinit misiunea perfect. Dar al doilea comitet ce misionare ar putea avea, dacă nu mai există un fond nici măcar în perspectivă?... Sau?...

• "Nu sunt probabil hărăzit multă vreme împăcării. Tocmai mă pregăteam să mă culc și ca deobicei, răsfoiam câteva publicații literare din țară, primite recent. Pe pagina 1-a, sus, în dreapta a "Contemporanului" din 29 Aprilie, în josul articolului o semnătură care mă înghețase: Lucian Blaga. Când scriu aceste rânduri impleticite, impleticite și de uimire și de revoltă, e ora patru dimineața. Ce noapte, sau mai bine spus, ce dimineață albă! Așa dar au reușit să-l scoată din mușenia lui de lebădă și de legendă și pe Lucian Blaga. Textul său intitulat "Probleme și perspective literare", căzînt, e torturat-fără orizont nief stil-colește alogauan pe măsura posibilului; dar cu atât mai bine se vede pistolul imaginat în inchiștorul de serviciu îndreptat în ceașca nobiliei victime".

Rândurile acestea sunt scrise de di Virgil Ierunca și publicate în "Ethos" 2, 223. Și sunt total de acord cu di Ierunca.

Și tot în acest număr din "Ethos", p. 368, îl găsim pe Tănase Uscatlu la "Antologia ruginii". Totul logic. Dar intervine logica. Din informațiile mele (așa dori să fie neadevărate), di Mircea Eliade a publicat în România, ca contract, unele din romanele sale. Fără pistol în ceașcă și nici măcar cu acuza unei situații materiale precare, cu acuza spectrului foamei. Atunci ce l-a îndemnat pe Mircea Eliade să semneze contractul? Dorința de a fi... cel mai mare? Suferă adică de aceiași boală ca și Uscatlu? Dar informațiile mele spun (unele) că și-a luat viza pentru București dar, ajuns la Roma, s'a răzgândit. Alte informații spun că a fost în Tară dar, mai inteligent decât Uscatlu, a cocolit... fotografat.

Repet, așa dori ca informațiile mele să fie false, deci prima, adică acela relativă la publicarea cu contract, a unor romane ale di Ierunca la Bucu-

rești, are 999 la mie, gansa să fie ade-vărată. În acest caz ce gândește di Ierunca? Normal ar fi ca în numărul 3 al revistei "Ethos", la "Antologia ruginii", să-l găsim și pe di Mircea Eliade. În caz contrar, și pe bună dreptate, Tănase Uscatlu are dreptul să protesteze. Sau între cazul Uscatlu și Mircea Eliade, este vreo diferență? Care?

Sigur di Ierunca, ca deobicei, va strânge din umeri cu dispreț. Perfect. Dar întrebarea rămâne.

• În "Destin" din anul 1966, Tănase Uscatlu, făcând o recenzie la cărțile di St. Georgescu Olenin, spune: "Venit în timpul din urmă în câmpul literelor...". Deci di Olenin a venit în timpul din urmă în câmpul literelor... Un boboc! Și Uscatlu, natural, maeștru.

Și lată ce citim în revista "Cronica", anul II, 53-54, 20 Februar 1916: "În "Cronica" și-a tipărit primele încercări d. Olenin, pseudonim sub care îl așeză uniformă un distins și bine înzestrat ofițer". Rândurile acestea le semnează Tudor Argeșel care era directorul revistei. Direcția literară o avea Gala Galaction. Numărul 53-54, număr dublu, sărbătorește împlinirea anului de la apariția revistei. În acest număr sărbătorește, publicau colaboratorii ce formau grupul revistei, adică: Tudor Argeșel, Gala Galaction, V. Demetriu, Horia Botea, Dem. Theodorescu, M. Sevastos, M. Sărajanu, Dragos Protopenescu, Adrian Maniu, Alern-Iasi, I. C. Visarion, adică bobocul lui Tănase Uscatlu, și nu numai atât, în acest număr sărbătorește se dă și fotografiile tuturor celor citiți mai sus, adică a colaboratorilor de bază. Numărul este ilustrat de F. Sîrsto și Rodica Maniu.

În articolul intitulat "Un an", Argeșel vorbește de fiecare din acești colaboratori, dedicând di lui Olenin, rândurile citate. Și, în afară de acest, revista, spune Tudor Argeșel, mai avea vreo 40 de colaboratori ocazionali. O fi figurat printre aceștia și maestrul Tănase Uscatlu? Argeșel nu ne lămurește. În orice caz, Uscatlu s'a împiedicat încăodată în cobilă.

• Un cititor ne scrie că l-a impresionat profund desenul din no. 2 reprezentând calul unui călăreș, și reproduces de noi din stăru românesc "Bundardul". Ne întrebă cine e autorul, fiind convins că e unul din marile noștri pictori din exil. "Atâtă tristețe se degajă din atitudinea acestui cal, lucru pe care desigur numai un mare pictor ar fi putut s'o redea", ne scrie cititorul nostru.

Imi pare rău iubite cititor că va trebui să te deziluzionez. Dar înainte de a-ți răspunde la întrebare, mă văd silit să fac o digresie. Acum vreo 30 și ceva de ani, după capitularea germană, mă găseam în târgul austriac Bischofshofen, unde am rămas câteva luni. Mă duceam des în cimitirul târgului, impresionat de cultul morților, cultul dus până la extrem de acest huiț popor german. O tăcere, o curățenie impresionantă. Sute de cruce simbolice, cu un text stereotip: Johann Moritz, mort pentru Patrie, etc. Erau doar crucile. Turpurile erau undeva, prin toată lumea. Obiectivul comun: Patria!

Dar era și o parte a cimitirului în

care odihneau cei morți acasă la ei, și am găsit un monument funerar care m'a impresionat: murise soțul, monumentul îl ridicase soția. Și erau acolo doi porumbel albi: porumbelul mort, alături porumbelul, cu aripile lăstate, cu o tristețe înfinită ce se degajă din atitudine. Mă duceam des să văd acest monument funerar. Autorul? Desigur... pietrarul din târgul Bischofshofen. Mi-am amintit de porumbel și porumbiță văzând desenul din Stindardul și mi l-a amintit scrisoarea de la desenul din Stindardul nu are semănări. Banuiesc că e... pietrarul din Bischofshofen, adică un român cu puțintel înclinare la desen, cu un suflet răvășit de năpasta abătută asupra Neamului. Tristețe din atitudinea calului? A scoo din tristețe sufletului lui, din tristețe imensă a Neamului. Un mare pictor al exilului? Hotărât nu, iubite cititor. Dacă desenul ar fi fost opera unuia dintre ei, atunci ar fi constat din trei linii curbe și două puncte și dedesubt di Emilian ar fi trebuit să pună cuvântul iapă, pentru că cititorul s'a înțelegea că e vorba de Dahlia, iapă nefericită a călărașului Băcanu.

• "Horia Stamatu îmi trimite un rimos ciciu de douăsprezece poeme". Cu acest priel mă roagă să primesc în case poeme "admirabile", "o revelație" de Paul Miron. (Tot în Ethos și tot de di Ierunca). Dar, meren în Ethos, 2, p. 368, la rubrica "Alți Români deplasați" care e o continuare a acea intitulată "Antologia ruginii", găsim numele Miron Paul. Dacă nu e vorba de o confuzie de nume, însemnează că di Horia Stamatu a călcat din nou cu stângul, adică grecește.

• S'a spus că poeții sunt profetii. Și de moment ce s'a spus, așa trebuie să fie. Numai că în exilul românesc care e cel mai puțin numeros, sunt prea mulți poeți. Pot să pariez că în foarte scurt timp pot procura o listă de 200 de poeți români al exilului. În această cifră intră numai cei care au publicat cărți, plachete sau numai poeme. Dacă l-am adăoga pe cel care

vor publica în curând, am aduoga la o cifră considerabilă. Adică un profet, un neprofet, sau, fiecare îns cu profetul lui.

Acuma, pentru omul de rând, profetul, pe lângă altele, trebuie să fie și un ascet, să se hrănească cu ierburii, etc., etc. Și în plus, profetii, după proastă părere a omului de rând, trebuie să vorbească pe înțelesul tuturor. Ori poetoprofeti noștri vorbesc păstruie, neprofetii noștri mai cîțesc, pe urmă n-oi înțeleg. Dar nici poetprofetii nu se cîțesc între ei și poetprofetii nu prezintă nici un interes. Neprofetii au văzut că profetii se laudă între ei la reviste, au fost impresionați la început, dar la sfârșit au prins amecheria: profetii se laudă între ei, fără să se cîțescă.

Spuneam că numărul celor care vor publica în curând, e mai mare decât s'ar închipui. Exilul a fost total surprins când într-o bună zi Tănase Uscatlu care publicase vreo 50 de broșuri, a apărut pe piață și cu un volum de versuri. Rămășagul pe care și-l fac acuma neprofetii este: în curând Maestrul Eliade va publica un volum de versuri, iar Tănase Uscatlu o pleasă de teatru. Dar dacă Tănase Uscatlu a apărut cu versurile, a făcut-o pentru a intra, în rândurile profetilor. Numai că însul de rând, cum am spus, îl imaginează pe profet ca pe un ascet, slab, ascet. Și mare a fost surpriza acestui îns de rând când a văzut apărând în România Literară de la București câteva "poeme". Însote de poza profetului Tănase Uscatlu. Probabil numitul și-a publicat poemele în zina revistă de la București pentru motivul că nici una din publicațiile exilului nu dau și poza profetului și Uscatlu voia ca însul de rând să-l cunoască și mura. Și zău îns a constatat, citind revistă din RSR, că Tănase e un om rotofel, cu un obraz de cetățean bine hrănit. Bineînțeles e vorba de un cetățean bine hrănit din Occident, nu din RSR, unde guvernul are grijă ca profetii să păstreze linia ascetică.

N. S. G.

ECOURI

• Am reproduces din Revista "Miron" o poezie semnată George Fonea. La sfârșitul ei, redactorul revistei, di Ștefan Munteanu, pune o notă: 1912-1934. Ar însemna că George Fonea a murit în 1934. Ori pe Fonea l-am întâlnit în vara anului 1943 pe personul Gării de Nord din București.

George Fonea a fost ofițer activ în arma Infanteriei. A fost membru al Societății Scriitorilor Români, a publicat două sau trei plachete de versuri și a colaborat la cele mai importante reviste ale vremii. Când a izbucnit războiul poetul George Fonea nu a stat să se aculeze pe undeva la vîștoare, ci a mers pe undeva la sfîșit activ, ci pentru că așa credea că trebuie să facă și el și toți Români care și iubeau Tară și care înțelegeau că acolo la Răsărit e dușmanul de moarte.

L-am văzut deci ultima dată în vara anului 1943, pe personul Gării de Nord. Fusesse într-un scurt concediu și acum se întorcea acolo unde era convins că-l este locul: pe câmpul de bătălie. În stăa acela era vesel, parca s'ar

fi dus la nuntă. "Vino dragă acolo căt mai repede, aici acolo se respiră aer pur. Aici, căt am fost în concediu, am crezut că mă înăbuș atmosfera defetistă".

Pe George Fonea îl înăbușea atmosfera defetistă de la București. Oare dintre bălăgoși "resistenți" din exil, nu se simte himeni visat? Nu e nimeni pe aici care să se descopere printre cei ce creiau "atmosfera defetistă".

De Fonea am auzit că ar fi căzut prizonier, că acolo în lagărele morții a avut o atitudine agresivă, și că s'ar fi întors în Tară după călția an de prizonierat. Cine știe? Poate a fost o victimă a "armistitiului". Nu am auzit că l-a publicat vreo poezie în revistă "Anticristului". Sau poate a căzut pe undeva prin stepele rusești. Nu am mai aflat cum apuneam, nimic sigur de poetul George Fonea. Sigur e doar că Fonea a luptat contra dușmanului nostru de moarte, și că, după un concediu scurt, pleca din nou pe câmpul de bătălie, vesel pentru că scăpa de atmosfera defetistă din București, atmosfera la crearea căreia au contribuit în special cei de la "Timpu", "Ecoul", etc.

• Spuneam că George Fonea a fost un ofițer activ care, în timpul

liber, scria și poezii. Dar nu a fost singurul. Pe unii l-am găsit poemetii în mai multe rînduri, de Ștefan Băciu, Au aflat cititorii că Aurel Marin și Mihail Chirnoagă (fratele generalului Platon Chirnoagă) au colaborat cu di Băciu la scoaterea revistei "Frize" din Brașov, etc. Cum scotească cititorii di Băciu ar voi să cunoască și alte date asupra celor doi ofițeri scriitori, de exemplu ce au făcut în timpul războiului, și cum se pare, di Băciu nu posedă aceste date, imi voi permite eu, cu toată modestia, să încerc a umple aceste lacune.

Chirnoagă a făcut liceul militar la Iași, după care a legitim ofițer de infanterie. A fost ofițer de vanatori de munte la Brașov, unde a cunoscut pe di Băciu și pe Aurel Marin și, așa cum a scris di Băciu, au scos împreună revista "Frize". După călția an, Chirnoagă se mută la liceul militar din Iași și se înscrie la Facultatea de Litere din Cetatea Moldovei. Acolo a fost remarcat de George Călinescu, care voia să creeze o pepinieră de critici. Călinescu scotea atunci la Iași revista "Jurnalul Literar" și afirma că de la găsă patru viitori critici de talie. Aceștia erau Chirnoagă, Eugen Coșeriu care dacă nu mă înșel se găsește și el pe undeva în lumea liberă, un al treilea pe care nu mi-l mai amintesc, și însfăși Alexandru Piru, actual profesor universitar și, singurul dintre cei patru, care a urmat pe "maestru" până în pînzele albe și a tras toate foloasele acestei atitudini.

Chirnoagă s'a desprins repede de "maestru" și, când a venit războiul, a plecat acolo unde îl chema datoria. Într-o noapte a călcat pe o mină, a fost grav rănit și, însfăși, s'a vindecat, rămânând fără un picior. În București, a devenit criticul stăruil "Viața" pe care-l conducea Liviu Rebreanu. Avea acolo o pagină a se, dirijată de el, în care dezbătea probleme de cultură și dădea spațiu literar poezii sau prozatori. Anticomunisti desigur, celăști comunistii, îi găseau anul în "Ecoul", cu sprîlunul unor teribile rezistențe, așa cum ei înșuși au recunoscut-o în scria.

În preajma lui 23 August, Rebreanu a vîndut "Viața" unui grup în fruntea căruia se găsea un oarecare Panait, din Bărlad, fost euzist înfocat care fusese cîștigat de sirenele roșii. Panaita a fost desigur înghițit de avalanșă, căci nu am mai auzit de el. Chirnoagă s'a retras. Trăia greu, dintr-o pensie de miserie și, într-o noapte, din cauza pierderii lipse, a fost călcat de un tranvai. Așa a murit Mihail Chirnoagă. Felul cum a murit l-am aflat la Paris, de la fratele scriitorului, generalul Platon Chirnoagă.

N. S. G.

• Sub titlul "Un episod al luptei între comunism și creștinism" a apărut în gazeta "El pensamiento navarro" de Duminică 4 Decembrie 1977, următorul articol:

COMUNITATEA ROMANEASCA DIN PARIS TRIUNFA CONTRA PRESIUNILOR GUVERNULUI COMUNIST DIN BUCURESTI

În Paris a apărut recent o carte intitulată "La Riposte" în care autorul, Jean Miloe, relatează cu toate detaliile și documentele, diversele episoade ale răspunsului comunității românești emigrate în Franța, atacurilor guvernului din București contra

Bisericii ortodoxe românești din Paris.

O "affaire" spinosă, al cărei studiu ar interesa fără îndoială pe juristi, dar care este, deasemenea foarte instructivă pentru toți acei care se ocupă cu pregătirea armelor cele mai potrivite pentru a răspunde cum se cuvine atacurilor guvernelor marxiste contra refugiaților politici în țările libere.

În această "affaire" există o rețea complicată în care intervin prestatunile politice, complicități nevoștile, discuții de drept canonic, trădări și calomnii ale emisarilor, prietenii sau colaboratori ai guvernului de la București.

Biserica românească de la Paris este administrată de o "Asociație pentru practica cultului ortodox românesc", care, de acord cu legislația franceză, are dreptul de a ocupa și a folosi locurile de cult și dependențele sale.

Ambasada republicii populare române afirmă că aceste locuri aparțin statului român și că trebuie administrate de preoți numiți de el, de acord cu patriarhia din București, controlată de guvern. Superiorul bisericii, arhimandritul mitrofor Vasile Boideanu, susține că având în vedere că Patriarhia nu se bucură de libertate și activitate sub presiunea guvernului comunist, nu poate recunoaște drept valide deciziile ei și de aceea s'a așezat în mod provizoriu sub jurisdicția Sfântului Sinod din New York, președat de Eminența sa mitropolitul Filaret, care administrează biserica rusească a emigrației.

Dugmanii Părintelui Boideanu, dirijați fără îndoială de reprezentanții comunisti, au organizat o acțiune propagandistică, pentru a-l discredita. Îi prezentau drept un "nazi criminal de război" și cereau extrădarea și darea pe mâna justiției române. Părintele Boideanu făcuse parte din Garda de Fier a lui Codreanu, ca majoritatea preoților români prin anul 1930, dar nu a participat niciodată în acțiuni considerate pedepsibile, chiar privite prin optica învingătorilor acestui război, care au creat un nou delict, acel al "crimelor de război".

În fața calomniilor făcute publice, Părintele Boideanu, vechind în special asupra bunului nume al comunității, și temându-se că această campanie s'ar putea repercuta asupra situației Bisericii față de guvernul francez, a încercat acțiuni contra calomniatorilor. În proces au intervenit mulți martori, între ei și câțiva rabini, doi preoți catolici (spre rușinea noastră) contra preotului calomniat, Liga contra rasismului și antisemitismului etc. În realitate, acest șpinos proces, era procesul Gărzii de Fier. Spre onoare autorităților judecătorești franceze și al avocaților Părintelui Boideanu, sfârșitul acestui proces a

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE
ACȚIUNE ROMANEASCA IN EXIL
APARE ODATA LA DOUA LUNI

SUB ÎNDRUMAREA UNUI COMITET
DE REDACȚIE

★

Redacția și Administrația:
Calle Conde de Peñaalver, 82, 4.
Telef. 402 11 01 - MADRID-6

Correspondența:
Apartado 9.283 - MADRID (Empatia)

★

Abonamente:

Annual ..... 20 \$ USA
De sustinere ..... 40 \$ USA
Expedierea Avion plus. 5 \$ USA

REDACTIONALE

Cu numărul 7 din Decembrie-Ianuarie 1978 am intrat în anul XXIII de existență a revistei "Carpații" și în al doilea dela reparația ei în noul format.

Numărul prezintă este al doilea din noul an de abonament, astfel că ne îngăduim a reaminti sprîjitorilor și cititorilor noștri necesitatea urgentă de a se pune la curent cu plata abonamentului pe anul expirat și pe anul în curs, trimițând la redacție costul

de 20 \$ USA, expedite obişnuită sau 25 \$ USA expedite prin avion.

Nu preocupă acest minimal efort care, adăugat la eforturile noastre, asigură viața și regularitatea apariției la fiecare două luni.

Prin câștigarea de noi abonați și sprîjitori, acțiune ce ne îngăduim a vă ruga să întreprindeți în cercurile cunoscutorilor Dvoastră, am putea ajunge curând la o apariție regulată și chiar lunară.

CARTI, REVISTE, PUBLICATII PRIMITE LA REDACȚIE

- Aufzeichnungen über die Rumänen, Excerpthefte, von Karl Marx, mit einer Einführung von Pamfil Selcuar, Olzag Verlag, München, Wien.
- În curtea Dionis, nuvele de Mircea Eliade.
- Tălmăcirii din litrica Amerindiană, de Nicolae Novac, Col. Apodifia.
- Tara și Exilul, Dir. Gh. Costea.
- Candela, Montreal-Canada, Dir. Pr. P. Popescu.
- Calendarul Bisericii Ortodoxe române "Buna Vestire" din Montreal.
- Exilul Solidar, Dir. Petre Mihail.
- Vatra, Dir. Petre Valimireanu.
- Cuvântul Românesc, Dir. Gh. Balașu.
- Buletinul Asociației Românilor din Köln, Dir. A. Macarie.
- Micro Magazin, Dir. Marius Ligi.
- Catoacombes, Dir. Sergiu Grom.
- Der Donauschwabe, Red. Fr. Schutack.
- Dreptatea, Dir. D. Mihovan.
- Boian News Service, Dir. G. Boian.
- Porunca Vremii, Dir. G. Boian.
- Tribuna, Dir. G. Boian.
- România Democrată, Dir. J. Făget.

J. G.

NOTA: Cartea "La riposte" poate fi cerută autorului, J. Miloe, Eglise roumaine, 9, rue Jean de Beaulvais, Paris V, (Prețul, după bunăvoință, ca donativ).

EPIGRAMA

În «Limite» îmi place enorm,
Să citesc, ca să adorm.

Totul ce scrie Monica,

Despre toate și nimica.

Lui ION RATIU

În Țară, unchiul era valdizt
Și'n exil, nepotul este manist!
Chestia însă-i, măi vere,
Când... venim la putere?

I. BRAILEANU

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut:

ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I, II și IV	15 \$ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu, vol II	4 \$ USA
Vol I, legat	15 \$ USA
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu	8 \$ USA
POVESTI, de Ion Creangă, legat și bogat ilustrat	20 \$ USA
DACIA, de Vasile Părvan	3 \$ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga	3 \$ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC ȘI NATIONAL-TARANESC, de Pamfil Selcuar, vol I, II	12 \$ USA
ISTORIA POLITICA ȘI MILITARA A RĂZBOIULUI ROMÂNIEI CONTRA RUȘIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoagă	8 \$ USA
KARL MARX: ÎNSEMĂNĂRI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Selcuar	8 \$ USA
ȘTEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur	8 \$ USA
ISTORIA DACIEI ȘI CONTINUITATEA DACOROMÂNĂ, de General Platon Chirnoagă	8 \$ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Brădescu	5 \$ USA
POVESTI FĂRĂ ȚARĂ, nuvele, de Faust Brădescu, N. Novac și N. S. Govora	5 \$ USA
UNIUNEA NAȚIONALĂ ÎN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Selcuar	3 \$ USA
DICTIONAR ROMÂN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică, legat pânză	4 \$ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manollescu, T. Popescu, etc	3 \$ USA
MOTĂ ȘI MARIN, DOUAZECI ȘI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prut și Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manollescu	5 \$ USA